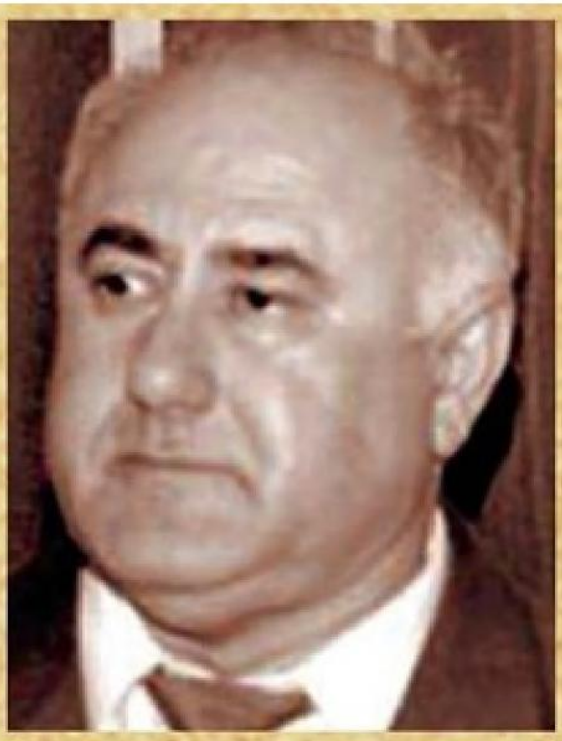

Stefan Dumitrescu

Scriitor roman propus pentru premiul Nobel

AL TREILEA MARE CURENT IN ISTORIA FILOZOFIEI UNIVERSALE

© 2015 Copyright Cos Enterprises Inc.

Copyright © 2015 Cos Enterprises Inc.

Toate drepturile rezervate.

Nici o parte a acestei publicatii nu poate fi reprodusa, distribuita sau transmisa sub nici o forma sau mijloc, incluzand dar nelimitandu-se la fotocopiere, multiplicare, copiere sau orice alta metoda mecanica sau electronica, fara consimtamantul prealabil al editurii si al autorului. Textul cuprins in aceasta lucrare apartine in totalitate autorului, acesta avand toate drepturile si responsabilitatile asupra lui. Pentru intrebari despre copyright puteti contacta autorul, la adresa de mail:

stefandumitrescu@yahoo.com

sau editura, la adresa:

Cos Enterprises Inc.

Suite 105, 501 Silverside Rd.

Wilmington, Delaware 19809

www.cybercay.com

office@cosenterprises.com

ISBN 978-1-62175-076-5

Copyrighted material

VIZIUNE ASUPRA OPEREI LUI ŞTEFAN DUMITRESCU

ŞTEFAN DUMITRESCU - UNUL DIN MARII SCRIITORI EUROPENI, SCRIITOR PROPUS PENTRU PREMIUL NOBEL

Voi încerca în prezentarea de mai jos să redau o viziune de ansamblu cât mai veridică atât asupra operei scriitorului Ştefan Dumitrescu, astăzi la cei 62 de ani ai său, membru al Uniunii Scriitorilor din România, unul dintre cei mai mari scriitori europeni, având o operă literară publicată, dar şi nepublicată, impresionantă…Prin Ştefan Dumitrescu România ar avea într-adevăr în anii aceştia şansa de a lua Primul Premiu Nobel românesc, dacă scriitorul nu ar fi atât de invidiat şi de marginalizat în țara lui…Boală tipic românească, odată ce românii sunt singurul popor care are proverbul „Să moara capra vecinului”. Toți scriitorii importanți de astăzi ai României ştiu că Ştefan Dumitrescu este scriitorul cu cea mai importantă şi bogată operă literară, dar nu suflă unul o vorbă despre lucrul acesta.. În schimb scriitorul este de mulți ani propus la Premiul Nobel de Fundații culturale, de Societăți ale scriitorilor, de Personalități culturale…

Când i-am citit primele cărți şi primele manuscrise am fost profund impresionată de talentul „cutremurător” al tânărului scriitor, de profunzimea şi originalitate ideilor lui puse în scrierile sale, de setea lui cunoaştere, de obsesia de a pătrunde cât mai adânc în „abisalitatea Fenomenului uman”, (din acest punct de vedere Ştefan Dumitrescu duce mai departe demersul dostoievskian, de a cunoaşte cât mai profund sufletul omenesc, şi „sufletul românesc”. A se vedea romanul lui, „F. M. Dostoievski s-a sinucis la Bucureşti”, care apare acum lansat pe piața de carte internațională de o editură americană). Primele cărți şi manuscrise care mi-au parvenit pe căi lăturalnice în anii 80, ale tânărului scriitor de atunci, îmi vorbeau despre un autor care avea nu numai o imaginație debordantă, cu un stil profund şi cald, dar care venea în literatură cu un suflu şi cu un spirit nou, ale cărui inovații literare, al cărui demers se situa în afara granițelor literare.

Din acest punct de vedere poeta Ana Blandiala, care l-a lansat şi l-a

Copyrighted material

publicat mult pe Ştefan Dumitrescu în anii 1970 a avut dreptate să vorbească despre un autor care venea cu „sufletul lansat riscant” în spațiul literaturii („Spun că această lansare este curajoasă şi riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referință”). Ana Blanduian este scriitoarea care în anul 1971 , în revista „Amfiteatru” a avut curajul să-l impună pe Ştefan Dumitrescu în literatura română, prezentându-l publicului într-un mod fulminant:

„O țară în văile cosmice ale căreia înfloresc păsări, al cărui cer este susținut de corul fecioarelor, ale cărei steaguri sunt sufletele strămoşilor plecați la luptă, o țară halucinantă, un pământ cântător şi orbit de lumină proslăveşte în versurile sale recente Ştefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaşte țărmul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă şi riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referință. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate şi se cântă din ruine ca din fluiere. Talent în afara oricărei îndoieli, spirit neliniştit şi în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile şi de poeme reclădind universul, Ştefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai supus suferinței şi neliniştii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat” .

Ana Blandiana, Amfiteatrul, nr I2, 1971.

Poetul Ştefan Dumitrescu a debutat fiind descoperit de Miron Radu Paraschivescu, cel care l-a publicat în anul 1967 în revista „Ramuri”, sub pseudonim, pe când Ştefan Dumitrescu avea numai 17 ani. Într-o scrisoare caldă şi încurajatoare, M.R Paraschivescu îi spunea „ Dacă vei merge pe drumul acesta, dragul meu, vei ajunge departe.” Îndemnul poetului Miron Radu Paraschivescu se vede astăzi, la aproape o jumătate de veac, a fi fost o profeție, o revelație !

Copyrighted material

Ana Blandiana este însă cea care l-a descoperit şi la lansat ca scriitor de anvergură pe cel care peste 40 de ani avea să dea literaturii române şi literaturii europene o operă impresionantă.

Peste numai doi ani, în toamna anul 1973, pentru că Ştefan Dumitrescu era o speranță a literaturii române, Adrian Păunescu ține morțiş să-şi deschidă celebrul şi criticatul Cenaclu Flacăra cu poetul Ştefan Dumitrescu. Tânărul poet a citit la prima şedință a Cenaclului Flacăra un volum întreg de poezie, intitulat „NICOLAE LABIS-PORTRET COSMOGONIC”, volum care a impresionat puternic asistența. Cu acest prilej Adrian Păunescu a afirmat despre Ştefan Dumitrescu : „Ştefan Dumitrescu este o şansă a literaturii române. Ştefan Dumitrescu este o mare şansă a literaturii române „

Şi criticul literar Şerban Cioculescu, participant la deschiderea cenaclului Flacăra a fost impresionat de poezia lui Ştefan Dumitrescu, afirmând despre el : „"Ştefan Dumitrescu este un poet foarte interesant şi îl voi urmări cu toată atenția."

SERBAN CIOCULESCU, FLACĂRA, 1973

Şi scriitorul şi omul de ştiință Ioan Crişan a văzut în Ştefan Dumitrescu un mare scriitor încă din anul 1973 . „Ştefan Dumitrescu este un scriitor profund şi serios. Este din acei scriitori care dau conținut unei epoci întregi.”

ION CRISAN, scriitor, om de ştiință, 1973.

Multe din manuscrisele lui Ştefan Dumitrescu, pentru că nu avea nici o şansă să treacă de cenzură, au circulat în anii comunismului „pe sub mână”. De aceea cărțile scriitorului nu au putut să fie publicate în perioada comunistă. După 1990 cărțile lui aveau să vadă lumina tiparului una după alata. Mai ales că scriitorul făcea parte din Grupul Renaşterea, care-l cooptase încă din anul 1976 în rândurile sale, Grup care îi ajuta pe tinerii creatori foarte dotați să realizeze descoperiri, să creeze teorii şi opere literare şi ştiințifice, care aveau mai târziu dă declanşeze în România un fel de Renaştere culturală, Renaştere care să tragă după ea întreaga societate românească…Din păcate Intelectualitatea românească şi poporul român, societatea românească sunt prea bolnave, prea lipsite de energie, sunt suicidale ca să fie capabile să declanşeze o Renaştere. Noi, românii, suntem buni numai să

Copyrighted material

ne asasinăm valorile, să ne promovăm lichele, nulitățile şi hoții, şi să aruncăm cu lături unii în alții. Acesta este modul foarte eficient prin care ne sinucidem.

Aşa cum spuneam, încă de la primele lucrări ale lui Ştefan Dumtrescu mi-am dat seama că mă aflu în fața unui scriitor aparte, nu numai foarte talentat, care arde ca o flacără, care vine în literatură cu o forță teribilă, dar care are o altă „mărime", altă dimensiune, alt calibru, se află pe un nivel european, este scriitor de talie europeană, sau mondială, ca Thomas Mann, ca Albert camus, ca Garcia Marquez. Cum este în muzică George Enescu, de pildă, în comparație cu ceilalți compozitori români. Creația lui literară, fie că era vorba despre volumele de poezie, de proză, de romane, de teatru „suna" altfel, nu suna deloc localist, aveau un timbru european, avea o dimensiune europeană. De altfel în prezentarea lui Ştefan Dumitrescu Ana Blandiana sesizase, intuise adevărul acesta, când scriitorul avea doar 21 de ani, când afirmase că : „Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referință. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate şi se cântă din ruine ca din fluiere" şi „ suflet lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaşte țărmul de dincolo".

Ştefan Dumitrescu este într-adevăr „punte" între clasic şi modern, punte între spirtul național şi cel universal, punte între real şi transcendent. Credem că l-am definit foarte bine într-o Cronică literară, scrisă în anul 1993, un fragment din această Cronică fiind pus pe coperta a patra a cărții de proză „Matca Ancestrală", 1993. Iată o „fotografie" cât se poate de reală a scriitorului, aşa cum l-am văzut atunci în 1993 : „Poet, prozator, dramaturg, eseist, critic literar, filozof, analist politic, omul acesta atât de cuminte, cu o expresie de copil care se miră veşnic, este una dintre cele mai ardente şi mai neliniştite conştiințe ale veacului lui. Când românii îl vor cunoaşte cu adevărat, în toată adâncimea şi profunzimea operei lui pe Ştefan Dumitrescu, se vor mira că un scriitor de talia lui Thomas Mann, a lui Albert Camus s-a aflat, fără să-l cunoască, printre ei. La sfârşitul acestui veac, Ştefan Dumitrescu este vârful de lance al literaturii române împlântat adânc în universalitate. L-aş compara cu Mircea Eliade, dacă nu aş şti, cunoscându-i o mare parte din operă, că Ştefan Dumitrescu nu seamănă decât cu el însuşi. Francesca Pini, critic literar, coperta a IV-a a cărții "Matca ancestrală", 1993.

Copyrighted material

Tot în acelaşi an scriitorul Ion Zubaşcu, observa şi el că scriitorul Ştefan Dumitrescu face parte din acea tipologia foarte rară a „scriitorilor totali”, a creatorilor care se manifestă pe un spațiu larg de creație, care deschid noi „căi” în cultură şi care întemeiază „Şcoli” în timpul vieții lor. Iată ce scria dl Ion Zubaşcu în revista „Magazin”, la care era redactor, tot în acelaşi an, 1993, când scriitorul avea 43 de ani : „Ştefan Dumitrescu: În tot ceea ce faceți şi gândiți aveți mai degrabă aura unui întemeietor. Cred că ar trebui să faceți şcoală în jurul dumneavoastră, lucrând direct asupra destinelor vii prin elevii care ar putea să vă continue lucrarea, întemeind cetăți de spirit la fel de durabile ca şi cele create la umbra măslinilor antici. Trăim vremuri prea mărunte şi interesate pecuniar ca să găsiți o revistă deschisă imediat spre ceea ce gândiți. Singura soluție ar fi să vă adresați unei edituri ca Humanitas, care ar putea fi interesată de anvergura viziunilor dumneavoastră." ION ZUBAŞCU, scriitor, Revista Expres-Magazin, nr. 4, 1993.

Foarte talentat, aşa cum îl prezenta Ana Blandiana (Şt D. a scris întâi poezie), cum a scris despre el cronicarul literar de la Revista Realitatea, Dumi Nedelcu („Dacă citind versurile lui Ştefan Dumitrescu rămânem undeva între real şi ideal, lecturând romanul său “Delirul”, continuarea capodoperei lui M. Preda, suntem stupefiați de talentul şi originalitatea sa. Romanul va fi în curând tipărit şi îl recomandăm tuturor iubitorilor de literatură adevărată” Dumi Nedelcu, revista “Realitatea”, Galați, iunie 2000) şi aşa cum avea să-i scrie într-un text emoționant scriitorul Doru Moțoc, Ştefan Dumitrescu este mai întâi de toate un mare poet : „Ai scris o carte de poezie de dragoste absolut excepțională („MUNTELE ÎNCĂRCAT DE DRAGOSTE”. Editura Marea Neagră”) . E tot ce am citit mai frumos si mai nobil în ultimii ani, când poezia noastră a fost sufocată de un val de lături şi pornografie abjectă. Faptul ca tu mai ții încă steagul sus îmi dă curaj. Dar încă o odată şi încă o dată îmi dau seama câtă dreptate ai avut când ai pus acel fantastic diagnostic ca suntem un popor axiofag . Aşa e ! Nu ne prețuim valorile autentice, nu le cultivam, nu ştim sa le impunem atenției lumii. Ce păcat !” 29.05. 2008 Doru Moțoc.

Dar Ştefan Dumitrescu este şi un romancier cu o forță teribilă, care investighează continentul interior al Fenomenului uman, pătrunzând în profunzimea lui, descriindu-i pliurile „fundului oceanului” uman cu o acurateţe şi cu un umanism care te impresionează. De aceea îl comparam eu în textul de mai sus cu Thomas Mann, cu Albert Camus. Iată cum îl vedea scriitorul Alexandru Magereanu pe Ştefan Dumitrescu în urma

Copyrighted material

lecturii romanului său „Delirul, vol II”, continuare la romanul „Delirul, vol I, de Marin Preda, aşa cum l-ar fi scris aceasta (romanul „Delirul, vol II, credem sincer că a fost inspirat din cealaltă dimensiune de spiritul lui Marin Preda, caz foarte rar în literatura universală n.n) : „

„ Dragă Ştefane ! Ți-am citit pe nerăsuflate romanul lui Moromete („Delirul, vol II”, continuare la „Delirul, vol I”, de Marin Preda) şi mi-a plăcut foarte mult cum l-ai scris. Eu îți spun, lasă la o parte orice ale preocupări şi treci şi scrie romane ! Ai talent cu carul, nu-l irosi. Profită de el şi dă-i Țării şi literaturii noastre opere nepieritoare ! Profită de vârsta ce o ai şi de viață care îți oferă atâtea posibilități şi vei rămâne de neuitat pentru cititori, pentru țară. Ai o putere de „magnet” în fiecare cuvânt scris ! Ai o putere deosebită de a prinde şi cuprinde viața ! Ai deja o experiență valoroasă în ale scrisului ! Nu-ți va fi greu să reuşeşti. Deci, scrie, dragă Ştefane !”

Alexandru Magereanu, poet, Oradea

Dar Ştefan Dumitrescu este şi un dramaturg foarte talentat. Este cu siguranță unul dintre marii dramaturgi ai lumii, dând piese de teatru mai valoroase decât ale lui Camus şi Sartre, ale lui Tennesse Williams, sau Muller. Iată ce impresia le-au făcut piesele lui Dumitrescu unor oameni de teatru, care au vrut realmente să-l ajute să-i fie jucate piesele : Liviu Ciule, marele regizor, îi spunea într-o scrisoare autorului „Râsului” : „“Înțeleg de ce acum treizeci de ani Teatrul Mic a pus piesa (piesa de teatru “Râsul” n.n) la sertar. Desigur i-a speriat – pe atunci, stilul modern al piesei – şi îşi făceau gânduri despre posibilele aluzii şi comparații cu prezentul. Să sperăm că Dumnezeu îmi va da putere s-o vedem montată pe scena teatrului Bulandra.” (Liviu Ciulei). Actorul român, Celestin Duca, stabilit la Paris dorea să-l ajute pe Ştefan Dumitrecsu să-i fie montată la Paris piesa de teatru „Râsul” : „Am citit piesa d-vs de teatru “Râsul, (despre care criticul de teatru Valentin Silvestru îi spunea autorului că „este una dintre cele mai mari piese de teatru ale dramaturgiei europene”n.n) şi am găsit-o originală, interesantă şi amuzantă ! Sunt alături de dumneavoastră. Vă voi ajuta să spargeți crusta indiferenței. Intenționez s-o dau la Theatre de Poche, înființat de Eugen Ionesco, unde şi-a jucat piesele lui de teatru şi în virtutea cărora a ajuns membru al Academiei Franceze. De-asemenea, mă gândesc s-o dau unui actor, foarte cunoscut în Franța, care stăpâneşte în mod

Copyrighted material

desăvârşit arta de a râde.” Celestin Duca. 16 iulie 2000. Paris.

Şi profesorul universitar de teatralogie, academicianul Ion Toboşaru vorbea admirativ despre talentul şi despre vocația teatrului, la Ştefan Dumitrescu

“Vocația pentru scrisul consacrat teatrului prinde culorile certitudinii. “Râsul” lui Ştefan Dumitrescu se constituie ca un “op” solid sub raportul construcției, al problematicii ce stimulează interes şi al expresiei literare expresive. Talentul este vizibil, ca şi experiența dramaturgică. Inventiv, inteligent, profund, aluziv - document şi ficțiune, artă a portretului moral şi a intensității conflictuale – omul şi drama alcătuiesc o structură pe care breasla se cere a depune efort spre justițiară proiecție şi proiectare“. Profesor universitar, doctor, academician, Ion Toboşaru, estetician. Text apărut pe coperta a IV-a a cărții “ Dicționarul complet al dramaturgiei lui I. L Caragiale.”

Scriitoarea argentiniană de origine română Alina Diaconu, care i-a tradus poeme şi povestiri publicându-le în Argentina, a văzut şi domnia sa că se află în fața unui mare scriitor :

„Va felicit, sunteți un mare scriitor, îmi pare nespus de bine să fi luat aşa contact cu Dv.”

ALINA DIACONU, Scriitoare româno-argentiniană, stabilită în Argentina, 28, iulie, 2007..

Sunt foarte fericită ca la cei peste 70 de ani ai mei am văzut cu mult timp înaintea altora în mai tânărul meu confrate, dl Ştefan Dumitrescu, un scriitor de anvergură europeană, un scriitor la fel de mare, dacă nu mai mare ca mulți Scriitori care au luat premiul Nobel. Rămân ca şi în 1994 la convingerea că nu sunt muți scriitor în plan mondial care să fie „scriitori totali”, care să dea opere de valoare europeană în toate genurile literaturii, şi care mai sunt, ca scriitorul român, celebru, Mircea Eliade, şi oameni de ştiință. Iată ce scriam despre Ştefan Dumitrescu în 1994, sunt de acum aproape 20 de ani :

„Ştefan Dumitrescu este la ora actuală unul dintre scriitorii români cu cea mai vastă şi profundă operă. Tipul scriitorului total, şi al omului

Copyrighted material

total, Stefan Dumitrescu a dat romane care vor avea celebritatea romanelor lui Marquez, piese de teatru care ne vor cutremura conştiinţa veacuri de aici înainte, eseuri cu un orizont al sintezei impresionant, o "Istorie a dramaturgiei româneşti", dar şi poezii pentru copii de o gingăşie infinită. În volumul de faţă, un volum de poezie impresionant, ţipându-şi dragostea lui pentru Basarabia, dar si conştiinţa de "RANĂ" adâncă a fiinţei naţionale, Ştefan Dumitrescu ne aduce în modul cel mai dureros aminte că suntem români, că suntem o FIINŢĂ cu Simţirea şi Conştiinţa îndoliată !" FRANCESCA PINI, lector universitar , 1994.

Puţin ştiu că Ştefan Dumitrescu, unul dintre membri importanţi ai Biroului de Viitorologie de la Bucureşti, este cel care a descoperit al Treilea mare Tip de Inteligenţă (scriitorul este Licenţiat al Facultăţii de Filozofie, Bucureşti, 1973, domeniile lui fiind Psihologia, Pedagogia, Sociologia, Economia, Viitorologia, domenii în care a dat lucrări de valoare) pe care l-a denumit „ Inteligenţa pozitivă şi Inteligenţa negativă". Că este autorul unei lucruri de importanţă capitală, care revoluţionează Ştiinţa economică, lucrare intitulată „NOUA ŞTIINŢĂ ECONOMICĂ A SECOLULUI XXI SAU PSIO-ECONOMIA", în care este descrisă descoperirea Sistemului economic al viitorului, denumit de autor „SISTEMUL SOCIO-ECONOMIC DE EVOLUŢIE", Sistem economic care nu cunoaşte fenomenul şomajului şi al crizelor economice, şi care probabil va salva Civilizaţia umană din această criză teribilă, artificială dar şi naturală, pe care o parcurgem.

Că Ştefan Dumitrescu este cel care a descoperit „METODA PRIN CARE ŢĂRILE POT SĂ IASĂ DIN CRIZA ECONOMICĂ ACTUALĂ FOARTE UŞOR, ÎNTR-O PERIOADĂ SCURTĂ DE TIMP, FĂRĂ SĂ FIE MICŞORATE SALARIILE ŞI PENSIILE, FĂRĂ SĂ FIE MĂRITE IMPOZITELE ŞI TAXELE ŞI FĂRĂ SĂ FIE DAŢI OAMENII AFARĂ DIN SLUJBE" (Lucrare publicată în serial în revista „Destine", a Societăţii Scriitorilor români din Canada)

Aceste descoperiri ale lui Duimitrescu ar putea salva de la suferinţă, de la stres şi de la umilinţă miliarde de oameni… Poate aude cine trebuie…

Alte lucrări ştiinţifice ale autorului, care ar putea deveni best-seller mondial, şi ar face foarte mult bine oamenilor, sunt lucrările „Revoluţia Binelui" şi „ Psihoterapia şi Educaţia prin Bine !"

Ştefan Dumitrescu se aseamănă cu Mircea Eliade, cum spuneam, adică

Copyrighted material

este autorul unei opere literare de valoare, foarte complexă , abordând un mare număr de teme, de idei, de mituri, pe care le interpretează într-o viziune unitară, originală, dar este şi creatorul unei opere ştiințifice, în domeniul Ştiințelor sociale , extraordinară, o operă de pionierat, prin care deschide noi orizonturi în cunoaşterea umană. Ştefan Dumitrescu este prin excelență o mite de sinteză, de anvergură, de aceea vom constata că opera literară şi opera ştiințifică se întrepătrund, se îmbogățesc una pe alta. Prin întreaga sa operă Ştefan Dumitrescu se adaugă în plan universal triadei Mircea Eliade, Eugen Ionescu (fiind autorul unei opere dramaturgice originale, de mare valoare) şi Emil Cioran, Dumitrescu, fiind un eseist de substanță, cu o putere de analiză şi de re-interpretare uimitoare Nu ne îndoim că începând să fie publicat de Marile Edituri occidentale Ştefan Dumitrescu va impresiona cititorul şi îl va câştiga.

Spuneam că Ştefan Dumitrescu este propus de mulți ani la Premiul Nobel de Fundații culturale, cum ar fi Fundația Culturală Ajutorul românesc, Fundația Țara, de Societăți ale scriitorilor, cum ar fi Societatea scriitorilor români din Basarabia, de mai multe personalități culturale, Edituri, Reviste de cultură. Redăm mai jos propunerea pentru Premiul Nobel transmisă Comitetului pentru decernarea Premiului Nobel de la Stockholşm de Societatea Scriitorilor români din Moldava, care ne-a impresionat prin esențialitatea şi obiectivitatea sa.

„NOBEL ADRESA

Det Norske

Nobelinstitutt

Henrik Ibsens gate 51,

N-0255 OSLO

+47 22 12 93 10 FAX

Copyrighted material

SOCIETATEA SCRIITORILOR ROMÂNI DIN BASARABIA

PROPUNEREA PENTRU DECERNAREA PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ SCRIITORULUI ROMÂN, ŞTEFAN DUMITRESCU,

ADRESATĂ COMITETULUI PENTRU DECERNAREA PREMIULUI NOBEL

PENTRU LITERATURĂ DE LA STOCKHOLM

Societatea Scriitorilor Români din Basarabia, ce are drept scop dezvoltarea procesului literar, consolidarea şi renaşterea spiritualităţii româneşti în Moldova, educaţia patriotică în baza tradiţiilor istorice naţionale,educaţia lingvistică a tuturor generaţiilor, cultivarea în rândurile membrilor asociaţiei a eului şi tradiţiilor strămoşeşti, îl propune pe Scriitorul Ştefan Dumitrescu atenţiei Comitetului pentru Acordarea premiului Nobel, de la Stockolm.

Motivaţia propunerii noastre: în timpul de faţă scriitorul Ştefan Dumitrescu este un scriitor cu o vastă şi profundă operă.literară. Impresionează foarte mult profunzimea gândurilor sale referitor la destinul fiinţei umane, dragostea lui nețărmurită față de Măria sa, Omul.

Scriitor total şi om total, Domnia sa a marcat literatura noastră contemporană, creând opere nepieritoare, ce au o valoare universală.

Îi urăm mari succese în drumul lui nobil către obţinerea premiului Nobel pentru literatură.

Dumnezeu să-l binecuvânteze!

PREŞEDINTELE MIHAI SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI CIUBOTARUDIN BASARABIA

20 septembrie 2010 - 20 september 2010

str. Albisoara 84/5 ap. 13

Copyrighted material

MD-2005, mun. Chişinău, R. Moldova

ROMANIAN WRITERS SOCIETY FROM BASARABIA

PROPOSAL FOR AWARDING THE NOBEL PRIZE FOR LITERATURE TO THE ROMANIAN WRITER STEFAN DUMITRESCU SENT TO THE COMMITTEE FOR AWARDING THE NOBEL PRIZE FOR LITERATURE

The Romanian Writers Society from The Republic of Basarabia, whose target is to promote and develop the literary process, consolidation and rebirth of the Romanian spirituality in Moldova, the patriotic education on the basis of the national historical traditions, linguistic education of all the generations, to cultivate among the members of this association the particular Romanian nature and the ancient traditions, proposes the writer Stefan Dumitrescu to the Committee for Awarding the Nobel Prize fot Literature from Stockholm.

The reason of our proposal : nowadays the writer Stefan Dumitrescu is a writer with a vast and deep literary work. We are very much impressed by the depth of his thoughts about the destiny of hunam beings, his infinite love for His Majesty : Man

A total writer and a total man, he is a remarkable personality in our contemporary literature, creating immortal universal value works.

We wish him good luck and great success in his nobel way to be awarded the Nobel Prize for Literature! May God bless him!!!

PRESIDENT OF THE MIHAI

ROMANIAN WRITERS FROM BASARABIA, CIUBOTARU

20 septembrie 2 010 20 septembre 2010

str. Albisoara 84/5 ap. 13

MD-2005, Chişinău, Republic of. Moldova

Copyrighted material

Cred sincer că aceste cuvinte îl prind şi îl cuprind, şi îl redau cel mai bine pe Ştefan Dumitrescu :

„ŞTEFAN Dumitrescu este dintre acei scriitori care vin într-o literatură cu o forță teribilă. Cărțile pe care l-a scris acesta, fie că sunt romane, cărți de povestiri, eseuri, piese de teatru sau volume de poezii sunt cele mai multe cutremurătoare, impresionante, dezvăluind dramatismul, durerea, adâncimea abisală a psihologiei umane, absurdul şi paradoxul condiției şi al naturii umane. Dar toate aceste lucrări au în adâncul lor un fior de o gingăşie, de o delicatețe, de o frumusețe strălucitoare, aş spune. Această dimensiune a creației lui se vede mai ales în literatura pentru copii, foarte bogată, pe care ne-a dat-o acest autor. Fie că este vorba despre basmele, povestirile şi volumele de poezii pentru copii. !” FRANCSA PINI, critic literar, 1995. (text aflat pe coperta a patra a romanului „ ŞI TU VEI FI VĂZDUH”, apărut la EDITURA ANAMAROL, BUCUREŞTI, 2007)

Prof univ Francesca Pini, Critic literar.

Copyrighted material

ŞTEFAN DUMITRESCU

AL TREILEA MARE CURENT ÎN ISTORIA FILOZOFIEI UNIVERSALE

O NOUĂ TEORIE DESPRE MATERIE ŞI UNIVERS, UN NOU MODEL AL UNIVERSULUI, O DESCOPERIRE UIMITOARE

MEMORIE ŞI DESTIN

O NOUĂ ONTOLOGIE

(Amintiri şi memorii)

Copyrighted material

PREFAȚĂ

De câte ori ne trezim dimineața Îi mulțumim Domnului pentru tot şi pentru toate, Îl rugăm să ne dăruiască o zi bună, şi să ne ajute să facem mult bine în ziua aceea şi în viață. Legea după care ne conducem în viață este Legea Iubirii şi a Binelui. Ne dorim să facem cât mai mult bine în existența aceasta care este foarte repede trecătoare.

În acest Eseu este vorba despre realizarea unei Mari Descoperiri, (sau chiar de mai multe descoperiri) despre o Nouă Viziune asupra materiei și universului, despre deschiderea unei porți largi în orizontul cunoaşterii perioadei istorice în care trăim. Ca scriitor am constatat de multe ori că nu noi scriem cărțile, nu noi scriem romanul la care lucrăm, ci el ne scrie pe noi. (Noi suntem ”sorbiți” de cărțile pe care le scriem). El ne conduce şi ne târăşte „după cum vrea el să se scrie, ca să ființeze apoi ca operă de artă în cultură”.

Mărturisim că această carte, care ar fi putut să fie o Lucrare abstractă şi seacă de filozofie, aşa s-a scris ea. Ca un fel de povestire în care descriem modul cum s-a născut o descoperire, o idee în mintea unui adolescent, îndrăgostit de literatura sf, şi cum a evoluat această idee, această descoperire în mintea lui, până când a rezultat această Lucrare, căreia îi dorim un destin bun. Ne rugăm Domnului ca această lucrare să nu fie întâmpinată cu ostilitate (aşa cum s-a întâmplat cu 40 de ani înainte), ca ea să ajungă la sufletele cititorilor, la sufletele cercetătorilor ştiințifici din mai toate domeniile, la sufletele și conștiința filozofilor şi să-i inspire.

Lucrarea de față nu este numai un Eseu de filozofie, ci este şi un Eseu de psihologie, căci cititorul are posibilitatea să vadă filmic, istoric, biografic cum se poate naşte o idee în filozofie, în oricare ştiință, şi cum poate ea să evolueze pe parcursul a unei jumătăți de veac. Cum o Idee naşte altă idee, care îți sugerează altă idee, cum ideile se organizează în structuri complexe, ca într-o plasă, şi cum această plasă de idei creşte şi curge prin timp.

În această povestire, care nu este în nici un caz una sf, este vorba despre

Copyrighted material

Povestea unei descoperiri, care s-ar putea să fie sau să nu fie epocală în istorie.

Cum din păcate trăim într-o țară al cărui popor este foarte bolnav de egoplasm şi de axiofagie (a se vedea lucrarea noastră „PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN”, în care vorbim despre sistemul de patologii al poporului român”) o țară în care academicienii, profesorii universitari, scriitorii, jurnaliştii sunt bolnavi de axiofagie (patologie care ne face să ne invidiem şi să ne asasinăm valorile), cum noi, românii nu ne ajutăm valorile să se realizeze ci le distrugem, le asasinăm, promovând mediocritatea, parvenitismul şi lichelismul, ne este teamă că această lucrare nu va trezi ecoul pe care-l merită în lumea academică, în lumea oamenilor de ştiință, în lumea filozofilor, pe care nu-i avem.

Aceasta este explicația pentru care marile valori creatoare, Brâncuşi, Enescu, Mircea Eliade, Cioran, Eugen Ionescu, H. Coandă s-au realizat în afara țării, căci dacă ar fi rămas în țară ar fi fost marginalizați şi distruşi, aşa cum au fost Mircea Vulcănescu, Ştefan Odobleja şi atâția alții. Aşa se explică – datorită acestor patologii ale psihologiei poporului român, - viața politică la noi, politicianismul gregar, violent, cancerigen, criminal, realitatea tristă că lumea culturii româneşti este o lume a asasinatului moral, ca şi faptul că o mare descoperire cum este Sistemul socio-economic de evoluție, deşi cartea în care este descris a fost publicată, (intrați pe www.amazon.com, şi căutaţi Ştefan Dumitrescu) nu este băgată în seamă. De aceea îl rugăm pe bunul Dumnezeu să ocrotească şi să îndrume prin timp această carte şi această descoperire.

Autorul

Copyrighted material

I

Dacă eşti cât de cât un om inteligent, dacă nu te naşti pe lumea aceasta oligofren, dacă eşti o conştiinţă evoluată nu se poate să nu-ţi pui aceste întrebări : cine sunt eu, din ce sunt făcut eu, de ce mă asemăn atât de mult cu ceilalţi oameni, dar totuşi mă deosebesc ? De unde am venit eu când m-am născut în această lume, de ce am venit în familia părinţilor mei ? De ce nu m-am născut în Moldova sau în Ardeal, sau într-o altă ţară…? Acestea sunt întrebări pertinente pe care copilul care am fost şi le-a pus cu o acuitate dureroasă, extraordinară. Bineînţeles că nu am aflat răspunsul, adevărat, la aceste întrebări…nici astăzi la vârsta de 64-65 de ani, şi probabil că răspunsul întreg, care ne-ar satisface nu-l vom afla niciodată.

De ce mi-am dorit atât de mult să devin în această viaţă scriitor ?. De când sunt scriitor ? De când eram copil, pentru că de copil, fiind fascinat de basme, ascultând basmele spuse sau citite de părinţii mei, Aurelia şi Nicolae Dumitrescu, (Domnul să-i binecuvânteze în Împărăţia Lui) sau pe care le auzisem de la nea Iancu, un cioplitor din sat pe care tatăl meu îl lua cu ziua să ne facă araci, sau alte lucruri, dorind să ştiu cât mai multe basme mi-a venit în minte ideea să născocesc eu basme…Şi chiar am început să fac acest lucru…Când eram la grădiniţă, doamna educatoare, pentru că mie îmi plăceau basmele şi povesteam frumos, mă punea pe mine să le povestesc copiilor basmele pe care ni le citise…Dar aceste basme, Punguţa cu doi bani", „Capra cu trei iezi", Sarea în bucate", „Fata babei şi fata moşului", „Merele de aur", pe care ni le citise dânsa s-au terminat. Le-am povestit de atâtea ori, şi cum trebuia să le povestesc iar şi iar, m-am plictisit…

Şi atunci am început să scornesc eu basme, am venit eu la Grădiniţă cu basme inventate de mine...Am fost foarte fericit când doamna m-a lăudat pentru lucrul acesta şi a spus că o să ajung un mare povestitor ca Ion Creangă. Am simţit pur şi simplu cum îmi cresc aripi. Ceea ce într-o mare măsură s-a întâmplat, pentru că peste ani am ajuns scriitor şi am scris multe basme, am scris chiar basme educaţionale, basme psihoterapeutice, aducând aceste specii literare în literatura română…

În liceu scriam poezii foarte bune, pentru că în clasa a X-a am

Copyrighted material

debutat într-o revistă literară prestigioasă, publicat fiind de unul dintre poeții de valoare din epocă. Dar în liceu, pentru că citisem multă literatură fantastică, şi ştiințifico-fantastică, am început să scriu povestiri ştiințifico-fantastice…Îmi plăcea foarte mult fizica, citeam cu nesațiu o revistă de popularizare a ştiinței care se numea „Orizonturi noi" şi o alta care se chema „Veac nou", dacă îmi aduc aminte bine, în care erau prezentate realizările ştiinței sovietice, pentru că în perioada aceea 1962-1965 eram în lagărul socialist, în relații foarte bune „cu poporul sovietic eliberator", cu fratele mai mare de la răsărit. Eram fascinat îndeosebi de atom, de cunoştințele despre atom. Citisem atât de multe lucrări, articole despre atom, încât îl vedeam în fața ochilor, mare cât globul pământesc de la orele de geografie. Vedeam electronii cum se rotesc în jurul nucleului pe orbite, vedeam protonii şi neutronii îngemănați, cam cum arată statuia „Sărutul" a lui Brâncuşi, în centrul atomului.

Bine, şi dacă pătrundem înlăuntrul atomului dăm de electroni şi de orbitele lor, apoi aterizăm pe miezul atomului format de protoni şi de neutroni. Dar dacă pătrundem înlăuntrul protonului, sau al neutronului, nu cumva dăm de un alt univers, mă întrebam ?

Pentru că îmi plăcea fizica foarte mult şi pentru că eram fascinat de tainele atomului, în general eram fascinat de mister, de partea necunoscută a lumii, a realității, prin clasa a noua şi a zecea visam să dau la IFA, Institutul de Fizică Atomică, unde mă visam deja cercetător, descoperitor de particule elementare…În mintea mea, pentru că eu credeam că gravitația este determinată, creată de o particulă care se numeşte graviton, încă nedescoperită, (dar ea trebuie să existe, îmi spuneam eu, convins că aşa este) atunci înseamnă că există şi particula opusă ei, antigravitonul...În imaginația mea, cercetător la IFA fiind, aveam să descopăr într-un târziu aceste particule…Şi pentru că există particula numită Antigravitonul, care creează o forță ce ridică obiectele de la pământ, le împinge în sus, (spre deosebire de graviton, care atrage obiectele spere pământ) avem să inventez un avion, care la baza lui avea un strat format dintr-un material ce conține antigravitoni. În această situația avionul va fi împins de forța gravitațională a pământul în sus. Iar atunci când va ateriza va intra în funcțiune o altă placă, formată dintr-un material care conține gravitoni…

Acestea erau gândurile şi visele unu adolescent de 14-17 ani, care visa să ajungă cercetător în fizica nucleară şi să facă descoperiri care

Copyrighted material

aveau să ajute omenirea să progreseze şi să se dezvolte mai departe… Lucrurile acestea se întâmplau prin anul 1964-1967… Sunt de atunci aproape 50 de ani, adică jumătate de secol, deşi parcă ele s-au petrecut ieri.

Dar cursul vieții nu urmează visurile noastre din adolescență. Aşa cum spuneam, nu ştim de ce ne naştem, de unde venim, încotro mergem, ce ni se poate întâmpla poimâine, ce curs va lua viața noastră şi atunci ne mulțumi să numim lucrul acest Destin. Ei bine, destinul meu nu a fost să fiu fizician şi să descopăr particule elementare, nici să inventez avionul care nu funcționa cu cherosen ci pe bază de antigravitoni, ci scriitor şi profesor de învățători şi de educatoare. În clasa a X sau a XI ne-a venit „un profesor de matematică rău". Lipsit de talent pedagogic, lipsit de suflet, de metodă, interesul lui era să dea note cât mai mici, să lase cât mai mulți corigenți, ca să vină la el la meditație, să aibă cât mai mulți bani. De altfel a ajuns să-şi cumpere o maşină Fiat, ceea ce prin anii aceia 1966-67 pentru un orăşel de provincie, pentru un târg, era un lucru extraordinar. Omul acesta ticălos mai era şi violator de eleve. Fiind un prost educator şi un prost profesor de matematică, omul acesta a reuşit să mă îndepărteze de matematică şi de fizică. Aşa se face că la terminarea liceului n-am mai dat concurs de admitere la Institutul de fizică atomică ci la Filozofie, unde mă chema setea mea de cunoaştere, de aventură a spiritului, fascinația necunoscutului, obsesia misterului…

Bunul Dumnezeu a făcut ca la Secția mea de la Facultatea de Filozofie din Bucureşti, la care am dat concurs de admitere, să intru întâiul...Asta era în vara anului 1969, minunata vară a anului 1969, când am stat o noapte întreagă până la ziua ca să vedem televizată aselenizarea omului. Un eveniment cu adevărat epocal, chiar dacă a fost şi simulat…Era pentru prima dată când Omul punea piciorul pe un alt astru decât pământul…În mintea adolescentului de 19 ani, cât aveam atunci, ca în mintea oricărui spirit idealist fascinat de aventura cunoaşterii, îmi imaginam că evenimentul acesta va deschide o epocă extraordinară în istorie...Că numai peste 10 sau 20 de ani omul va păşi pe Marte, va coloniza Luna, planeta Marte și sistemul solar în câteva decenii. Că omenirea va face progrese uluitoare în toate domeniile, că peste numai câteva decenii vom intra într-o altă Eră a evoluției Civilizație umane, Era cunoaşterii, a dezvoltării şi evoluției ştiințifice. A cuceririi cosmosului.

Când scriu aceste rânduri suntem în anul 2012, adică după patru

Copyrighted material

decenii şi mai bine de când omul a pus piciorul pe lună, şi din păcate omenirea a evoluat foarte puțin. De fapt mai mult a involuat, resursele planetei sunt pe cale de a fi epuizate, criza economică, socială, culturală, morală, educațională, istorică a cuprins întreaga civilizație umană. Astfel că este posibil ca Omenirea să dispară, iar noi să trăim ultimele decenii ale istoriei civilizație umane…

Aşadar în toamna anul 1969 eram student al Facultății de Filozofie din Bucureşti. Toamna aceea a fost o toamna caldă, înaltă şi nesfârşită, ca o catedrală. Locuiam la cămin şi în numai câteva zile aveau să mi se întâmple lucruri extraordinare. Am debutat ca poet la Radio Bucureşti, în urma unei întâmplări, am cunoscut-o pe poeta Ana Blandina, care era redactor la revista Amfiteatru, care m-a primit cu multă căldură, mi-a citit poeziile, m-a încurajat şi m-a publicat. Pentru că Facultatea de Filozofie nu avea un cenaclu literar am înființat Cenaclul literar Lucian Blaga, la şedințele căruia venea ginerele lui Lucian Blaga, dl profesor Theodor Bugnariu, profesor la Facultatea de Filozofie. Care fusese încântat de înființarea acestui cenaclu ce purta numele marelui poet, adică al socrului său. În numai câteva luni devenisem un poet cunoscut şi apreciat în mediile studențeşti şi chiar în lumea literară.

Şi mi s-a mai întâmplat un lucru extraordinar, despre care va fi vorba în acest eseu. În liceu scrisesem o povestire ştiințifico-fantastică, la care mă gândisem mult şi al cărei subiect mă pasionase. În această Povestire era vorba despre un inginer cercetător pasionat de cunoaştere, de invenții, de cercetare, căruia îi vine o ideea extraordinară. Ideea de la care plecând inventează un dispozitiv revoluționar, care aplicată în practică urma să producă efecte extraordinare, să schimbe lumea...Bineînțeles că în bine, s-o ajute să evolueze mult mai rapid. Mereu m-a obsedat ideea această a schimbării lumii, a trecerii civilizației umane pe un nivel superior de evoluție. Personajul principal al povestirii, care de fapt eram eu proiectat într-un viitor nu prea îndepărtat, porneşte de la teoria relativității lui Einstein şi de la celebra formulă a Teoriei relativității consacrată de el…Mult mai târziu aveam să aflu că de fapt Teoria relativității fusese descoperită înaintea lui de alți doi fizicieni, numai că el, vicleanul Einstein, în mod fraudulos, a speculat, fructificând descoperirile colegilor lui, înaintea lor ! Am citit în acest sens, pe internet, materiale convingătoare.

Din ce citisem eu despre teoria relativității ştiam că orice obiect de pe pământ conține masă, adică substanță şi energie. Substanța sau masa

Copyrighted material

fiind de fapt energie condensată, stratul bazal, mai grosier al energiei. Iar energia este stratul de deasupra, superior. Masa se poate transforma în energie, dar şi energia se poate transforma în masă, masa, sau substanța materială, obiectele nefiind altceva decât energie condensată, primitivă, în comparația cu stratul de energie, superior. Ei bine, personajul meu principal descoperea, punea la punct un aparat care transforma masa în energie şi invers, printr-o tehnologie rafinată. Deci nu prin fisiunea sau fuziunea nucleară, tehnologie folosită de actualele reactoare nucleare. Aparatul inventat de personajul meu principal rezolva foarte simplu, savant şi ieftin pentru totdeauna în istorie problema energiei.

Când am scris această povestire ştiințifico-fantastică plecând de la această imagine a materiei ca fiind formată din două straturi, 1. stratul bazal, al masei, sau al substanței materiale, al obiectelor materiale, şi 2 stratul superior, al energiei, pur şi simplu le vedeam în fața ochilor. De mic Intelectul meu a avut o capacitate extraordinară de a vizualiza, chiar şi lucruri foarte abstracte. Am mai observat, de fapt ştiam, că energia şi masa, în limbajul meu substanța, se întrepătrund, coexistă, nu pot exista separat, în sine…Ca să circule prin rețelele electrice, energia electrică are nevoie de un suport material, care sunt firele electrice…La rândul lui orice obiect conține substanță, plus energie...Când arzi un lemn în sobă, prin procesul arderii se produce eliberarea energiei din masa, din substanța lemnului. Acelaşi lucru se produce şi în miezul reactoarelor nucleare, sau în miezul unei bombe atomice, unde în urma bombardării nucleelor atomilor aceştia eliberează o mare cantitate de energie.

Personajul meu fiind un cercetător inteligent, genial, are o idee extraordinară. Noi în lipsa unei cunoaşteri mai profunde a materiei, a unei cunoaşteri limitate, datorită neputinței simțurilor noastre, dar şi a lipsei cunoştințelor abstracte, teoretice despre profunzimile materiei, credem că materia are doar două straturi, 1. masa sau substanța, şi 2. energia, nivelul energiei…În realitate, mi-am spus, deasupra stratului, a nivelului energiei trebuie să mai existe un al treilea strat superior şi substanței şi energiei, nivel pe care noi nu îl vedem, aşa cum nu vedem nici energia, ci doar substanța, obiectele materiale.

Deci, am raționat eu, acest al treilea nivel al materiei, superior energiei, trebuie să existe neapărat, şi el trebuie să poarte un nume. Dar care este funcția lui, rolul lui, din ce elemente este format acest al treilea nivel de organizare al materiei, nivelul superior ? Bineînțeles că întrebările şi raționamentele acestea în mintea liceanului de 17, 18, 19

Copyrighted material

ani avuseseră loc pe o perioadă de timp mai întinsă…Deci materia în viziunea adolescentului de atunci nu era omogenă, ci era formată, era organizată, structurată pe trei straturi sau nivele, şi anume : 1 nivelul bazal al substanței, 2. nivelul energiei, care este la mijloc şi 3. nivelul superior care este format din ce ? Şi m-am gândit eu aşa câteva luni, din ce ar putea să fie format nivelul acesta superior şi cum să-l denumesc.

Aşadar masa, sau substanța, nivelul bazal, material, are funcția de a fi suport al nivelului energetic, al energiei, care nu poate exista liberă, în sine, ci doar fixată pe un suport, înmagazinată în obiecte, în aparate, în nivelul bazal, substanțial. Deci acesta era rolul, funcția nivelului bazal al substanței. 2. Nivelul energiei, care spre deosebire de substanță, de obiecte, nu este vizibilă, dar poate fi perceptibilă de simțurile omeneşti, de exemplu căldura sau energia electrică, au funcția de a pune în mişcare, obiectele şi procesele, motoarele, de a întreține mișcarea și viața...Fără energie nu poate funcționa nici un aparat, fără energia conținută de benzina sau motorina nu poate funcționa nici un motor. Fără energia magnetică astrele nu pot merge pe traiectoriile lor, fără energie procesele chimice şi fizice din organismul uman, în general din orice organism, nu pot avea loc…Deci acesta este rostul celui de al doilea nivel de organizare şi structurare al materiei.

Dar care este funcția celui de al treilea nivel, al materiei, ce rol joacă el ?...Aici m-am gândit la codul genetic şi la informația din creier care coordonează toate procesele chimice şi biologice din organismul uman. Conexiunea aceasta care s-a făcut în mintea mea între codul genetic care conține Informația ce controlează procesele chimice din Organismul uman şi al Treilea nivel, fără această scăpărare de minte, sau revelație, nu aş fi ajuns niciodată la descoperirea Celui de Al Treilea curent din Filozofie. Credința noastră este că în acel moment s-a petrecut o Inspirație divină. Tot ce se petrece în organismul animal, (toate procesele chimice, electrice, hormonale, biologice, etc) care este format din substanță, energie şi informație este condus de această informație care există în codul genetic şi în Creier...Ea, informația, este instrumentul prin care creierul coordonează şi conduce procesele din întregul organism uman. Chiar şi procesele psihice şi sistemul relațional al omului cu mediul sunt conduse de acest instrument, miraculos, invizibil şi care este informația.

Aşadar acest al treilea nivel de organizare şi structurare al materiei, am rațional eu, al Existentului (incluzând aici toate formele sub care se

Copyrighted material

prezintă materia, deci şi câmpul, câmpul magnetic, electric, psiho-informaţional, etc) este, trebuie să fie informaţia. Aşa am dat numele de Informaţie celui de al Treilea Nivel care structurează şi alcătuieşte Materia. Cele trei nivele care formează materia sunt deci : substanţa, energia şi informaţia.

Substanţa este materială, este palpabilă, măsurabilă, vizibilă. Energia este invizibilă, deşi unele forme de energie, cum ar fi căldura, curentul electric sunt perceptibile, măsurabile, (altele nu) iar dacă depăşesc o anumită cantitate şi intensitate sunt distructive. Energia este şi ea măsurabilă, utilizabilă, omul a învăţat să creeze energia şi s-o utilizeze în folosul lui.

Ei bine, am raţionat eu, tânărul care eram atunci, prin gura personajului principal, a inventatorului din povestirea mea ştiinţifico-fantastică, nivelul acesta al informaţiei este foarte important şi el acţionează în tot universul, atât cât îl cunoaştem noi. Adică acţionează şi în organismele biologice, şi în lucruri, şi în lumea subatomică şi în univers.

Rolul lui este foarte important pentru că el este cel care structurează şi organizează, ordonează şi face să funcţioneze atât nivelul substanţei cât şi pe cel al energiei. Totul înăuntru unui organism uman, sau al unui lucru din natură, ori al unui obiect făcut de om, ori înlăuntrul unui proces, fiind bine structurat, bine organizat de acest Nivel al Informaţiei, de informaţie, iar elementele sunt create, organizate şi conduse de Informaţie, astfel încât interacţionează perfect, formând un organism unitar, viu, sau un obiect care are o formă, care îşi păstrează structura şi care are o anumită funcţie…Informaţia este cea care face ca energia şi substanţa să interacţioneze între ele, să se structureze, să se îngemăneze, să se intro-deschidă una către alta în aşa fel încât să formeze un Sistem, adică un univers bine structurat, şi nu un univers haosificat, brownian. Aşa se explică de ce universul nu este un haos imens, de ce o materie aflată în starea de haos, se structurează şi se organizează în subsisteme şi în sisteme.

Fără existenţa informaţiei care structurează, organizează şi conduce procesele din sistemele şi subsistemele care există în univers, nu numai că substanţa şi energia nu ar fi funcţionale, dar ar fi un haos, un amestec dezordonat, brownian. Viaţa însăşi ar fi imposibilă fără informaţie, energie şi substanţă, fără informaţia care structurează, ordonează,

Copyrighted material

conduce totul până la o finețe şi precizie de microni, şi mili microni. Lucrurile acestea le observa în povestirea ştiințifico-fantastică personajul meu principal, un om însetat de cunoaştere, un alter ego al meu. O minte scotocitoare, un geniu.

Mergând aşa din raționament în raționament şi tot lucrând la povestirea aceasta ştiințifico-fantastică aveam sentimentul că mi se luminează mintea. Observația şi rezultatul la care am ajuns este că în orice organism viu, în orice lucrul această tripletă, substanță (S), energie, (E), informație (I) sunt nu numai complementare, că relaționează între ele, sunt intro-deschise una către alta, că sunt una în alta, şi nu pot exista una fără de alta, formând împreună o Unitate triontică. Substanța, S, nu poate exista fără energie, E, energia, nu poate exista de sine stătătoare, informația, I nu poate nici ea exista daca nu este mulată pe un suport, şi nu poate acționa dacă nu are energie. EIS, adică Energia, Informația, Substanța nu pot exista decât împreună, una în alta, susținându-se una pe cealălaltă și formând o Unitate, aproape asemănătoare cu Dumnezeu, care este o trinitate, Tatăl, Fiul şi Sfântul duh. Nici pe departe să îmi dădeam seama în momentele acelea că eu realizasem o descoperire extraordinară. Îmi aduc aminte că mi-am pus întrebarea, dacă Dumnezeu nu este Informația, Fiul, adică Domnul nostru Iisus Christos, nu este Substanța, iar Sfântul Duh nu este energia ?

În povestirea mea, personajul principal merge mai departe şi îşi perfecționează invenția, aparatul care transforma energia în substanță şi substanța în energie, şi construieşte acum un aparat superior din toate punctele de vedere celui anterior, care transformă Substanța în Energie, Energia în Informație, Informația în energie, sau în Substanță… Descoperirea şi invenția lui sunt extraordinare pentru că acum este rezolvată pentru totdeauna problema energiei în istorie.

Acum omenirea are energie din belşug, se construiesc uzine imense, automatizate, care folosesc această energie superioară şi ieftină, care nu poluează…Se construiesc Aparate imense - Uzine care au înmagazinate în Creierul lor, Informația, adică Programul, care conduce procesul de construire al altor Uzine. Care face ca uzinele să se construiască singure, să existe uzine care construiesc uzine în mod automatizat şi cibernetizat. Sunt construite şi trimise în sistemul solar şi în univers nave interplanetare imense, care la rândul lor vor construi alte nave, alte colonii spațiale, ce vor călători mai departe în univers, totul fiind condus de Informația - Creier aflată în cel de al Treilea Nivel de organizare şi

Copyrighted material

structurare al materiei din care sunt formate Uzinele.

Oceanele la rândul lor sunt şi ele colonizate, se construiesc oraşe în oceane, un fel de insule imense încărcate cu pământ, pe care se face agricultură, care plutesc pe suprafața oceanului. Ce mai, eroul meu făcuse o descoperire atât de mare şi crease Aparatul acesta atât de important, care pur şi simplu făcea ca omenirea să intre acum într-o era a progresului, a explozie descoperirilor ştiințifice. Într-o eră interplanetară, când civilizația umană putea de acum să dialogheze de la egal la egal cu civilizațiile extraterestre...

În mintea adolescentului, care era autorul acestei povestiri ştiințifico fantastice, ideea că progresul, dezvoltarea şi evoluția tehnologică şi ştiințifică a omenirii înseamnă în mod logic şi evoluția morală, şi intelectuală, culturală, spirituală a omului şi a omenirii era de la sine înțeleasă. O clipă nu mi-am pus problema că această descoperire ar putea să fie transformată într-o armă cu o putere colosală de distrugere sau autodistrugere, sau într-o capcană sinucigaşă pentru om şi omenire.

Ei bine, important era că descoperisem această Unitate triontică, Energie, Informație, Substanță, pe care în lucrările mele de mai târziu de Psihologie, de Pedagogie, de Sociologie şi de Economie aveam s-o denumesc EIS. Acest EIS, această monadă sau cărămidă a materiei va sta mai târziu la baza multor lucrări şi a mai multor descoperiri în Psihologie, Pedagogie, Economie…În acele momente bineînțeles că nu mi-am dat seama de importanța descoperirii mele…Iar faptul că am constatat că materia este formată, are la baza alcătuirii, a existenței şi a funcționării ei, pentru că materia funcționează, este în continuă mişcare, această unitate triontică inseparabilă, indestructibilă, aşa cum se spunea despre atom în antichitate că este indestructibil, avea în toamna anului 1969 să mă conducă la o ideea extraordinară. Care avea să aducă o nouă viziune în filozofie..

Deocamdată să rememorăm aceste lucruri…Povestirea aceasta ştiințifico-fantastică fusese scrisă în ultim doi ani de liceu, adică pe parcursul anilor 1967-1968. Bineînțeles că ori de câte ori o reciteam ca să văd dacă se citeşte cu aceiaşi plăcere, dacă „rezistă”, mai adăugam câte o frază, câte o idee…Ei bine, în luna octombrie a anului de la Domnul 1969, când eram de acum student în anul întâi la Filozofie, mi-am mai recitit eu şi am mai corectat încă o dată povestirea mea, am rescris-o cât am putut eu de citeț, şi am dat-o la bătut la maşină. Trebuie

Copyrighted material

să spun că în momentul acela aveam scrise, pregătite gata pentru a alcătui un volum de povestiri ştiinţifico-fantastice, peste 20 de asemenea povestiri. Pe vremea aceea nu apăruse computerul. Poeziile şi lucrările, eseurile, le scriam întâi de mână, cât mai citeţ şi le duceam la bătut la maşină, la dactilografiat adică, la o cooperativă aflata pe Cheiul Dâmboviţei, faţă în faţă cu Tribunalul. Îmi aduc aminte momentul acela când aşezat lângă dactilografă îi dictam povestirea. Parcă aud şi acum ţăcănitul maşinii de bătut. Văd uimitor de viu în minte interiorul cooperativei de dactilografiat la maşină, dactilografele, care băteau uimitor de repede actele sau lucrările pe care le aveau în faţă. Un exemplar bătut la două rânduri costa 1 leu şi 25 de bani. La un rând şi jumătate, cum îmi băteam eu poeziile, costa 1 leu şi 50 de bani, iar la 1 rând, pentru că încăpeau mai multe rânduri pe pagină, costa 1 leu şi 75 de bani…Dacă îţi băteai poeziile, sau o lucrare în două exemplare se adăuga în plus încă 25 de bani, iar dacă o băteai în trei exemplare, mai plăteai în plus încă 25 de bani. Este uimitor cât de fidelă poate să fie memoria şi cât de viu văd acum, după atâţia ani, toate aceste lucruri în faţa ochilor, de parcă m-aş afla chiar acolo în momentul acesta.

După ce mi-am bătut eu povestirea la maşină în trei exemplare, pentru că aflasem de existenţa Cenaclului de literatură sf şi fusesem de câteva ori la Cenaclul de literatură sf de la Casa Studenţilor, care este şi acum pe Plevnei, nu departe de Facultatea noastră de Filozofie, i-am dus povestirea mea domnului Adrian Rogoz, cel care conducea pe vremea aceea acest cenaclu. Şi acum mă voi opri pentru câteva momente pentru a evoca figura acestui om, pe nedrept uitat astăzi, mai ales după 1990, când cultura şi învăţământul au intrat într-o criză profund şi periculoasă…

Prin anii aceia, 1960, când mă ridicasem de acum şi începusem să citesc cărţi, reviste, ziare, apărea lunar revista „Ştiinţă şi tehnică”, la care de pe la 14 ani mă abonam anual întotdeauna, ca şi la revista „Magazin”, amândouă fiind publicaţii de popularizare a ştiinţei, a realizărilor în toate domeniile ştiinţei. Îi voi mulţumi toată viaţa Domnului pentru că mi-a dăruit această sete de cunoaştere şi această sete de lectură. Lectura pentru mine a fost un dar dumnezeiesc, mană cerească, pentru că îmi satisfăcea sete de cunoaştere, de absolut, pentru că îmi da un sentiment de plinătate şi de bogăţie a fiinţei mele, pentru că mă făcea să fiu fericit, şi îmi crea sentimentul că mă găsesc pe calea cea bună, îmbogăţitoare a fiinţei. Acest dar dumnezeiesc, lectura, mi-a făcut viaţa fericită, bogată, mi-a dat o viziune largă asupra lumii şi a

Copyrighted material

timpului…Lectura m-a format ca om şi ca scriitor. Iar faptul că generațiile de astăzi nu mai citesc cărți este cu adevărat o nenorocire !

Aşa cum spuneam, eram atât de însetat de lectura încât citeam, copil fiind, când mergeam cu vitele la păscut, citeam la şcoală pe sub bancă, obicei pe care l-am păstrat şi la facultate, mai ales la cursurile plictisitoare, citeam orice îmi cădea în mână. Astfel că fiind la liceu citisem toată biblioteca liceului. Încă din anii 60 apărea ca supliment al revistei „Ştiință şi tehnică" o colecție care se numea „Povestiri ştiințifico-fantastice", îngrijită de acest domn care era Adrian Rogoz. Bineînțeles că am fost în toți anii aceştia abonat la această Colecție, că reuşisem să fac rost de aproape toată colecția, care trebuie să fi ajuns pe la numărul 1700, dacă țin bine minte…Fiecare broşură era frumos garnisită cu desene ştiințifico fantastice, cu coperți colorate având peisaje care îți sugerau viitorul fabulos al omenirii, adică nave cosmice aterizând pe alte planete, submarine, corpuri cereşti încărcate de vegetație luxuriantă, înfruntările astronauților cu primejdiile de pe alte planete...Ce mai, le mulțumesc şi astăzi, când am trecut de 62 de ani şi când sunt un scriitor propus la Premiu Nobel, celor care trudeau ca să scoată această minunată Colecție. Mare păcat că ea nu mai apare.

Când am ajuns ca student în Bucureşti, în toamna anului 1969, bineînțeles că prima dată m-am dus la redacțiile revistele literare cu poezii, pentru că aveam scrise peste zece caiete cu poezii, şi la cenaclul de anticipație de la Casa Studenților din Bucureşti, unde l-am cunoscut pe domnul Adrian Rogoz, un evreu foarte de treabă, care te asculta răbdător, şi care dacă observa că ai puțin talent, aşa cum a fost cazul meu, te încuraja, şi chiar te publica…Parcă îl văd în fața ochilor, cu ochelari cu ramă subțire, cu haina lui cenuşie, deschisă tot timpul. Purta în buzunarul din dos al sacoului sau al pardesiului tot timpul un caiet de dictando, îndoit şi jerpelit de câte ori îl deschisese şi îl scosese din buzunar, care era plin cu dresele şi cu numerele de telefon ale celor care veneau şi-i aduceau povestiri ştiințifice. I-am dus şi eu trei povestiri sf, bătute la maşină, la un rând şi jumătate...Mi le-a oprit pe toate trei ca să le publice în numerele viitoare, iar una dintre ele, povestirea sf în care eroul meu descoperea şi punea la punct aparatul şi tehnologia prin care masa, substanța era transformată în energie, energia şi substanța puteau fi transformate în informație, nivelul superior al materiei, cel care structura, organiza şi făcea să funcționeze întreaga materie din univers, materia dinlăuntrul galaxiilor, al sistemului solar, (aşa cum făcea creierul în interiorul organismului uman, care conducea funcționarea

Copyrighted material

organelor şi a aparatelor anatomice şi întreaga procesualitate din lăuntrul corpului omenesc) a propus să fie citită în cenaclu…

Povestirea aceasta, deci, am citit-o la una dintre şedinţele cenaclului, şi ea a fost bine primită…În anii următori am fost foarte acaparat de lectură, de creaţia poeziilor, a povestirilor, începusem să scriu proză, ca orice scriitor, eram preocupat de conceperea unor lucrări ştiinţifice, de colaborarea la mai toate publicaţiile de cultură din capitală, din anii ceia, astfel că pe nesimţite m-am îndepărtat de acest cenaclu, şi de scrierea povestirilor sf. Am ascultat la unele şedinţe ale cenaclului de anticipaţie povestiri sf atât de slabe, încât lucrul acesta m-a făcut să vin din ce în ce mai rar la acest cenaclu…Asta şi pentru că am realizat că adevărata, marea literatură în cultura unei ţări se scrie în domeniul poeziei, al prozei, al romanului, al dramaturgiei, şi mai puţin în domeniul sf-ului...

Acum, la această vârstă, când sunt trecut de 60 de ani, nu pot să nu-mi aduc aminte cu plăcere şi cu recunoştinţă de domnul Adrian Rogoz, acest animator şi sufletist, el însuşi autor de povestiri sf, care a cultivat la noi această specie literară. Care i-a încurajat pe mulţi tineri să scrie proză sf, aşa cum a făcut cu autorul acestor rânduri, care mai târziu, în Tulcea, avea să înfiinţeze împreună cu un coleg, profesor de fizică la Isaccea, Primul Cenaclu de literatură sf din Dobrogea. Asta se întâmpla în anul 1975.

Mai merită amintit aici un alt om care a încurajat tinerii să scrie proză sf, care a popularizat descoperirile ştiinţifice la noi, mai tânărul prieten al domnului Adrian Rogoz, Alexandru Mironov. Despre care după 1990 am citit în mai multe ziare că ar fi fost omul KGB-ului în România, ceea ce este posibil, iar în primii ani de după 1990, prietenul şi purtătorul de cuvânt al criminalului şi trădătorului de neam şi de ţară Ion Iliescu, omul Moscovei, care a fost pionul numărul 1 în Lovitura de stat din decembrie 1989. Eveniment profund negativ, distructiv în istoria poporului român, şi care a nenorocit România pe multe decenii de aici înainte.

De altfel ca şi lovitura de stat de la 23 august 1944, prin care Armata, ţara, poporul român, bogăţiile României au fost vândute, date pe nimic lui Stalin, de către inconştienţii şi criminalii care l-au arestat pe mareşalul Ion Antonescu, (când acesta venise la Palat ca să-l anunţe pe rege că iese din război), dând lovitura de stat de al 23 august 1944. Şi asta când mareşalul Ion Antonescu era pe punctul de a încheia un Pact

Copyrighted material

secret cu Stalin, foarte favorabil țării noastre. De fapt lovitura de stat de la 23 august 1944, prin care a fost arestat şi predat ruşilor Mareşalul Ion Antonescu, tocmai lucrul acesta a urmărit, împiedicarea cu orice preț a încheierii acestui Pact secret cu Stalin, căci acesta era obiectivul abscons al SUA şi al Angliei. Ca după război România, împreună cu Țările din Estul Europei să fie predate lui Stalin, să intre în sfera de influență a Uniunii Sovietice.

Al doilea motiv pentru care au dat această lovitură de stat fiind că Regele Mihai şi ceilalți complotişti, Şefii partidelor politice din acel moment, Iuliu Maniu, Brătianu, Titel Petrescu, voiau să se pună bine cu ruşii. Se agățau de Putere cu orice preț, sperând să se salveze…Se gândeau la pielea lor. Credeau că Stalin, tocmai pentru că ei au dat lovitura de stat şi i-au dat România pe tavă, nu-i va aresta, ci îi va recompensa şi îi va menține la putere. Aşa după cum ştim nu s-a întâmplat aşa.

Şi pentru trădarea lor, care nu a fost numai trădarea lui Ion Antonescu, ci a fost trădarea Armatei române, a României, a bogățiilor țării, a viitorului copiilor acestui neam, Domnul i-a judecat şi i-a pedepsit să moară în puşcăriile comuniste ! Aceea a fost judecata Domnului! Datorită păcatului trădării săvârşit de cei care l-au arestat pe Ion Antonescu la 23 august 1944, în frunte cu regele Mihai, cu Iuliu Maniu, Preşedintele PNȚ, cu Brătianu, Preşedintele PNL, cu Titel Petrescu, Preşedintele Partidului social-democrat, cu Lucrețiu Pătrăşcanu, din partea partidului Comunıştilor români, (toți aceştia au murit în puşcăriile comuniste) au avut de suferit milioane de oameni nevinovați, sute de mii de Intelectuali, mulți de mare valoare, care au suferit şi au murit în închisorile comuniste. Şi toate generațiile de români care au venit în istorie după trădarea mârşavă de la 23 august 1944. Căci cu toții aveam să trăim în Gulagul comunist.

Acum la 22 de ani de la Lovitura de stat din decembrie 1989 prin care a fost răsturnat Dictatorul Nicolae Ceauşescu (în decembrie 1989 au avut loc concomitent, 1. o agresiune militară directă a Uniunii Sovietice şi a Statelor Unite ale Americii asupra României, a spațiului aerian românesc, singurele care erau capabile să creeze războiul electronic, prin care a fost simulată o invazie din toate direcțiile a spațiului aerian românesc de către escadrile de elicoptere şi avioane. 2. În acelaşi timp a avut loc un atac terorist în România, dus de terorişti străin pregătiți pentru războiul de gherilă, pentru simularea atacurilor aeriene, cu

Copyrighted material

mitraliere, etc, 3. a fost stimulată, condusă şi susținută revolta și ura împotriva cuplului Ceauşescu, asasinați mişeleşte în urma unui proces oribil, de fațadă, total nedrept, şi 4 pe fondul acestor evenimente, mascată de aceste evenimente, a avut loc Lovitura de stat împotriva Statului român, a cuplului Ceauşescu, ce încarna în acel moment statul român, împotriva poporului român şi a României.

O fi fost Alexandru Mironov omul KGB-ului în România, nu ştim, dar el a fost unul dintre cei care în perioada comunistă i-a încurajat pe tineri să scrie sf, a cultivat această specie literară la noi, care nu a produs, trebuie să recunoaştem, opere de valoare. Şi asta tocmai pentru că Alexandru Mironov nu i-a promovat pe scriitorii foarte talentați, pe marile valori creatoare de literatură sf, pe cei care puteau să dea creații de valoare, care să reziste, ci pe cei slabi. A avut interesele lui.

Mai târziu, după 1973, aşa cum am mai spus, când am ajuns profesor la Liceul pedagogic din Tulcea, când eram deja un poet cunoscut, am înființat împreună cu un profesor de la Isaccea, al cărui nume îmi scapă acum, sub egida UTC-ului, aşa era pe vremea aceea, primul Cenaclu sf din Dobrogea. La una dintre şedințele cenaclului sf de la Tulcea a participat şi Alexandu Mironov, care a venit cu unul dintre băieți, pe vremea aceea avea cinci sau şase ani, pe care l-am invitat la noi acasă. Pentru că nu se simțea bine soția i-a făcut copilului lui Mironov o supă de pasăre. Mironov mi s-a părut, dacă nu greşesc, un om invidios, alunecos, sau dubios, cel puțin în relația cu mine…Mi-am dat seama că scopul lui nu este să descopere şi să lanseze mari talente, mari creatori în domeniul literaturii sf, la noi, ci mai mult să întrețină această mişcare...De ce ? Obiectivul lui ascuns, cu bătaie lungă să fi fost cultivarea şi îndoctrinarea unor tineri care mai târziu să devină opozanții regimului Ceauşescu ?

Aşa cum a procedat, în mod perfid Adrian Păunesc, prin cenaclul său, Flacăra, la a cărui Primă Şedință subsemnatul a citit o carte întreagă de o poezie intitulată „Nicolae Labiş – portret cosmogonic”, un volum patetic, extraordinar de bine primit. Cu acest prilej Adrian Păunescu, cel care a ținut foarte mult ca să-şi deschidă cenaclu cu scriitorul Ştefan Dumitrescu, un scriitor de viitor în România, a afirmat despre tânărul poet Ştefan Dumitrescu, „Ştefan Dumitrescu este o şansă a literaturii române. Ştefan Dumitrescu este o mare şansă a literaturii române”. Asta se întâmpla la prima şedință a Cenaclului Flacăra. Ei bine, atât Adrian Păunescu, poetul de curte al lui Nicolae Ceauşescu, cel

Copyrighted material

care şi-a deschis cenaclul cu poetul Ştefan Dumitrescu, şi care ştia că sunt un poet talentat, cât şi Alexandru Mironov, care ştia că scriu proză sf, nu m-au ajutat absolut de loc niciodată în viață. Şi cu aceasta încheiem amintirile despre cenaclul de anticipație de la Casa Studenților din Bucureşti, despre Adrian Rogoz, şi despre cenaclul Flacăra, ca să revenim la o întâmplare cu mult mai importantă…

Suntem în toamna anului 1969, prima noastră toamnă de student, o toamnă blândă, lungă, frumoasă, o antichitate monumentală, ca o catedrală luminată de mierea apusului. În timp ce definitivam eu povestirea sf în care eroul meu principal inventase aparatul care transforma masa, substanța în energie, şi masa şi substanța în informație, care era forma de manifestare cea mai înaltă a materiei, am ajuns la concluzia şi m-am convins definitiv de adevărul acesta, şi anume că peste tot în univers, chiar şi în stelele gigantice sau pitice, fierbinți, materia este formată şi are la baza ei acest „genom", această genă, această „cărămidă", această „monadă" bazală, această unitate triontică, EIS, adică Energie, Informație Substanță. Am început cu Energia, pentru că substanța, masa, materia fizică din univers, nu este decât energie „înghețată", energie aflată, „decăzută" într-o stare mai joasă, într-un nivel inferior.

Am pus la mijloc Informația, pentru că Informația nu este altceva decât tot Energie, dar într-o formă de organizare şi manifestare superioară, aflată pe un nivel superior. Este Energie inteligentă, capabilă se reflecte realitatea, materia, să se reflecte pe sine, să prelucreze informația despre realitate, să facă raționamente, să rezolve situații problematice. Aşadar peste tot în univers, atât Energia, cât şi Informația şi Substanța, nu pot să existe separat, în sine, nu pot să existe una fără celelalte două, ci doar toate trei "îngemănate" într-o unitate, într-o monadă indestructibilă.

Adică EIS-ul nu poate fi desfăcut, separat în cele trei forme de manifestare ale materiei. Lucrul acesta, separarea lor, era posibil doar în povestirea mea sf, dar în realitate în tot universul, substanța nu poate exista fără energie şi fără informație, energie nu poate exista fără substanță şi fără informație, informația nu poate exista fără energie şi fără substanță. Ci doar îngemănarea lor, întrepătrunderea lor, intr-odeschiderea lor şi împreunarea lor, după formule pe care cine ştie când le vom descoperi, face posibilă existența lor. Şi făcând posibilă existența lor, face posibilă existența materiei în univers, a universului, a

Copyrighted material

planetei noastre, a florei şi a faunei, a vieții şi a Omului pe Tera…Când am dat concurs de intrare la Facultatea de Filozofie din Bucureşti în vara anului 1969, datorită lecturilor mele întinse şi setei de cunoaştere aveam cunoştințe foarte avansate de psihologie, de filozofie, de istoria filozofiei.

Cine este cât de cât familiarizat cu domeniul Filozofiei şi al Istoriei Filozofiei ştie că obiectul de studiu al Filozofiei este Existența, Materia, Lumea, Omul, formele de manifestare ale Existenței. Că Filozofia se ocupă cu studiul elementelor care alcătuiesc Existența, Existentul, încercând să realizeze o Explicare generală asupra Existenței, a Realității, a Universului, a devenirii materiei, a devenirii lumii, a genezei ei.

Filozofia se ocupă cu studiul Materiei şi al Universului, al Omului… Iar cine a parcurs în general fie şi un curs sumar de Istoria filozofiei, ştie că Istoriei filozofiei nu este decât un lung dialog, o lungă polemică, un război de idei între cele două Curente fundamentale ale Istoriei filozofiei, Materialismul şi Idealismul. Pe parcursul istoriei existând perioade culturale când materialismul, datorită faptului că s-a exprimat prin filozofi, prin minți mari, profunde, convingătoare a fost curentul dominant şi a părut că el este curentul care spune Adevărul despre materie, despre univers, despre existență. Cum au existat de asemenea şi perioade şi locuri, țări când Idealismul a fost mai convingător, formându-le oamenilor părerea că Idealismul este curentul adevărat. Care spune adevărul.

Se mai ştie de la Istoria filozofiei că materialismul, şi deci materialiştii, susțin că materia este primordială, este elementul principal, este anterioară spiritului, şi că spiritul a apărut din materie. Idealismul susține ideea opusă, că Spiritul este elementul principal, că Spiritul este anterior materiei, materia apărând din spirit, fiind creația sa. Aşadar materialiştii susțin că materia este anterioară spiritului, prin materie ei înțelegând masa, substanța obiectuală, pământul, lucrurile pe care le putem pipăi. Adică Substanța. Iar Idealiştii susțin că Spiritul este anterior materiei…Bine, dar Materia materialiştilor nu este altceva decât Substanța din unitatea triontică, din monada EIS, iar Spiritul, pe care Idealiştii îl pun la baza lumii, fiind anterior materiei, adică Substanței, din punctul de vedere al EIS, este format din Energie şi Informație…

În momentul acesta am avut o revelație, ca un flash, ca şi cum ai urca

Copyrighted material

pe o coastă în sus, ai ajunge în pisc, şi deodată în faţa ochilor vezi întinzându-se până dincolo de zare întreaga câmpie, limpede, transparentă. Extraordinar ! am exclamat. Deci elementul pe care idealiştii îl pun la bata materiei, a lumii, ca fiind anterior materiei, din care provine materia, nu este altceva decât segmentul EI, Energie şi Informaţie, din Unitatea triontică EIS, din genomul EIS. Iar materia materialiştilor, prin materie materialiştii înţelegând materialitatea lumii, lucrurile, obiectele, pământul, apa, ceea ce vedem cu ochii şi pipăim, adică masa lui Einstein, este Substanţa din Unitatea EIS. Bine, dar nici Substanţa din Unitatea triontică EIS nu poate exista independent faţă de Energie şi Informaţie, dar nici Spiritul idealiştilor, adică segmentul EI, Energie Informaţie, din unitatea triontică EIS, nu poate exista independent, rupt de Substanţă, în afara Substanţei. Şi în cazul acesta ce facem…?

Cred că vreo trei zile, dacă nu mai mult, am rămas în starea aceasta de uluială, de împietrire, de euforie, de anestezie a minţii, când mă întorceam mereu asupra descoperirii pe care o făcusem şi nu-mi puteam crede ochilor, minţii că poate fi adevărat…Aşadar Substanţa nu poate exista în univers de sine stătătore, fără să fie „combinată" cu Energia şi Informaţia. Deci Substanţa (materia materialiştilor) în stare pură nu a existat niciodată. Dar nici Spiritul, adică segmentul Energie plus Informaţie, nu a existat în timp şi în univers, cel puţin în universul cunoscut de noi, pentru că acest segment EI, nu poate exista în afara Substanţei, S, din unitatea triontică EIS…Or ce înseamnă lucrul acesta ? Înseamnă foarte clar, foarte logic, foarte limpede că atât Spiritul, adică EI, cât şi materia materialiştilor, adică S, din unitatea EIS, nu au existat şi nu există în univers. Nu au exista vreodată şi nu vor exista niciodată. Foarte clar. Mi-am simţit mintea limpede cum este cristalul. Eram lucid ca un bloc de gheaţă transparent.

Ce ciudat, mi-am spus, păi dacă nici Spiritul nu există în univers, nu a existat, şi nu va exista niciodată, pentru că el nu poate fiinţa separat şi dacă nici materia-substanţă, a materialiştilor, nu există, şi nu a existat, pentru că nu poate exista singură, de sine stătătoare, fără să fie „combinată" cu EI, cu Energia şi Informaţia, ei bine, asta înseamnă că de două mii de ani şi ceva de când a apărut Materialismul, de la materialiştii antici, sau mai bine zis de la primii materialişti din istorie, şi de când a apărut Idealismul, oamenii aceştia, filozofii, au vorbit de-a surda, în van despre ceva care nu există. Pentru că nu există, în tot universul, EI, decuplat de Substanţă, adică Spiritul, care nu poate avea

Copyrighted material

deci o existență de sine stătătoare. In aceiaşi situație stranie, ridicolă şi dureroasă, tragicomică, se aflau şi materialiştii…

Ce ironie a Istoriei, a destinului Umanității, ca filozofii, oamenii aceştia care au fost într-adevăr în istorie cele mai mari Minți ale epocii lor, să fi vorbit în van, despre ceva care nu există !. Ba mai mult, acestui Inexistent, Spiritul, sau Substanța obiectuală, căreia materialiştii i-au spus materie, ei i-au acordat cea mai mare importanță, ba chiar l-au pus la baza existenței lumii, a universului. Nimicul, Inexistentul să stea la baza Lumii, a Universului ! Aceiaşi mare greşeală au făcut-o şi Idealiştii, şi ei au pus la baza Lumii, Inexistentul, căci EI nu poate exista separat de Substanță. Este desigur o ironie, dar a cui ironie este aceasta ? Sau este cea mai frumoasă formă de „bâjbâi”, de a căuta în bezna necunoscutului, a minții umane ?

Deci atât Materialismul, cât şi Idealismul, atât Idealismul obiectiv cât şi Idealismul subiectiv au fost curente filozofice fără obiect. Mi-am adus aminte cum în copilărie, în primii ani de viață, când aveam patru, cinci ani, eram obsedat de cer, mă fascina cerul…Copilul care eram stăteam ore întregi cu privirile lipite de cer, întrebându-mă de ce este albastru, de ce este rotund, de ce este atât de frumos, cine l-a făcut ? Credeam că cerul este făcut din „sticlă albastră”, că trebuie să fi avut o grosime foarte mare, şi că el adăposteşte casa noastră şi satul nostru… Cum cerul se lăsa pe dealul de la Rusăneşti, care era peste râul Cerna mi-aş fi dorit foarte mult să ajung pe dealul pe care se lăsa cerul, ca să-l pot vedea de aproape, ca să-l pot pipăi. Dar mai ales îmi imaginam că pe dealul pe care se lăsa cerul, trebuie să fie o uşă în zidul de sticlă albastră al cerului, la baza lui, prin care poți să ieşi afară din cer, ca să ajungi dincolo. Oare ce-o fi dincolo dacă ieşi pe uşa aceea care se află la baza cerului ? Credeam că cerul este fix, şi că se bolteşte deasupra casei noastre.

Până într-o zi când tatăl meu, Nicolae Dumitrescu, împreună cu dom Barbu, învățătorul, Domnul să-i țină la sânul Lui ! trebuiau să meargă la Rusăneşti, satul care se afla dincolo peste apa Cernei, ca să aducă două care cu fân cumpărate de la un om din Rusăneşti. M-am rugat de tatăl meu să mă ia şi pe mine, „ca să mă trag cu carul”. M-au luat şi după ce am trecut prin Cerna şi am ajuns în satul Rusăneşti am văzut că cerul se mutase, că acum se boltea deasupra satului Rusăneşti. Copilul care eram atunci am fost foarte nedumerit şi derutat…Mult mai târziu aveam să aflu că de fapt cerul, aşa cum îl vedem toți care ne

Copyrighted material

naştem pe lumea aceasta şi trăim sub el, este de fapt o iluzie optică. Este poate de departe cea mai frumoasă Iluzie...La fel şi filozofii mei, materialiştii şi idealiştii, ei luaseră drept realitate, Materia şi Spiritul, ceva care era de fapt o Iluzie, un inexistent, pentru că Substanța, adică Materia, şi Spirtul, adică Energia şi Informația, în Universul nostru nu au existat niciodată, de la începutul universului, separate, de sine stătătoare. Pur și simplu nu au existat !…Bine şi atunci care este Curentul filozofic adevărat, dacă nici Materialismul nici Idealismul nu sunt adevărate…?

În cazul acesta adevărat este curentul filozofic care afirmă că la baza lumii şi a materiei, a universul, stă acest genom, această Monadă, această „cărămidă constituentă a materie şi a universului", denumită de mine Unitatea triontică EIS. Dar cum să denumesc acest Nou Curent filozofic care apărea abia acum în istorie ? Acum însemnând anul 1969.

Oricât m-am străduit nu am găsit nici un nume sugestiv, potrivit. Aşa că l-am denumit Al Treilea Mare Curent filozofic în Istoria filozofiei...Între timp m-am apucat de Lucrarea în care demonstram, pornind de la descoperirea mea că la baza materiei, a lumii stă Unitatea triontică EIS, cum că de fapt în realitate cele două curente filozofice, Idealismul şi Materialismul, nu au avut niciodată un obiect real. Şi deci au fost şi sunt curente filozofice inexistente. Că istoria lor, a acestor curente, adică istoria filozofiei de fapt, nu a fost „decât o pălăvrăgeală filozofică, savantă" despre nimic. Despre ceva care nu exista ! Că toate operele filozofice au fost fără obiect...

Le recunoşteam totuşi un merit filozofilor, nu unul filozofic, ştiințific, ci unul pedagogic, educațional. Pentru că filozofii scriindu-şi cărțile, unde dezbăteau idei, veneau cu ideile, cu argumentele şi cu viziunea lor asupra lumii, a marilor probleme ale existenței, iar operele lor fiind citite de sute, de mii de ani de-a lungul istoriei de către oameni, „aceştia se informaseră, îşi formaseră o viziune cât de cât coerentă despre lumea în care trăiau, despre univers. Se formaseră ca oameni inteligenți, informați, care îşi puneau întrebări, care continuau căutarea adevărului în zone mai profunde, care deschideau noi orizonturi în gândirea umană, care îşi formau o viziune asupra lumii, aveau o credință a lor ! Or lucrul acesta a fost foarte important pentru că pe parcursul secolelor, învățăceii, lecturându-le operele filozofilor, s-au format ca filozofi, au apărut în istorie alți filozofi, care le-au dus gândirea, ideile mai departe…Simplu fapt că Filozofii prin operele scrise

Copyrighted material

de ei, fie că erau idealişti sau materialişti, le dădeau oamenilor O VIZIUNE COERENTĂ DESPRE LUME, ŞI O EXPLICAȚIE CREDIBILĂ A LUMII, A UNIVERSULUI , a însemnat mare lucru.

Da, din punctul acesta de vedere filozofii, atât materialiştii cât şi idealiştii, au jucat un rol educațional, cultural imens în istoria umanității. Ei au fost cei care au luminat mințile a milioane de oameni, a sute de generații, i-au făcut mai inteligenți, i-au educat, au format la rândul lor mii de alți învățăcei, de filozofi. Operele lor au îmbogățit, chiar dacă nu erau din punct de vedere ştiințific foarte adevărate, universul cultural al popoarelor, tezaurul de gândire şi de simțire al umanității cu valori spirituale. Au deschis noi direcții, noi orizonturi în zarișstea cunoașterii… Fără existența filozofilor în istorie cultura umanității şi istora ar fi mult mai sărace, iar omenirea ar fi astăzi prin evul mediu. Ei au contribuit enorm de mult la progresul cunoaşterii umane. De aceea meritul lor este mare, iar noi, generațiile care venim în urma lor, trebuie să le fim recunoscători. Şi într-adevăr de copil le-am fost foarte recunoscător, poeților, scriitorilor, filozofilor ale căror opere le-am citit, pentru că fără ei, şi fără lectura operelor lor nu aş fi fost nici scriitor, nici dascăl, nici om de cultură. Fără ei omenirea nu ar fi unde suntem astăzi..

Între timp lucrarea mea înainta destul de repede, astfel că în două trei săptămâni Eseul meu în care demonstram teza că Spiritul, (adică segmentul, EI, din EIS), nu a existat în realitate în istoria pământului şi în istorie umanității, de aceea Idealismul este un curent naiv, o vorbărie nesfârşită, în istorie, o poliloghie fără obiect şi fără fond, era gata. Şi la fel şi materialismul. Apoi demonstram cum singurul curent Filozofic adevărat este Cel de al Treilea Mare Curent al Istoriei filozofiei, cel care apărea acum o dată cu lucrarea aceasta. Şi anume Curentul filozofic care afirmă că la baza lumii şi a materiei stă Constituentul, Monada, Gena, cărămida triontică a materiei denumită de mine EIS.

Urma o lungă demonstrație în care eu încercam să-l conving pe lector, şi argumentam destul de bine, cu o bogăție de idei şi argumente, că Noul Curent în filozofie deschide noi orizonturi în gândirea umană, care la rândul lor vor aduce noi unghiuri de vedere, noi puncte de vedere, idei noi, o nouă viziune mai obiectivă asupra universului, a materie, a existenței...Noroc că am avut bunul simț, teama, precauția şi umilința, pe care de altfel, mulțumită lui Dumnezeu, le-am avut întotdeauna, să afirm că descoperirea mea nu este ultimul răcnet în materie de cunoaştere umană, de filozofie, ci doar o umilă încercare de a

Copyrighted material

investiga obiectivitatea şi caracterul ştiinţific al celor două curente filozofice. De a le completa venind cu un nou punct de vedere, de a deschide un teren nou de cercetare, de tatonat…

Ultima parte, aşa cum am sus, era un elogiu adus filozofilor, care de-a lungul timpului au îmbogăţit cunoaşterea şi gândirea umană, culturile popoarelor, au dat oamenilor o viziune închegată asupra lumii, chiar dacă nu obiectivă, o explicaţie fie ea şi aproximativă, despre lumea şi despre universul în care au vieţuit omul şi societatea umană…Cred că am citit de zeci de ori lucrarea aceasta înainte de a o da la bătut. Am dat-o şi la dactilografiat, apoi am corectat-o, citind-o iar de mai multe ori… Îmi plăcea Eseul acesta, despre care acum spun că era foarte îndrăzneţ, şi tăia o pârtie largă în orizontul cunoaşterii, al gândirii filozofice. Să demonstrezi tu şi încă destul de convingător, cu un argument zdrobitor, că idealismul şi materialismul nu fuseseră toată istoria decât vorbe, fără nici o legătura cu realitatea, cu obiectul lor mai bine spus, este o încercare îndrăzneaţă, dar şi inconştientă. Faptul acesta se datora desigur vârstei adolescentine, naturii mele idealiste, lipsei de experienţă, pentru că altfel nu cred că aş fi avut curajul să atac o problemă atât de gravă şi de complexă…

În sfârşit, voiam să duc Eseul acesta la o revistă. M-am gândit în primul rând la Amfiteatru, revista studenţilor unde colaboram, unde o cunoşteam pe Ana Blandiana pe Adrian Dohotaru.…Dacă îmi aduc aminte i l-am arătat lui Adrian Dohotaru, care în acel timp era Redactorul şef al revistei Amfiteatru. Gheorghe Achiţei, profesor de Estetică la Institutul de Arte plastice era Director, iar Coman Şova era Secretarul general de redacţie al revistei…Când a văzut Adrian Dohotaru că materialul are 21 de pagini, mi-a spus că în nici un caz nu poate să publice aşa ceva, să mai tai din el, să fac un rezumat de cel mult două pagini…Ideea mi s-a părut de neacceptat, şi întra-adevăr în nici un caz nu puteam reduce un Eseu în care dezvoltam explicaţii şi raţionamente care se susţineau unul pe altul pe pagini întregi la două pagini. Însemna să distrug totul. Când am încercat totuşi să mai tai din el, poate mi-l publica altă revistă, am văzut ce greu este să tai dintr-un text creat de tine. Că te doare sufletul de fiecare dată când tai un cuvânt sau o propoziţie…Ca şi cum ai tăia din carnea ta.

Cum la cenaclul Lucian Blaga al Facultăţii de Filozofie, pe care eu îl înfiinţasem în primele săptămâni de la sosirea mea în Bucureşti, aceasta însemnând octombrie 1969, şi pe care eu îl conduceam, venea un

Copyrighted material

asistent, care ne-a spus că şi el scrie versuri, dar că o să citească mai încolo, m-am gândit să i-l arăt şi lui. Lua cuvântul la fiecare şedinţă şi nu era foarte critic, aşa cu erau de pildă unii poeţi cu cel care citea în seara aceea. Ne spusese că mai publicase poezie, dar aşa, mai mult de amuzament, şi ne-a invitat să-i dăm poezii pe care urma să le publice în ziarul Munca sau în revista Albina. Oricum într-o revistă de mâna a doua. Mi s-a părut că ar fi bine dacă i-aş da Eseul meu, care se numea chiar aşa „Al treilea mare curent în istoria filozofiei". Poate că îl publică undeva. Bineînţeles că numai un adolescent idealist, cu lecturi filozofice foarte puţine putea să pună un astfel de titlu unui eseu…Şi numai un tânăr naiv care nu cunoştea lumea intelectuală, academică, lumea profesorilor universitari, roasă de cancerul invidiei, de interese egoiste şi meschine, putea să dea o astfel de lucrare unui asistent universitar.

Peste o săptămână am fost chemat la decanat. Revăd şi acum scena aceea, de parcă m-aş afla în momentul şi în locul acela, în biroul Decanului. Decan era domnul profesor de Logică Ion Didilescu. Manualul de Logică pentru clasa a XII-lea după care învăţasem era semnat de dânsul. Parcă îl văd coborând sau urcând scările Facultăţii de Drept, la etaj, unde aveam sălile şi amfiteatrele noi, cei de la Filozofie… în pardesiul lui croit drept, cu pălăria pe care şi-o scotea când îl salutam, cu ochelari, şi cu delicata lui mustaţă castanie. Noi, Filozofia, aveam sălile de curs la etaj, cei de la Drept la parter. Pe scaunul care se afla la fereastră l-am văzut pe asistentul căruia îi dădusem Eseul meu, „Al Treilea Mare Curent în Istoria Filozofiei", încruntat, privindu-mă cu o expresie de om rău. Nu mai era nici pe departe asistentul acela care venea la şedinţele cenaclului Lucian Blaga. Am salutat eu înclinându-mă.

- Bună ziua, tovarăşe profesor, bună ziua tovarăşe asistent…De felul meu, ca orice student venit de la ţară, obişnuit cu respectul şi normele morale nescrise ala satului românesc, eram un băiat cuminte şi politicos…

- Bună ziua, dragul meu, mi-a răspuns tovarăşul decan, cum ne adresam pe atunci. Inima îmi spunea că se întâmplase ceva care nu era bine, dar ce ar fi putut să se întâmple ? Până când am văzut pe biroul domnului decan Ion Didilescu, manuscrisul meu dactilografiat. Dar tot nu am putut să înţeleg. Doar nu făcusem nici o afirmaţie gravă.

- Dragul meu, dumneata eşti autorul acestui studiu, al acestui eseu ?, a

Copyrighted material

luat profesorul Didilescu eseul meu în mână…Era cât se poate de blând, cu o expresie de bunătate pe chip, şi nu-mi vorbea deloc amenințător…

- Da, am răspuns...Este o încercare a mea, un eseu…

- Da, am văzut că este un seu, a râs bucuros domnul Didilescu... L-am citit…(în timpul acesta răsfoia textul meu, ca şi cum ar fi căutat să-mi citească ceva) Am mai văzut în timp ce domnul profesor Didilescu răsfoia textul că unele rânduri erau subliniate cu un creion albastru. Nu ştiu de ce mi s-a părut că acesta este un semn bun…

- Dumneata ai condei să ştii, şi ai şi o cursivitate logică, mi-a spus fără să ridice ochii de pe manuscris profesorul Ion Didilescu…Dar sincer m-ai făcut să râd în timp ce citeam…Se cunoaşte că eşti boboc, dacă nu mă înşel ai reuşit primul la secția dumitale..

- Da, tovarăşe decan…referitor la faptul că ați spus că am condei, scriu demult poezie şi proză, şi chiar am publicat în mai multe reviste…

- I-auzi, tovarăşe asistent, i-a aruncat el o privire pe sub ochelari asistentului care stătea încruntat...Păi asta nu este rău, este chiar bine, dragul meu…

- Am înființat în cadrul Facultăți noastre cenaclul de literatură Lucian Blaga, la care vine şi tovarăşul profesor Teodor Bugnariu, şi tovarăşul asistent, am schițat cu mâna un gest către asistentul, care parcă s-a chircit. Domnul profesor Ion Didilescu mă privea acum cu atenție.

Apoi către asistent :

- Este încă un copil, tovarăşe asistent, aflat în perioada acea când tot ce zboară se mănâncă. Trebuie să avem grijă de el şi să-l educăm că văd că este un tânăr de nădejde, talentat…L-a privit un moment indecis pe asistent, după care s-a întors către mine…A tăcut un timp ca să mă privească mai bine.

Dragul meu, dumneata ai reale calități de eseist, de filozof este prea devreme...Mi-a plăcut că ai desființa Idealismul, deşi nu cred că ai multe cunoştințe despre cele două curente şi despre Istoria filozofiei, ținând cont că eşti abia în anul întâi. Dar dumneata nu te-ai gândit la un lucru...Aici profesorul Didilescu a făcut o pauză. Şi anume că

Copyrighted material

Facultatea noastră de Filozofie este o facultate marxistă...Chiar aşa. Concepția după care se conduce partidul nostru, şi statul, după care ne conducem toți este concepția materialist dialectică...Fundamentată, ştii prea bine, de Marx şi de Engels…Fiind un student la Facultatea noastră, în care toate obiectele care se predau au la bază concepția materialist dialectică despre lume, şi dacă dumneata vrei să termini această facultate, este limpede că trebuie să susții şi să argumentezi concepția materialist dialectică…Gândirea noastră are la bază concepția materialist dialectică, sper că m-ai înțeles, pe care nu avem voie s-o combatem. Ci s-o îmbogățim.

Un timp mi s-a părut că mă priveşte îngrijorat, şi asta pentru că văzuse pe fața mea că eu nu am înțeles…

- Deci, dragul meu, în nici o lucrare, în nici un studiu să nu mai încerci de acum încolo să combați materialismul şi marxismul, pentru că vei avea probleme. Este limpede? Pentru că suntem o facultate care formează oameni, ziarişti, profesori de ştiințe sociale, materialişti şi ateişti !

- Am înțeles, tovarăşe profesor, mi-am auzit glasul, ştrangulat de emoție şi de spaimă. Într-o clipă am înțeles totul cât se poate de bine că puteam să fiu dat afară din facultate.

- Să aducă toate exemplare, câte are, am auzit glasul ruginit al asistentului…

- Rugămintea mea este să nu mai vorbeşti cu nimeni despre eseul acesta al dumitale, mi-a spus domnul Didilescu privindu-mă blând, iar dacă mai ai exemplare acasă să le distrugi. Îți imaginezi că nu ai scris niciodată o asemenea lucrare, mi-a spus domnul profesor Ion Didilescu, făcând abstracție de dorința asistentului…

- Am înțeles, tovarăşe decan…

- Şi dacă mai scrii vreodată vreo lucrare, dar în care să nu combați materialismul, te-aş ruga să mi-o aduci mai întâi mie s-o citesc.

- Am înțeles, tovarăşe decan…

- Să îşi ia angajamentul în fața noastră, că nu o să mai scrie niciodată

Copyrighted material

împotriva materialismului şi a marxismului asemenea materiale…

- I-auzi ce spune tovarăşul asistent, l-am auzit pe domnul Didilescu..

- Mă angajez în faţa dumneavoastră că nu o să se mai întâmple, mi-am auzit glasul vesel acum. Mi s-a părut că devenisem limbut. Ce înseamnă şi instinctul de conservare. Ceva îmi spunea că dacă promit tot o să scap…

- Este foarte bine, dragul meu, a vorbit domnul Didilescu, pregătindu-se de plecare, căci întinsese mâna către pălărie...

- Şi la ce mai lucrezi acum ?, s-a interesat decanul privindu-mă cu simpatie. Mi s-a părut că i-a apărut un surâs în colţul gurii...

- Pregătesc un volum de poezie, pentru Editura Eminescu, i-am răspuns imediat, ceea ce era foarte adevărat…Chiar pregăteam un volum de poezie pe care voiam să-l depun la Editura Eminescu…

- Asta este foarte bine, l-am auzit pe domnul profesor Ion Didilescu… S-a uitat la ceas şi mi-a spus vorbind rar: păi poţi să pleci, tovarăşe student. Acum s-a rezolvat.

Le-am mulţumi înclinându-mă uşor cu spatele la uşă, apoi fără să mă grăbesc m-a îndreptat către ieşire. Înainte de închide uşa în urma mea l-am mai auzit pe domnul Ion Didilescu…

- Ai văzut, tovarăşe asistent, cum se rezolvă lucrurile ? Fii convins… De aici încolo nu am mai auzit nimic pentru că uşa s-a închis în urma mea...Eram foarte emoţionat şi încă speriat. Inima îmi bătea repede ca atunci când treci printr-o primejdie şi printr-un noroc scapi totuşi cu viaţă. Peste câteva zile a trebuit să merg la Secretariat să iau o Adeverinţă...

- Ai scăpat uşor, mi-a sus secretare adjunctă, puteai s-o păţeşti rău de tot. Tovarăşul acela, a pronunţa acela, cu un fel de silă, ţi-a făcut referat să fii exmatriculat din facultate. Noroc cu tovarăşul Decan care te-a salvat…Să te duci să-i mulţumeşti, şi-a înălţat ea privirea şi s-a uitat blând în ochii mei, aşteptând parcă ceva.

- O să merg să-i mulţumesc, şi dumneavoastră vă mulţumesc foarte

Copyrighted material

mut. I-am spus sărumâna, şi am ieşit…

Ce nu înțelegeam eu şi nu am înțeles mult timp, era faptul cum o lucrare, o biată lucrare poate trezi asemenea reacție. Până când mi-am dat seama că sunt mai multe lucruri în societate care sunt tabuu, şi despre care nu ai voie să spui nimic. Iar dacă spui este foarte grav, vei fi pedepsit foarte aspru. Astfel nu ai voie să spui nimic împotriva partidului şi a Secretarului general. Nu ai voie să pui în discuție rolul conducător al partidului, concepția materialist dialectică, marxistă, după care ne călăuzim, care stă la baza procesului de construcție a socialismului. Pe toate acestea aveam să le aflu mai târziu, în următorii ani de facultate, şi mai ales aveam să-mi dau seama de existența acestor tabuuri după ce mi-au fost întoarse foarte multe cărți de la cenzură…

Într-una din zile l-am văzut venind pe hol, de la Sala pe uşa căreia scria Logică, pe domnul decan Ion Didilescu.

- Bună ziua, tovarăşe decan, mi-am înclinat capul uşor, cu mult respect. Vă mulțumesc foarte mult, nu am cuvinte să vă mulțumesc..

- Bine draga, a şoptit neutru scoțându-şi pălăria şi continuându-şi drumul mai departe. Nu am văzut pe fața lui nici cea mai mică nuanță de bucurie, sau de afectivitate. Să fi fost preocupat de ceva important şi grav pentru el în acele momente…?

Din ziua aceea când am avut discuția în cabinetul domnului decan Ion Didilescu nu am mai avut cu dânsul nici o discuție, nici o întâlnire față în față pe tot parcursul facultății. M-a uimit însă, şi nu am uitat nici astăzi, faptul că ori de câte ori ne-am întâlnit pe hol, pe scări şi l-am salutat respectuos, dânsul şi-a scos întotdeauna pălăria, sau a schițat gestul scoateri pălăriei. Înseamnă că mă ținea minte, că eseul meu avusese un ecou favorabil în sufletul lui, poate chiar era de acord cu teoria mea, dar nu putea să-mi spună lucrul acesta…Am terminat facultatea, am mers la post la Liceul pedagogic dintr-un oraş din estul Țării, şi nu ne-am mai întâlnit niciodată de atunci. Fie ca Domnul să-i binecuvânteze sufletul domnului Profesor de logică Ion Didilescu şi să-l țină toată veşnicia în rai !

Cu ticălosul şi cu nenorocitul acel de asistent, al cărui nume nici măcar nu trebuie pomenit, m-am întâlnit peste vreo trei săptămâni când a venit la o şedință a cenaclului, la care a stat mai deoparte şi a ascultat

Copyrighted material

rezervat fără să ia cuvântul…După expresia feței mi-am dat seama că este un om nefericit, căruia nu-i merge bine în viață. M-am apropiat la sfârşit de el, i-am mulțumit absolut ironic, ca să-mi bat joc de el, şi l-am asigurat că voi susține în lucrările mele materialismul şi marxismul. I-am văzut apărându-i pe față un surâs ca o rană însângerată, ca un rictus.

Întâmplarea acesta m-a speriat şi m-a trezit la realitate.. În mod normal, cel puțin aşa îmi imaginasem eu, această descoperire, al Celui de al Treilea mare curent în Filozofie, trebuie să trezească un mare interes, să fie comentată, studiată, şi să fie recunoscută ca o descoperire importantă. Şi când colo, lucrurile se întorseseră brusc împotriva mea, fiind cât pe aci să fiu dat afară din facultate…Cum auzisem că printre studenți sunt unii care sunt informatori (şi cu unul dintre ei mi se pare că am stat chiar în cameră. Acum este profesor universitar) am distrus cele două exemplare bătute la maşină, şi manuscrisul. Şi aşa cum am promis nu am mai vorbit cu nimeni despre această descoperire făcută în istoria filozofiei. Am făcut rost de o legitimație care îmi permitea să am acces la fondul secret al Bibliotecii facultății, şi pentru un timp am fost absorbit de opera lui Mircea Eliade, care mă fascina. Aş putea să spun că eu mi-am făcut facultatea la Fondurile secrete ale Facultății de Filozofie, ale Bibliotecii Universitare şi la Fondul secret al Bibliotecii Academiei, unde bunul Director de atunci al Bibliotecii Academiei, criticul şi istoricul literar Şerban Cioculescu, le dădea tinerilor scriitori cu destulă uşurință permise.

Cum în numărul 12 al revistei Amfiteatrul, pe anul 1971, poeta Ana Blandiana îi făcea tânărului poet care eram atunci o prezentare extraordinar de elogioasă, anunțând pur şi simplu venirea în literatura română a unui scriitor care va forța limite şi va îmbogăți literatura română, m-am dedicat mai mult creației literare. Visul meu era să devin scriitor. Pentru nimic în lume nu aş fi vrut să devin asistent la facultate sau profesor la Facultatea de filozofie. Mi se părea cel mai orbil lucru din lume.

Acum, când am 62 de ani, şi când de la momentul descoperirii celui de Al Treilea Mare Curent în Istoria Filozofiei" au trecut mai bine de patru decenii, am constat că facultatea mi-a dăruit, prin profesorii săi şi cursurile lor mediocre, foarte puțin. În schimb perioada aceasta a studenției mi-a oferit posibilitatea să citesc enorm, să mă pun la punct cu lecturile marilor filozofi. Eram fascinat de Socrate şi de Platon, de

Copyrighted material

existenţialişti, de Eugen Ionesco. Aristotel, cel care a afirmat că „Drag îmi este Platon, dascălul său de filozofie, dar mai drag îmi este Adevărul”, nu mi-a plăcut aproape deloc. Mi-a deschis în schimb ochii asupra Importanței în viață şi în istorie a Adevărului, pentru că şi Iisus Christos ne spune foarte clar : „Eu sunt Adevărul, Calea şi Viața.” Asta nu înseamnă că nu cred despre Aristotel că este unul dintre cei mai mari filozofi ai tuturor timpurilor, cu o contribuție enormă la dezvoltarea filozofiei şi a culturii umanității. Acelaşi lucru îl afirm şi despre Platon pe care l-am iubit enorm, mai mut decât pe Aristotel. Aş putea să spun că pe Socrate şi pe Platon i-am divinizat. Or eu în Eseul meu, prin desfiinţarea Idealismului şi a Materialismului, îi combăteam cu toată inconştienţa, cu tot idealismul unui tânăr filozof.

O observație mi s-a impus încă de atunci.

Am observat că îmi plac şi îi citesc cu plăcere pe filozofii scriitori, care scriu frumos, literar, cum ar fi Platon şi Nietzsche, un filozof care a fost în epocile anterioare la modă, dar care mie nu mi-a plăcut...mai ales că în sufletul meu eram un om credincios. Cum este Blaga, de pildă, pe care l-am citit cu emoție, cu plăcere, foarte fericit. Am fost un copil credincios, mă spovedeam şi mă împărtăşeam întotdeauna, şi eram şi acum un tânăr credincios, student la o facultate ateistă şi materialistă. Întâmplarea cu eseul meu, cu descoperirea şi punerea bazelor unui Nou Curent în filozofie şi în istoria filozofiei, ca şi faptul că în sufletul meu eram un om credincios, obligat să ascundă lucrul acesta, m-a făcut să mă „îndepărtez de facultatea aceasta încă din timpul facultății”. Visul şi idealul meu era să devin scriitor.

Mi-i aduc aminte cu mare plăcere pe poeta Ana Blandiana şi pe criticul literar George Ivaşcu şi țin să vorbesc despre ei cu respect, pentru că în această perioadă a studenției mele au fost două personalități mirabile pe care Domnul mi le-a scos în cale. Blandiana era pe vremea aceea redactor la revista Amfiteatru, revista culturală studenților…După Miron Radu Paraschivescu ea m-a descoperit. Ana Blandiana a fost şi desigur mai este, acum când evoc acea perioadă şi oamenii care au jucat un rol benefic în viața mea, un om de o frumusețe fizică extraordinară, dar şi de o frumusețe morală, sufletească extraordinară.

Eram un adolescent, un copil când în prima săptămână după ce am ajuns ca student în Bucureşti, în toamna anul 1969, după ce mi-am

Copyrighted material

selectat un număr de poezii, am mers la redacția revistei Amfiteatru, care avea programul de la ora cinci după amiaza la ora opt. După program însă redactorii şi colaboratorii rămâneau la discuții, care nu se mai terminau, aşa cum au obiceiul scriitorii. La redacție am găsit-o pe Ana Blandiana, care m-a primit foarte frumos, foarte drăguț, care m-a invitat să las poeziile şi să revin peste două săptămâni. Când am revenit peste două săptămâni mi-a spus că i-au plăcut poeziile mele, că am talent. Mi-a selectat un număr dintre ele pe care le va publica în numerele următoare ale revistei…

Din acel moment am fost unul dintre cei mai publicați poeți de către revista Amfiteatru…Fiind acum unul dintre membrii Uniunii Scriitorilor propus pentru premiul Nobel, dacă voi aduce acest Premiu în țară, voi spune că sunt un scriitor care s-a format şi „vine de la revista Amfiteatru", şi am fost publicat de Ana Blandiana, căreia îi port un mare respect şi o mare recunoştință.

În perioada aceea era director la revista Contemporanul, care se revendică şi astăzi de la istorica revistă Contemporanul, profesorul şi criticul literar George Ivaşcu. În perioada aceea, pentru că în tinerețe fusese un om de stânga, aşa cum îşi spunea el, era în Comitetul Central, şi era unul dintre oamenii importanți din cultură. Noi, studenții, colaboram la revista Amfiteatru cu poezie, cu recenzii la cărțile care apăreau ale scriitorilor…Am fost cu un prieten poet, şi el tot student, la redacția revistei Contemporanul şi G Ivaşcu ne-a împărțit un număr de cărți, care apăruseră recent sau în săptămânile anterioare. Să le citim şi să scriem câte o cronică literară la fiecare carte. Aşa am făcut, am citit cărțile, le-am făcut câte o recenzie, aşa cum m-am priceput, şi le-am dus domnului G Ivaşcu. Nu era la birou, aşa că le-am lăsat secretarei. Mare mi-a fost bucuria când mi-am văzut cronicile publicate în numerele următoare ale Contemporanului.

Pe vremea aceea colaborările, aşa se chemau, eu eram deci colaborator al revistei Amfiteatru şi al revistei Contemporanul, apoi am devenit colaborator al revistei Luceafărul, România literară, Viața Românească, se plăteau cu 150 de lei cronica şi cu 150 de lei o poezie. România literara plătea 200 de lei pentru o cronică literară şi pentru o poezie…Într-una din luni, pentru ca am avut patru poezii publicate în Amfiteatru, patru în România literară, patru cronici în revista Contemporanul, am luat peste două mii de lei, şi asta când bursa mea de student era de trei sute şi ceva de lei, din care îmi plăteam masa,

Copyrighted material

căminul, şi îmi mai rămâneau vreo 70 de lei. Câştigam ca tânăr scriitor foarte bine, deci. Aş putea să pun că niciodată nu am mai câştigat ca scriitor atâția bani în viață. Ce am făcut cu banii, care erau mulți, pe care-i primeam pe colaborări ? Am cumpărat sute, mii de cărți de la anticariate şi din librării, pe care le citeam, sau nu, şi pe care apoi le făceam pachete şi le trimiteam acasă, adică părinților mei. Aşa se face că în câțiva ani acasă în satul meu aveam o bibliotecă formată din mii de volume.

Ei bine, domnului G Ivaşcu îi plăceau cronicile mele. Şi când secretara îi punea pe biroul cronicile aduse de colaboratori el le căuta şi le citea întâi pe ale mele... „Ai ceva din Pompiliu Constantinescu, dragă Ştefanache – aşa mă alinta - adică te învârți în jurul subiectului, al misterului cărții şi o dată plonjezi în profunzimile cărții, ca să revelezi esența”. De aceea domnul G Ivaşcu mi-a publicat mai toate cronicile, pe care le semnam cu pseudonim. Ei bine, la terminarea facultăți domnul Ivaşcu ar fi vrut să mă ia redactor la revista Contemporanul. Aşa mi-am imaginat eu în timpul facultății şi în lunile acelea că se va derula destinul meu. Voi fi redactor la o revistă de cultură şi scriitor. Şi îmi vor apărea volumele de poezie, de proză, romanele, şi voi fi un poet, un scriitor important ca Nichita Stănescu şi ca Marin Preda. Destinul a vrut însă altfel. În martie 1973 Nicolae Ceauşescu a dat un decret, prin care se interzicea repartiția absolvenților de învățământ superior în presă. Începuseră cu câteva luni mai înainte reducerile de personal la marile publicații, cum erau Adevărul, România liberă, Scânteia Tineretului, ziare la care colaboram, de unde fuseseră dați afară sute de oameni… Cum nu-mi dorisem niciodată, ba mi s-a părut a fi o oroare lucrul acest, să rămân asistent la Facultatea de Filozofie, la repartiție am ales postul de profesor de Pedagogie şi Psihologie la un Liceu Pedagogic din estul țării, regiunea orientală, fabuloasă pentru mine, a pământului românesc, pe care o cunoşteam cel mai puțin.

Da, să dai învățători, învățătoare şi educatoare bune satelor româneşti, țării era un lucru extraordinar. Aşa că am ales postul de profesor de Pedagogie şi Psihologie la Liceul Pedagogic din Tulcea, un oraş liniştit, cu câțiva scriitori care s-au mâncat tot timpul între ei, şi unde Domnul m-a ajutat să dau o operă literară de valoare şi întinsă. Pentru care mai multe Personalități, Asociații, Societăți ale scriitorilor şi Fundații culturale aveau să mă propună după 1990 la Premiul Nobel pentru literatură.

Copyrighted material

Şi acum să revin la descoperirea făcut de tânărul de 19 ani şi la fundamentarea celui de al Treilea Mare Curent în filozofie, descoperire pentru care aş fi putut să fiu dat afară din Facultate. În istorie mai mulți filozofi au plătit cu suferințe mari pentru convingerile şi teoriile lor filozofice, aşa că întâmplarea prin care am trecut eu n-a fost nimic. Şi poate că nu întâmplător Dumnezeu a vrut să trec prin încercarea aceasta. Am povestit cum am ajuns la această „Descoperire filozofică", trecând întâi prin povestirea ştiințifico-fantastică pe care am evocat-o la începutul acestui material.

Fără acea povestire, în care eroul principal descoperea aparatul prin care masa putea fi transformată în energie, apoi energia putea fi transformă în informație sau în masă, nu aş fi ajuns la această descoperire, pe care acum omul de cultură trecut de 60 de ani care sunt, o apreciază ca fiind extraordinară, un miracol aproape. Am descris conținutul povestirii ca să mă conving încă o dată şi ca să arăt cum Dumnezeu îți conduce paşii din aproape în aproape atunci când vrea să îți reveleze un mare adevăr, o mare descoperire. Cred cu toată sinceritatea că toate marile descoperiri, sau marea lor majoritate, din istoria umanității, în fizică, în chimie, în matematică, în oricare domeniu au fost revelate de Dumnezeu. Dumnezeu a lucrat prin oamenii de ştiință care au realizat acele descoperiri.

Datorită acelei povestiri sf, descopeream că materia în Tot Universul, atât cât îl cunoşteam noi la acel moment, la toate nivele sale este formată din Substanță, Energie şi Informați, EIS. La nivelul universului, la nivelul galaxiilor, al planetelor, al obiectelor, la nivelul atomului, al particulelor elementare, Constituentul Existent este format şi are la bază genomul EIS. Electronul are Energie şi, Informație, dar nu are masă, protonul are în schimb Energie, Informație şi Masă…Nu ştim nici acum după 40 de ani de la realizarea acestei descoperiri, de ce masa, Substanța nu poate exista în sine, fără Energie, şi fără Informație. La fel Energia şi la fel Informația. Filozofii s-au duelat, s-au războit între ei toată istoria umanității, Idealiştii afirmând că la baza existenței stă Spiritul, care este anterior materiei, din care a provenit materia-substanța, iar Materialiştii au afirmat că la baza Existenței, a Lumii, stă materia, mai precis Substanța, ca într-un joc de copii.

Ca la sfârşit, după două mii de ani şi mai bine, să descoperim că în universul acesta, nici Spiritul, nici Substanța nu pot exista separat, și deci ele nu există, odată ce nu pot ființa de sine stătătoare, şi această

Copyrighted material

descoperire să dea totul peste cap. Pentru că de fapt ele, Spiritul şi Substanța nu există. În locul lor există Sinteza şi Unitatea lor, un Constituent format din combinația, din intro-deschierea lor, adică EIS.

De aici ar trebui să plece filozofii viitorului, de la acest EIS. El stă la baza lumii, a Existenței, a Materiei, a universului. Materialiştii şi Idealiştii s-au certat toată istoria între ei degeaba, ca fraierii, aşa cum în evul mediu filozofii scolastici au dezbătut în mii de ore, au purtat mii de ore de polemici, au scris mii de pagini încercând să răspundă la întrebarea – şi să afle adevărul - câți îngeri pot să stea pe un vârf de ac ?. Zii tu să nu râzi să te prăpădeşti şi să nu te întrebi ce fel de minți aveau Filozofii scolastici dacă încercau ei să răspundă la întrebarea „câți îngeri pot să stea pe un vârf de ac ?”.

La fel şi materialiştii şi idealiştii, de-a lungul istorie s-au certat şi s-au duelat între ei pe ceva care nu exista, pentru o idee falsă. Rămâi uimit să constați câtă energie nervoasă şi cât timp, care s-ar aduna în mii de ani, au risipit oamenii aceştia, cele mai mari minți ale epocii lor, pe ceva care nu exista !…Însă lupta aceasta dusă pe planul ideilor, deşi n-a avut niciodată un obiect adevărat, autentic, a fost din fericire un spectacol ideatic de o frumusețe extraordinară, şi ea a dus la dezvoltarea cunoaşterii, la progresul culturii umane, la formarea unor minți superioare, a unor viziuni orientative pentru societățile şi ființele umane, care l-a rândul lor au creat alte teorii, au făcut alte descoperiri...Fiecare teorie fiind o treaptă pentru naşterea altei teorii superioare, care la rândul ei a fost şi ea o treaptă pentru apariția altor teorii. Şi uite aşa din treaptă în treaptă a ajuns Civilizația umană în acest punct maxim de dezvoltare, când este mai aproape ca oricând să se autodistrugă...

Un cercetător, un spirit însetat, chinuit de cunoaştere cum era adolescentul care făcuse această descoperire uluitoare, chiar dacă pe parcursul facultății nu a mai vorbit cu nimeni şi nu a mai spus nimănui despre descoperirea şi despre Eseul în care dezvolta şi argumenta această Descoperire, a fost preocupat bineînțeles în continuare de această descoperire şi de viziunea pe care o aducea ea în domeniul cunoaştere realității, a materiei…În domeniul Ontologiei și al Epistemologiei. Este aceasta o descoperire autentică, reală, sau este doar o iluzie, aşa cum este cerul care ne uimeşte cu măreția şi seninătatea sa ? Așa cum au fost curentele filozofice, idealismul și materialismul ?

Copyrighted material

Intrebările pe care mi le puneam erau ca valurile unei mări, se năşteau unele din alatele. Se alungau unele pe altele înspre zarea cunoaşterii. Dar Dumnezeu, Dumnezeu, în care credeam pentru că am fost un om credincios de când mă ştiu, şi care este Spiritul, este Cel care a creat universul, în cazul acesta înseamnă că materia, adică Substanța, a fost creată de Spirit, adică de EI. Şi în cazul acesta Idealiştii au dreptate.

Aşadar în universul acesta pe care-l cunoaştem noi Spiritul şi Materia-Substanță nu există pentru că ele nu pot exista separat, ca realități de sine stătătoare. În schimb există şi este o realitate, Sinteza-unitatea dintre ele, adică EIS-ul. Această sinteză şi unitate a EIS este cea care face să existe şi să funcționeze realitatea, lumea, omul, ființele, obiectele, universul.

Bine, dar Dumnezeu există, ştiam lucrul acesta de când eram copil, îl simțeam că există în tot universul, lecturile, Biblia, Domnul nostru Iisus Christos, Apostolii m-au convins definitiv că există. Şi dacă Dumnezeu există, El nu poate să fie format decât din EI. Din EI, cel mai evoluat, cel mai superior, ca să forțăm limba română. Şi în cazul acesta EI poate exista ca realitate, separat de Subzistență, de S. Dar asta unde ? Într-un alt nivel, superior, al universului desigur.

Ca să răspund la această întrebare, şi ca să găsesc o explicație pertinentă, am construit Teoria Nivelelor de organizare şi evoluție ale universului.

Ce ne spune această Teorie a Nivelelor de Organizare şi de Evoluție a Materiei şi a Universului ?

1. Noi, omenii, trăim pe această planetă, în sistemul solar, în această galaxie, în univers. Şi peste tot în acest univers, materia, existența este formată din E I S, care sunt inseparabile. Nu pot exista fiecare în sine, separate, de aceea ele nici nu există ca realități de sine stătătoare. Pur şi simplu nu există ! Ci doar ca o Sinteză unică, inseparabilă. Ce paradox ! Acesta este Primul nivel de organizare al materiei şi al universului. Este Nivelul numărul 1 în care trăim noi, Civilizația umană, şi pe care Cunoaşterea umană, cercetarea încearcă să-l descifreze, să intre în profunzimile sale subatomice.

În ultimele două secole, dar mai ales în ultima jumătate de veac,

Copyrighted material

datorită progreselor ştiinţifice şi tehnologice Omul a reuşit să pătrundă foarte adânc în tainele, în profunzimile materiei şi ale universului. Omul a construit Instrumente foarte complexe, ultrasofisticate, cum ar fi Acceleratoarele de particule subatomice în care omul creează procese prin care sparge particulele subatomice, descoperă alte particule necunoscute, cum ar fi particula numită boson, sau particula lui Dumnezeu, despre care se credea că este ultima cărămidă din care este alcătuită materia. Acceleratoare în care a fost obținută antimateria, etc

A construit de asemenea rețele întregi de telescoape gigantice, conectate între ele, care ne ajută să vedem în adâncul universului.

Suntem însă departe de a epuiza cunoaşterea acestui Nivel. Mă întreb dacă Omul cunoaşte 3 sau 5 la sută din acest Prim Nivel de organizare şi structurare a materiei şi a universului. Telescoapele care privesc în adâncul universului şi aparatele trimise de om în afara Sistemului solar dacă pipăie stratul superficial al materiei şi al universului.

2. Da, dar este posibil ca deasupra acestui Nivel de organizare a materiei în care se găseşte civilizație noastră, să existe un al doilea Nivel superior, care este format numai din Energie şi Informație. Acesta este Nivelul lui Dumnezeu, al îngerilor, al spiritelor, al entităților care nu au masă, nu sunt formate din substanță, ci doar din Energie şi Informație, EI. Cărămida, genomul, gena care stă la baza acestui al Doilea nivel de organizare și evoluție al universului este formată doar din EI. Este Nivelul în care ne-a spus Domnul nostru Iisus Christos că vom merge după ce vom pleca din lumea aceasta. În Domnul Iisus Christos am toată încrederea. Iar El ne-a spus că se înalță, merge la Tatăl ca să ne pregătească nouă odăile în care vom locui.

Ca argumente ar fi aceste descoperiri: 1. există particule subatomice care nu au masă, şi care au o viteză foarte mare, cum ar fi particula numită neutrino, pe care fizicienii se străduiesc de mult timp s-o pună în evidență. Şi care trece prin obiecte, prin pământ, prin planeta Pământ, fără să fie oprită de ceva Aveam lecturi foarte serioase despre experimentele care s-au făcut pentru a pune în evidență această particulă. Faptul că zeci de ani citisem revistele „Ştiința şi Tehnică” şi „Magazin” şi colecția „Povestiri ştiințifico-fantastice” m-a ajutat după aceea enorm de mult să îmi imaginez această lume, să intru în adâncul misterului ei...

Copyrighted material

Raționăm mai departe. Dar dacă există o particulă subatomică fără masă, adică formată numai din E şi I, logic ar trebui să mai existe şi alte particule fără masă, care urmează să fi descoperite abia de acum încolo. 2. Există mărturii, fotografii ale existenței unor ființei mai mici numite elfi. Care nu au putut fi văzute cu ochiul liber, dar care au impresionat filmul, astfel că ele au apărut în fotografii. Deci există asemenea ființe, argumentul este indubitabil, pentru că nu există numi o singură fotografie cu aceşti a elfi, ci foarte multe. Ei bine aceşti elfi credem că sunt ființe formate numai din Energie şi Informație. Am văzut cărți cu asemenea fotografii. A se vedea cărțile cercetătorului român Florin Gheorghiță, căruia îi suntem recunoscători pentru eforturile sale în domeniul cercetării…

Există fotografii are unor ozn-uri care nu au putut fi văzute cu ochiul liber ci doar în fotografii sau pe film, după ce filmul fost prelucrat. Aşa cum s-a întâmplat cu OZN-ulrile din pădurea Baciu de lângă Cluj. 3. Am citit într-o carte această întâmplare. O familie de americani avea patru copii. Unul dintre copii, un băiat a murit. Peste mai mulți ani când cineva a făcut o fotografie a întregii familii, în fotografie apărea lângă frații lui chipul şi trupul copilului care trecuse în lumea umbrelor. Era de fapt fotografa spiritului copilului, care trebuie să fi fost formată doar din EI, nu şi din substanță. Literatura paranormală ne prezintă foarte multe mărturii în cest sens. 4. În „Noul Testament”, după Înviere, Iisus Christos li se arată Apostolilor care erau adunați într-o casă. Dar nu li se arată în trupul său fizic, pentru că el intră trecând în modul cel mai firesc prin uşă, prin zid. Ceea ce înseamnă că trupul său, deşi păstra urmele rănilor, nu era format din masă, din substanță, ci numai din Energie şi Informație, din EI. Neavând masă-substanță el putea să treacă prin zid, prin uşă, prin obiectele fizice care erau formate din EIS. 5. Fenomenele porteigest, (sau alte fenomene paranormale) a căror manifestare a fost filmată, dar pe care nu le putem explica pe baza cunoştințelor de azi, pe baza legilor Fizicii, chiar şi ale Fizicii cuantice, credem că se petrec, sau îşi au originea în acest al Doilea Nivel de organizare a materiei, format din EI. Aceste cinci argumente m-au condus la formularea tezei că deasupra acestui Nivel al Materiei şi al Universului, format din EIS, există un Nivel superior în care Ființele, Entitățile raționale sunt formate numai din Energie şi Informație.

Ideea nu îmi aparține desigur, nu este a mea, odată ce de mii de ani se vorbeşte despre Lumea de dincolo. Iisus ne vorbeşte despre Împărăția cerească, pentru care trebuie să ne pregătim, acesta fiind cel mai

Copyrighted material

important lucru din viața noastră, esența vieții noastre, rostul nostru pe pământ, pentru că această Împărăție cerească este destinația noastră viitoare. Viața este o pregătire pentru cealălaltă etapă a vieții, cea veşnică a Spiritului, care este Împărăția cerească. Sfântul Ioan Botezătorul ne spune răspicat lucrul acesta. În acest Nivel ne vom duce viața viitoare. De altfel Domnul nostru Iisus Christos ne spune, mai subliniem încă o dată, că se înalță la cer ca să ne pregătească acolo odăile în care vom locui.

Dar dacă nu noi am descoperit acest al Doilea Nivel de organizare şi evoluție al materie şi al universului, viziunea şi argumentele noastre vin să întărească teza, să susțină Teza Existenței acestui al Doilea nivel de organizare şi evoluție a materiei, superior Primului nivel. Ca şi existența vieții, a părinților noştri, a noastră după moarte, sub formă de spirit.

Relația de intro-deschidere dintre cel de Al Doilea Nivel şi Primul Nivel de organizare al materiei şi al Universului.

Dacă particulele subatomice fără masă pot să penetreze Primul Nivel, fără să se producă nici o explozie, înseamnă că aceste particule subatomice formate numai din Energie şi Informație, nu sunt ceea ce s-a denumit a fi Antimateria. Dacă este adevărat că elfii şi alte ființe invizibile formate din energie şi informație locuiesc pe pământ, deşi nu le vedem cu ochiul liber, nu le percepem cu simțurile noastre care sunt foarte limitate, înseamnă că aceste entități trăiesc şi în primul Nivel format din EIS.

Dacă cei ce mor şi s-au mutat la Domnul deşi nu-i vedem, dar aparatele de filmat îi surprind ca existând lângă noi, le-au înregistrat vocea, imaginea, înseamnă că ei, ele, spiritele lor, există printre noi, cu noi. Dacă Iisus Christos a putut să fie 40 de zile pe pământ, trupul lui fiind format din Energie şi Informație doar, înseamnă că nivelul al doilea este „deschis” către Nivelul întâi. Spiritele alor noştri care s-au mutat la Domnul poate că ne văd, şi chiar comunică în unele momente tragice cu noi. Poate chiar ne ajută în momentele grele, așa cum am citit despre multe asemenea întâmplări.

Există relatări ale unor întâmplări când copilul aflat în situația de a muri a fost salvat de spiritul tatălui său, care trecuse demult la Domnul. Sunt povestite, consemnate nenumărate întâmplări în care oamenii au

Copyrighted material

fost salvați de la moarte de îngerii lor ajutători. Dar ca să-i vedem ei trebuie să se întrupeze, aşa cum s-a întrupat Domnul nostru Iisus când a venit pe pământ. El s-a născut ca orice copil, a avut trup substanțial de adolescent, de tânăr, format din EIS, ca orice om, făcut din carne omenească. Noi, oamenii, care suntem copiii lui Dumnezeu, avem în noi „scânteia divină", „sămânța divină", EI, dar ca să trăim în lumea aceasta, adică în Primul Nivel, noi trebuie să avem trup substanțial, adică să fim formați din EIS. Din primul Nivel în cel de al Doilea Nivel, noi, oamenii, ajungem, numai prin moarte. Prin separarea spiritului nostru, EI, de trup, EIS. Adică sufletul, spiritul nostru format din EI, se desprinde de alcătuirea lui din viața pământească, formată din EIS, şi se înalță în cel de al Doilea Nivel, fără trupul substanțial, care rămâne pe pământ şi care se descompune în elementele chimice pământeşti.

Aşa după cum se știe noi suntem formaşi dintr-un trup biologic, substanțial, care este organismul nostru, dar în jurul lui noi suntem formați și din ceea ce s-a numit Corpul energetic, format la rândul din trei straturi, ultimul fiind corpul cauzal, format de EI cea mai fină, superioară, prin care ne legăm de Dumnezeu. Ei bine, acest Cor energetic , care ne învăluie organismul biologic este format din EI. Prin Corpul energetic, ideea noastră este că noi aparţinem și Nivelului 2, dar nu ştim acest lucru. Când trecem în cealălaltă dimensiune, părăsind acest Prim Nivel de organizare şi evoluție al materiei și al universului, corpul nostru energetic se desparte de cel biologic, urmând ca noi să existăm sub formă de spirit de acum înainte, în cealălaltă dimensiune.

Copyrighted material

TEORIA NIVELELOR SUPERIOARE DE ENERGIE ŞI DE INFORMAȚIE.

Când te găseşti ca cercetător pe drumul infinit al cunoaşterii ajungi la descoperiri pe care trebuie să le explici. Sau pe care doar le intuieşti, le întrezăreşti, urmând ca mai târziu cercetătorii să le pună în evidență. Pentru aceasta trebuie să mergi la cauze, că cauți argumente, să construieşti raționamente, să faci conexiuni cu alte cunoştințe, să-ți imaginezi modele. Fără această Explicație, fără cuprinderea raționamentelor într-o viziune coerentă, veridică nu poți să mergi mai departe.

Suntem în primul Nivel de organizare şi de evoluție al materiei şi al universului. Pe pământ există, aşa după cum ştim, obiecte materiale, ființe vii, fenomene ale naturii, dar şi procese chimice, biologice, sociale, economice. Toate aceasta sunt formate din EIS şi funcționează consumând EIS şi producând EIS. EIS încorporat în obiecte, ființe, fenomene ale naturii nu dispare ci se transformă.

Una din întrebările care mi-a pus mari probleme şi al cărui răspuns nu l-am găsit nici până azi, este aceasta: dar ce este EIS-ul ? Este o particulă subatomică ? Nu, după ştiința mea. Este un alt construct, un existent unitar, un „genom viu, indestructibil", care stă la baza materiei, şi care se formează după legi necunoscute ? De ce în acest prim nivel, EI nu poate exista fără să fie combinat cu S, cu Substanța ? Dar nici E, nici S, nici I nu pot exista singure, dependente una de alta ? Nu ştim. Fizicienii, din cât cunoaştem noi nici nu şi-au pus această întrebare. Nici nu au încercat să rezolve această problemă. Ba mai mult, nu prea ştim nici ce este aceea Energia, nici Informația, nici Substanța…

Dacă avem un cub de stâncă de 20 de tone, un elefant de 10 tone, şi un om de 80 de kg, care dintre aceste trei corpuri este mai evoluat ? Toate aceste trei corpuri sunt formate din molecule şi din atomi, care la rândul lor sunt formate din electroni, protoni şi neutroni şi celelalte particule subatomice. Deci sunt formate din aceleaşi elemente bazale. Toate trei sunt formate din E I S, adică tot din aceleaşi elemente. Şi totuşi de ce se deosebesc atât de mult, situându-se pe nivele diferite...?

Copyrighted material

De ce omul este superior elefantului, îl poate domestici, îl poate conduce, îl poate folosi la munci, îl poate ucide, îl poate creşte, dresa ? Pe când elefantul nu poate face acelaşi lucru cu omul. De ce elefantul se poate mişca, poate tracta sau deplasa cubul de piatră, pe când cubul de piatră nu poate face acelaşi lucru nici cu elefantul, nici cu omul ? Nu este capabil nici să se mişte, dar să mai gândească, aşa cum face omul.

În cazul celor trei corpuri, superioritatea, situarea lor pe nivele diferite o dă Energia şi Informația, (în primul rând informația) calitatea lor superioară, ca şi modul necunoscut noua în care acestea interacționează între ele, îndeosebi modalitatea de a interacționa a Informației cu Energia. Nivelul Substanței, bazal, este cel mai de jos, „grosier", cel mai „primitiv", să spunem. Urmează Nivelul energiei, superior nivelului Substanței, peste care se ridică Nivelul Informației, superior celor două.

Da, dar în cazul omului informația din creierul, din ființa acestuia este superioară informației, nivelului informației din corpul elefantului, iar informația din corpul elefantului (nivelul informației) este superioară informației deținute de blocul de piatră…Acelaşi lucru îl afirmăm şi despre nivelul energiei din cele trei corpuri, energia din ființa omului este superioară energiei din corpul elefantului, care este superioară energiei din blocul de piatră…Acelaşi lucru îl afirmăm şi despre Substanță, Substanța din ființa omului este superioară substanței din corpul elefantului, care la rândul ei este superioară substanței din cubul de piatră. Superioritatea substanței din corpul omului, și a energiei, fiind dată de superioritatea informației. Această superioritate, atât a Informației, cât şi a Energiei şi a Substanțe, luate în mod didactic separat, se datorează : 1. calității superioare, şi „mai puțin „superioare a I din cele trei corpuri, a E din cele trei corpuri, a S din cele trei corpuri, 2. dar mai ales a modului inefabil, necunoscut în care se combină EIS în cele trei corpuri

Să luăm acum două ființe umane, un om simplu cu patru clase şi un om inteligent, un inginer, un medic, un profesor, un cercetător…Atât informația cât şi energie din ființa inginerului, a cercetătorului sunt superioare informației şi energiei din ființa omului simplu…

Aşadar în Nivelul întâi în care ne aflăm noi, Civilizația umană, informația, (nivelul informației) nu este aceiaşi, din punct de vedere calitativ, dar şi cantitativ, (omogenă) în toate corpurile sau ființele care se află pe acest nivel. Să ne imaginăm un portativ muzical, aşa cum îl

Copyrighted material

aveam în caietele de muzică. Avem subnivele diferite ale informației, în ființele şi în corpurile aflate pe acest nivel. În mintea unui geniu informația, calitatea ei este superioară, „genială”, în mintea unui om cu o dotare medie informația este medie, în mintea unul oligofren informația, calitatea ei este inferioară. Acelaşi lucru îl spunem şi despre energie. Sunt oameni care dispun de o energie mai mare, de o energie superioară, oameni care dispun de o energie mai mică, inferioară, de o calitate mai proastă…Calitatea E I S este mai importantă decât cantitatea E I S, pe subnivelele mai mici care formează, la rândul lor, Nivelele mai mari, adică Nivelul 1 şi 2 de organizare şi structurare a materiei şi a universului. De asemenea foarte important este modul necunoscut deocamdată în care informația se combină, relaționează cu energia într-un corp, într-o ființă, atunci când formează „genomul” EIS…

Acelaşi lucru este valabil şi despre Substanță, despre S.

Copyrighted material

TEORIA UNIVERSULUI CONIC.

Datorită cunoştinţelor ştiinţifice pe care le avem, mă refer la intelectualii care au terminat liceul sau facultatea şi care au cunoştinţe de fizică şi despre univers, pentru noi Universul are o formă reticulară uriaşă, asemenea unei lentile, al cărui diametru are zeci sau sute de miliarde de ani lumină. Care este format din galaxii, acestea sunt formate din stele şi din sisteme stelare, în jurul stelelor învârtindu-se planetele, aşa cum este cazul sistemului solar în care se găseşte planeta Pământ. şi care se deplasează emergent către marginea universului, celebra ”deplasare spere roşu”.

Dar universul mai este format şi din aşa numitele găuri negre, vârtejuri uriaşe care absorb materia, din stele pitice, etc. În ultimul timp a fost descoperită energie neagră şi materia neagră, care nu au fost vizibile cu instrumentele de investigare a universului până acum. Universul, aşa cum îl cunoaştem noi, oamenii secolelor XX şi XXI, spuneam că are o formă reticulară, şi că se află într-o continuă expansiune. Astrofizicienii spun că Universul s-ar fi născut acum 15 miliarde de ani, dintr-un Existent foarte dens, având un volumul foarte mic, care a explodat.

Aceasta ar fi Teoria Bing-Bengului. (al cărui autor este, precizăm, fără voia lui, dar inspirat, poetul Mihai Eminescu în Scrisoarea I, fragmentul în care descrie naşterea universului!. Este foarte important de precizat acest lucru) Universul actual, aşa cum îl cunoaştem acum, s-ar fi format în urma acestei explozii, după care a început expansiunea materiei, adică a universului. După ce universul se va dilata foarte mult, în urma acestei expansiuni ar urma un proces de contractare a lui, până când ar ajunge la forma iniţială, a „grăuntelui primordial de materie superdensă” din care s-a născut în urma Bing-bengului. La nivelul cunoştinţelor noastre atât de redus aceasta este desigur o Ipoteză. O Teorie - Ipoteză care încearcă prin aproximare să se apropie de Modelul real al formării universului.…Care va fi confirmată sau infirmată, sau îmbogăţită, completată în secolele următoare, dacă nu cumva civilizaţia umană se va autodistruge până atunci…Căci la ora actuală se îndreaptă vertiginos către autodistrugere.

Copyrighted material

Părerea noastră, Ipoteza noastră este că această Teorie a Bin-Bengului, referitoare la formarea Universului, s-ar putea să fie infirmată de alte Teorii ale astrofizicienilor care vor fi formulate în deceniile următoare. Oricum sigur ea va fi „îmbunătățită" pentru a se apropia şi mai mult de procesul real în care s-a format universul. Adică de a se apropia de a Adevăr.

Plecând de la descoperirea noastră a EIS, şi de la „descoperirea" eroului povestirii noastre ştiințifico-fantastice care a inventat un aparat ce transforma Energie în masă, masa în energie, energia în informație, informația în energie, ca şi de la cele două Nivele de organizare a materiei şi a universului prezentate mai sus, noi am propus un nou Model al Universului. Modelul acesta al Universului arată ca un con, şi este descris pe larg în romanul nostru scris prin anii 1975, dar nepublicat, care se numeşte chiar aşa, „Universul Conic". În acest roman ca şi în povestirea ştiințifico-fantastică despre care am vorbit, personajul principal, un cercetător matematician-filozof, descoperă acest Model conic al universului, pornind de la descoperirea unor Ecuații care îl conduc din aproape în aproape la descoperirea acestui Model Conic.

Potrivit acestui Model Conic al universului, Universul din punctul de vedere al EIS, al genomului EIS care stă la bata materiei, arata ca un con. La baza conului stă un Prim Nivel a cărui materie este formată dintr-un EIS „primitiv, grosier. Nu ne-am putut imagina nivelul bazal al Universului ca fiind format numai din Substanță. Pentru că am văzut că Substanța singură nu poate exista fără Energie şi Informație. (Precizăm însă că la nivelul foarte redus al cunoaşterii umane nu putem afirma lucrul acesta cu certitudine)

Să revenim la Modelul conic al Universului. Cu cât urcăm de la bază înspre vârf nivelele conțin un E I S, îndeosebi un EI din ce în ce „mai superior", să ni se ierte această licență. Cu cât urcăm de la baza Universului conic către vârf nivelele au o frecvență a vibrațiilor din ce în ce mai înaltă. În partea superioară a universului avem nivelele cu vibrația cea mai înaltă. Iar nivelul ultim, Vârful Universului, Dumnezeu, are vibrația cea mai înaltă.. De la „mijlocul" conului Universului cu cât urcăm înspre vârf urmează nivele formate din EI, în care EI este din ce în ce „mai superioară". Forțăm limbajul tocmai pentru că nu avem noțiuni care să exprime această evoluție a calității EIS, şi a calității EI cu cât urcăm înspre vârf. În sfârşit, în vârf avem un nivel care este format numi din Informație, Informația care are, cum spuneam, vibrația

Copyrighted material

aşează ființa umană în situația de a-şi pune noi întrebări, de a vedea altfel realitatea, materia, universul. Într-o altă perspectivă, dintre-un alt punct de vedere, din punctul de vedere al acestei monade care este EIS, şi EI. Fapt care va duce în viitor la noi deschideri epistemologice în cunoaşterea umană. Care va propulsa Omul şi Civilizația umană pe următorul Nivel de evoluție.

Copyrighted material

TEORIA TIMPULUI CA FIIND UN CÂMP E I.

Aşa cum am mai povestit, în copilărie am fost fascinat, uimit, de cer. Copilul de trei sau patru ani care eram şedeam în curte ore întregi privind cerul. Credeam că cerul este cel mai frumos lucru, cel mai măreț, şi că el este un acoperiş rotund care adăposteşte casa noastră şi satul nostru. Îl percepeam ca fiind din sticlă albastră, şi ca fiind fix, imobil. Îmi doream forte mult să ajung pe dealul Rusăneştilor pe care se lăsa cerul, ca să pipăi cerul de sticlă cu mâinile mele acolo unde el se lasă pe pământ. Pentru copilul care eram cerul a fost mai mulți ani o problem foarte serioasă care mă fascina, dar mă şi intriga.

Doream să ştiu mai multe lucruri despre cer. De exemplu voiam să ştiu ce este dincolo de cer. Dacă cerul de sticlă ce se lăsa pe dealul de la Rusăneşti (unde era linia orizontului) nu avea cumva o uşă, pe care o puteai deschide ca să ieşi în afara cerului ? Îmi doream, în imaginația mea, să deschid uşa aceea şi să ies în afara cerului. Mai târziu, eram de acum la şcoală, când am aflat că de fapt cerul este o iluzie vizuala am fost profund întristat.

Ei bine, aşa cum am fost fascinat şi intrigat în copilărie de cer, la fel am fost mai târziu fascinat, uimit, intrigat de timp. Ce este timpul ? Făcând studii de psihologie am aflat despre existența timpului psihologic, care este diferit de timpul fizic. Apoi în ultimul timp am citit că un Institut de cercetări astrofizice din America a ajuns în urma unor cercetări la concluzia că timpul la nivelul universului, timpul universal, îşi măreşte viteza de curgere. Că timpul se contractă datorită accelerației. Că 24 de ore din anii 1930-1940, cât este o zi, acum după anul 1980 durează doar 16 ore. Altfel spus timpul se comprimă datorită unei accelerări a scurgerii sale.

Am mai văzut de curând la televizor, la Discovery, un neurolog american care demonstra că datorită caracteristicilor sistemului nervos şi a proceselor chimico-electrice care se petrec în el, timpul curge mai repede pentru un bătrân decât pentru un copil. Şi cu cât înaintăm în vârstă „accelerația tipului” este tot mai pronunță.

Copyrighted material

Bine, dar ce este timpul ? Pentru mine ca poet timpul este asemenea unui lichid neperceptibil cu simțurile noastre, sau a unui eter universal transparent, fără masă, care curge dinspre trecut înspre viitor trecând prin noi, ființele umane, prin lucruri, prin munți, prin dealuri, prin materie, prin toate elementele tabloului lui Mendeleev, curgând dinspre începutul universului înspre sfârşitul lui. Aceasta este desigur o percepție subiectivă, o reprezentare poetică. Noi, oamenii, lucrurile şi ființele suntem asemenea unor peşti într-un ocean. Apa de care suntem înconjurați este timpul, care însă „curge" permanent într-o direcție, dinspre trecut spre viitor. Dinspre începutul universului înspre viitor. El este totodată asemenea unei bande rulante care curge, merge dinspre un început, despre care nu ştim mai nimic, (ce este, de unde vine, care este natura lui, încotro curge, de ce curge) înspre viitor, înspre un sfârşit, despre care iarăşi nu ştim nimic. Pentru noi, oamenii, timpul curge dinspre începutul istoriei noastre, înspre viitor, acesta fiind timpul istoric, dinspre naştere şi copilărie înspre bătrânețe şi moare. Acesta fiind timpul biologic şi psihologic…

Sperăm că nu şi către un Sfârşit al Civilizației umane. Ci către un moment, o perioadă istorică în care civilizație umană va ieşi de pe Nivelul acesta de dezvoltare şi evoluție, destul de primitiv, marcat de multe erori, suferințe umane, atrocități, şi va urca pe următorul nivel de evoluție, superior, benefic nouă. Perioadă şi Nivel de evoluție în care Omului, Societății umane, Civilizației umane, le va fi mult mai bine, vor fi mai fericite. Vor scăpa pentru totdeauna de boli, de războaie, de crize, etc. Când vârsta medie va urca la 200-300 de ani, iar oamenii vor fi înțelepți şi creatori toată viața. Când vom trăi în Sistemul socio-economic de evoluție, Sistem care produce în primul rând evoluție, îşi produce propria sa evoluție în timp şi în univers, şi când modul de producție nu va mai fi unul industrial, capitalist, ci unul creator, ştiințific creator.

Când omul va deveni Creator, (cercetător ştiințific, artist) şi când munca lui va fi formată din activități de cercetare şi creație ! Când omenirea va scăpa de sărăcie, de boli, de violență, de imoralitate, de toate relele care ne marchează nouă, oamenilor din secolul XX şi începutul secolului XXI, viața şi ne-o fac atât de grea. De altfel în mai multe lucrări ale noastre, în care am prezentat Descoperirea Sistemului socio-economic de evoluție, noi am afirmat că actuala criză a Omului, a Societății umane, a Civilizației umane, se datorează faptul că nu mai evoluăm. Că Societatea umană, Sistemele soci-economice naționale nu

Copyrighted material

mai evoluează. Vă am rămas de prea mult timp pe acelaşi nivel de evoluție, trăind în Sistemul socio-economic capitalist învechit, perimat, care produce mai multe efecte negative decât pozitive.

Dacă timpul „curge”, aşa cum am afirmat mai sus, timpul curge în acelaşi sens cu materia şi cu universul ?. Dar cum curg, paralel ? Sau se află într-o împreunare, combinația structurală şi funcțională totală, unitate indestructibilă, aşa cum este genomul EIS din care este alcătuit materia ?

Pentru că am adus această Viziune conică despre Univers vom spune cu siguranță că timpul este format din EI şi curge (se manifestă, ființează) altfel la fiecare Nivel al Universului. Într-un fel curge în Primul nivel al Universului conic, unde materia este formată din EIS, şi altfel curge în cel de al doilea Nivel, cel superior, care este constituit numai din EI. Şi altfel curge ”timpul” (unde poate că tipul este „nemişcat”, înghețat, este acelaşi cu el însuşi) în cel de-al treilea Nivel al Universului Conic, sau în ultimul nivel (Dumnezeu).

Aşadar spre deosebire de actualele concepții despre timp noi credem că timpul este Energie şi Informație, EI. Energia şi Informația care formează timpul şi care se află într-o unitate diontică (spre deosebire de unitatea triontică E I S) sunt desigur diferite (ne referim la conținut, la structură şi calitate, ca unități, elemente din care sunt formate, ca modalități de structurare, ca funcționare) de Energia şi Informația din conținutul EIS, care formează materia.

Sau EI, din care este format tipul este implantat, infuzat în E I S care formează materia în Universul nostru fizic pe care-l cunoaştem puțin ?. Şi în cazul acesta prin ce se deosebeşte EI care formează timpul, de EI care este în, care formează materia din unitatea triontică EIS ?

Ei bine, credem noi, dacă timpul este EI (presupunem că atât Energia cât şi Informația din care este format timpul sunt superioare cu mult EI din conținutul EIS care forează materia) el este la scara universului o Energie şi o Informație enorm de mare, sau de mari, de puternică, de neoprit. La fel de mare ca Materia din Univers. Cine poate să oprească timpul în loc !

Este posibil ca EI care este timpul (separat sau nu de EIS-ul care formează Materia din universul cunoscut de noi), să fie acea E I atât de

Copyrighted material

mare care în curgerea ei mişcă toate particulele subatomice, toate procesele şi subprocesele din interiorul particulelor subatomice şi intra-atomice, fapt care face ca nimic din ce există în acest Univers, din Materie (nici o particulă subatomică, nici un proces, nimic din ceea ce este existent, dar absolut nimic) să nu fie nemişcat, să staționeze. Ci totul să fie în mişcare. Timpul este deci cauza mișcării, el fiind mișcarea care face ca tot de există în univers să curgă, să se miște.

Aşa să se explice Mişcarea, care face ca tot ce există să se afle în vibrație şi în mişcare, într-o curgere veşnică. Această Mişcare să fie determinată de EI care formează timpul. Care este Timpul. Până şi corzile, stringurile despre care până mai de curând se credea că sunt ultimul, cel mai de jos strat al materiei, constituent al realității din interiorul atomului, temelia lui, un continuum etern de energie (noi zicem de Energie şi Informație) să vibreze continuu determinate de EI care este Timpul.

Sau este mai plauzibil ca timpul EI, să facă parte din materie, din EIS, să fie un component profund, inseparabil al materiei, şi în cazul acesta Materia în Univers ar fi formată din EIS (conținutul despre care am vorbit al materiei) plus EI, conținutul care formează Timpul, cele două componente materia şi timpul fiind de fapt dimensiuni ale uneia şi aceleaşi Materii. Şi în cazul acesta aşa s-ar explica relația dintre energie, spațiu şi timp din formula Teoriei relativității

Cititorul, cercetătorii ştiințifici, observă că în acest Pasaj, (în acest Eseu) noi nu dăm răspunsuri, cât formulăm ipoteze, deschidem ferestre în orizontul cunoaşterii, căi pe care ar urma să meargă cercetarea în viitor, care va confirma sau nu ipotezele noastre. Iar faptul că am adus în cultura umană, în Filozofie şi Fizică o altă Viziune, o altă Teorie (care urmează să fie confirmată) despre Timp din punctul nostru de vedere înseamnă mult. Poate că este un pas mic în cunoaşterea noastră de ființe umane, dar un pas mare pentru omenire.

Copyrighted material

CELE TREI MARI PERIOADE DE EVOLUȚIE ALE OMENIRII, PERIOADA SUBSTANȚEI, PERIOADA ENERGIEI ŞI PERIOADA INFORMAȚIEI

Viziunea pe care o aducem noi despre materie, despre timp şi despre univers, despre Nivelele Universului s-ar putea să aibă în viitor efecte benefice de neevaluat, extraordinare. Privind devenirea omului şi a societății umane, evoluția sistemelor socio-economice naționale prin prisma EIS, putem să aproximăm istoria, marile etape ale istoriei ca fiind acestea…

1. În prima parte a istoriei umanității, paleolitic, mezolitic neolitic, sclavagism, feudalism aceasta a fost o lungă perioadă mai mult a Substanței. În paleolitic omul a fost culegător, culegea produsele pomilor, (adică obiecte) sau omora animale (ființe) pentru a se hrăni cu substanța lor. Care conținea însă şi energie şi informație, pentru că am spus că în materie şi în Universul pe care-l cunoaştem EIS este indivizibil, şi că atât Energie, cât şi Informația, cât şi Substanța nu pot exista una fără celelalte.

În această Perioadă a Substanței omul a lucrat mai mult cu obiectele, care erau materiale, pe care le culegea din natură sub formă de produse ale naturii

Apoi în mezolitic şi neolitic omul a devenit creator de unelte, adică de obiecte. Ca să producă uneltele omul a cheltuit energie, energia musculară, dar a asimilat şi Informație, conținută în cunoştințele care-i permiteau lui să creeze unelte, în tehnologia cu care crea uneltele. Aceste unelte cu trecerea timpul au fost diversificate, omul a început să creeze unelte de pescuit, unelte de vânat, unelte agricole, pe care le-a perfecționat continuu. Acestea unelte prin perfecționarea lor conțineau un EIS din ce în ce mai evoluat. Prin uneltele sale, omul s-a reinventat, s-a format continuu pe sine căci din acest moment el a devenit o ființă formată din corpul său plus unealta, care l-a făcut să fie mai puternic, mai curajos…Să dezvolte o energie mai mare. Să domine mediul înconjur[tor pe care va învăța să îl transforme şi cu trecerea mileniilor îl va transforma din ce în ce mai mult.

Copyrighted material

Uneltele agricole inventate şi perfecționate de om au făcut ca în neolitic în mileniile 4 şi 3 î. e. n civilizațiile care trăiau în spațiul Carpato-istro-pontic să producă un surplus de alimente. De produse agricole, care le asigurau un trai mai sigur şi mai îmbelşugat.

La rândul lui traiul mai sigur şi mai îmbelşugat al civilizațiilor neolitice care trăiau în Valea Dunării, unde exista un pământ bun pentru păşune şi agricultură a făcut ca populația din acest spațiu să trăiască prima Mare revoluție demografică. Aşadar Revoluția din agricultură care a avut loc în neolitic în spațiul Carpato-istro-pontic (datorată descoperirii de noi cunoştințe, de noi tehnologii, unelte, deci datorită evoluției Informației din mintea Omului. Datorită Informației superioare pe care o deținea societatea) a dus la apariție şi dezvoltarea revoluției demografice…Populațiile din Valea Dunării devenite în neolitic prea numeroase, iar terenurile de păşunat şi în care se putea face agricultură rămânând aceleaşi, triburile au început să se lupte între ele pentru spațiul vital. De aici acel caracter, comportament (patologiile psihologiei tracilor) al triburilor trace, asimilat de psihologia individuală a tracilor, intrate în codul lor genetic şi în subconştient, care-i făcea pe traci să se războiască între ei şi să fie dezbinați. Informație pe care o avem de la mare Istoric al antichității, Herodot.

Revenind la ideea că prima etapă a omenirii au fost Etapă predominant a Substanței, a creării de unelte, de obiecte, începând cu evul mediu, o dată cu inventarea morilor de apă Omul a construit prima unealtă din istoria lui care producea Energie. Cu inventarea şi descoperirea uneltelor, mult mai complexe, decât toporul de piatră, decât săpăliga sau decât plugul, care produceau energie Omul a intrat în ceea ce am numi Perioada Energiei. Mai târziu, în secolul al XVIII-lea Omul a inventat motorul cu aburi, locomotiva cu aburi, iar mai apoi motorul cu ardere internă. Au urmat construirea hidrocentralelor, a termocentralelor, a atomocentralelor, mari Unelte care produceau o cantitate şi mai mare de energie. De data aceasta energie electrică, superioară energiei mecanice, sau calorice, căci putea să pună în mişcare aparate în toate domeniile. Omul a inventat motorul cu reacție care dezvoltă o mare cantitate de energie, care mai târziu avea să-l ducă în cosmos, pe Lună, pe Marte.

Şi a venit un moment extraordinar în istoria umanității, când Omul, prin cei doi biologi Watson şi Crick au descoperit structura codului genetic, ca fiind un Sistem Informațional, o memorie care conține

Copyrighted material

informații structurate de-a lungul zecilor de mii de ani, informații care conduc procesele biologice, chimice din organismul uman...

Acesta a fost un moment foarte important, colosal, în Istoria umanității, căci cu această descoperire Umanitatea a intrat în Era predominant a Informației. După era Substanței, şi a Energiei, am intrat acum în anul 1953, o dată cu descoperirea şi studierea Codului genetic uman în Perioada Informației. Mult mai târziu aveam să ne dăm seama de lucrul acesta. Prin anii 1960 când sovieticii construiau primul spărgător de gheață atomic V I Lenin şi primele atomocentrale, lansau în cosmos sateliți şi îl trimiteau pe Iuri Gagarin în cosmos, prima ființă umană aparținând speciei umane care a ajuns în cosmos, credeam că am intrat în Era atomică şi în Era cosmică. Dar n-am fost aşa.

Perioada în care intrasem cu adevărat era Era Informației, al treilea nivel al materiei din structura EIS, ultima şi cea mai importantă...A urmat după 1970 descoperirea şi perfecționarea calculatorului, apoi descoperirea şi utilizarea în practică a internetului. Acum chiar ne apropie de miezul, ca să spunem aşa, al perioadei Informației. În jurul planetei s-a format o Atmosferă informațională, o Infosferă, o Memorie informațională imensă, care înconjoară Pământul, structurată pe domenii, pe teme, pe subiecte, Bibliotecă la care prin intermediul internetului avem acces toți oamenii. Toți oamenii prin intermediul computerului putem să luăm şi să utilizăm (să învățăm lecții, să citim documente, publicații, să accesăm informații, cunoştințe, să ne informăm apelând la această infosferă) informațiile de care avem nevoie în procesul muncii, în procesul creației, informații organizate în Infosferă. Am învățat acum din informații stocate, prin combinarea lor să obținem noi informații, putem de asemenea să transmitem informații la mii sau zeci de mii de kilometri. Vorbim aşadar de apariția lui Homo sapiens, sapiens, informaticus.

Suntem în anii 2012 şi 2014 (când dezvoltăm eseul „AL TREILEA MARE CURENT DIN ISTORIA FILOZOFIEI”, publicat în anul 2012 în revista „NOVA DIDACTICA”, din Craiova) şi încă nu ne dăm bine seama ce înseamnă faptul că am intrat de o jumătate de secol în cea de-a Treia mare perioadă a istoriei Omenirii, Perioada Informației. Deşi nu suntem decât la începutul acestei perioade.

În Perioada Informației, prelucrarea informației (a cunoştințelor) cunoaşterea mai profundă a Informației, vor face să apară noi tehnologii

Copyrighted material

de generare, de creare de noi informații, aşa cum s-au şi realizat folosind computerul şi Internetul. Acest fapt va face să apară noi domenii ale cunoaşterii, care-l vor purta pe om şi mai departe în nemărginirea universului şi în profunzimea materiei.

Informația, sau mai bine zis această nouă viziune, când percepem, privim realitatea , lumea prin lentila informației, ne va schimba modul de a gândi şi de a simți, ne va ajuta să înțelegem multe lucruri, fenomene, pe care astăzi, datorită simțurilor noastre limitate, nivelului scăzut al dezvoltării cunoaşterii nu ni le putem explica. Important este că intrând în Perioada Informații Omenirea este mai aproape ca oricând de a face saltul pe următorul Nivel de evoluție. Pe care ne va duce Sistemul socio-economic de evoluție, descoperit de noi, care este Sistemul economic al viitorului. Al următorului Nivel de evoluție al Omului şi al Civilizației umane.

Copyrighted material

ISTORIA OMULUI ŞI A CIVILIZAȚIEI UMANE VĂZUTE DIN PERSPECTIVA EIS

Am văzut că viziunea pe care o aducem noi despre natura, conținutul şi structura bazală a materie (EIS) a dus la o nouă deschidere, Paradigmă în Ontologie, în Filozofie, o dată ce a apărut AL TREILEA MARE CURENT AL FILOZOFIEI UNIVERSALE. Acest al „Treilea Mare curent al Filozofiei universale", va sta probabil la baza viitoarei ştiințe, a artei şi a viitoarei cunoaşteri umane. A modului cum oamenii viitorului (dacă Specia aceasta va mai avea viitor şi nu se va autodistruge!) se vor cunoaşte pe sine, îşi vor imagina şi îşi vor explica lumea, viața, materia. universul etc. Teoria aceasta despre fundamentele materiei şi ale universului va sta la baza „modului de viață", a „modului de producție", al tipului de sensibilitate al oamenilor şi de gândire al oamenilor. Va duce la apariției a noi domenii ale cunoaşterii şi ale muncii în viitoarele secole. (Desigur dacă se va dovedi a fi adevărată!). La apariția unor noi Curente şi Teorii în ştiințe, la apariția unor noi mutații în felul de a simți, de a se comporta, de a gândi al următoarelor generații. Cu siguranță ştiințele, artele viitorului vor arăta altfel decât Ştiința, Filozofia şi Arta de azi. Omenirea va urca pe următorul Nivel de evoluție, când oamenii vor dezvolta noi tipuri de atitudini, noi tipuri de comportamente, noi tipuri de organizare, noi aşteptări, noi orientări şi noi tipuri de relații umane. Noi Proiecte istorice. Şi asta datorită mutațiilor care se produc acum la baza Concepției, a Teoriilor Omului despre lume, viață, materie şi univers. Poate că acest Nou Curent Filozofic va duce la realizarea celei mai mari revoluții, a celui mai mare salt pe care îl va trăi Civilizația umană în următoarele decenii şi secole.

Plecând de la noua Ontologie şi Filozofie pe care o aduce acest „Al treilea mare curent în filozofie" cu siguranță cunoaşterea umană va lua un avânt şi mai mare. Vom pătrunde în nivelele cele mai profunde ale materiei, şi în vastitatea universului. Cu toate că puterea de cunoaştere a omului, şi cunoştințele lui despre om, materie, şi univers vor fi mult mai avansate, omul nu va reuşi niciodată să epuizeze cunoaşterea Materiei şi a Universului. Mii de ani Omenirea se va afla pe acest Drum al Damascului, sau al Golgotei care este cunoaşterea.

Copyrighted material

După încheierea Experimentului mondial negativ care a fost Comunismul, în urma unui Sistem mondial de lovituri de stat cunoscute fals ca Revoluțiile anticomuniste din Estul Europei din anul 1989, aceiaşi Mari Bancheri Internaționali, Oculta, Guvernul mondial, Marea Finanță mondială a declanşat în practică un Experiment social – economic negativ mult mai mare, mai periculos şi mai distructiv, numit Noua Ordine mondială.

Precizăm că Proiectul Experimentului mondial care a fost Comunismul a fost stopat, încheiat în istorie de aceiaşi Mari Bancheri internaționali. Ei au aplicat în practică şi în istorie Comunismul, ei l-au distrus, şi tot ei au trecut la aplicarea în practică a următorului Mare Experiment social-politic, economic negativ, care este Globalizarea sau Noua Ordine Mondială. Gândirea, Proiectarea la nivel mondial a unor asemenea Mari Experimente social politice, aşa cum a fost Experimentul mondial Comunist şi cum este Noua Ordine mondială aflat în desfăşurare presupune dezvoltarea unei Mari Capacități de cunoaştere, de prelucrare a unui volum imens de informații cu ajutorul cărora sunt gândite Proiecte de manipulare la scară mondială (Războaie financiare, economice, informaționale, culturale, educaționale etc), pe durate mari de timp.

Vrem să spunem că marile descoperiri în ştiință şi tehnologie făcute în ultimul secol i-au dat Omului posibilitatea să proceseze şi să creeze cantități uriaşe de informație folosind computerele, şi să utilizeze informații foarte savante ca să creeze Experimente negative la scară mondială. Care aplicate în practică produc efecte atât de distructive şi de mari în interiorul Sistemului socio-economic al civilizației umane, încât acestea pot să distrugă Civilizația umană. Este posibil ca urmând aceiaşi cale foarte multe civilizații raționale din univers să se fi autodistrus.

De aceea formulăm Ipoteza că intrarea Omenirii în Perioada Informației, când descoperirile în domeniul cunoaşterii vor fi foarte mari şi vom pătrunde din ce în ce mai adânc în tainele materiei, când se vor descoperi şi acumula informații la care acum nici nu putem visa, s-ar putea să fie fatală Civilizației umane..

Şi tot de aceea spunem că ne este teamă că orizontul deschis în planul cunoaşterii lumii, al materiei şi al universului de viziunea noastră va conduce Omul pe un nivel superior, când vom pătrunde şi mai adânc

Copyrighted material

în profunzimea materiei, când vom cunoaşte şi mai mult din tainele materiei…și când Omul va deveni și mai distructiv.

De aceea credem că este foarte important ca Sistemul socio-economic de evoluție, (care este un Mare Construct de EIS, care la rândul lui produce subzistența şi evoluția Societății umane, produce continuu un Mare construct de EIS superior, care evoluează continuu) descoperit de noi, cel care va conduce societatea umană pe următorul Nivel de evoluție al Speciei şi al Civilizației umane să fie aplicat în practică imediat, cât mai repede. Societățile naționale, statele, guvernele ar trebuie să renunțe la actualul Sistem capitalist de piață, Societățile dezvoltate, Marile Puteri ar trebui să renunțe imediat la Războaiele de tip economic, financiar, informațional, combinate cu războiul de tip militar, şi să treacă în mod lucid, pe cât este posibil, cât mai repede în practică, în istorie la construirea Sistemului socio-economic de evoluție.

Am adus în discuții tema celor două mari Experimente mondiale care s-au făcut în istorie, Marele Experiment mondial care a fost Comunismul, şi Experimentul Noii Ordini Mondiale, experiment început cu câteva decenii în urmă şi el aflat în desfăşurare, ca să arătăm că, aşa cum Omul a învățat în istorie să producă bunuri materiale, cât mai diverse, într-o cantitate cât mai mare, de o calitate cât mai bună, aflate pe nivele din ce în cei mai înalte, la fel a învățat să producă şi Energie, în cantități din ce în ce mai mare. Energii de mai multe tipuri (calorică, atunci când a descoperit şi a început să folosească focul, fizică, mecanică, electrică, atomică, etc) aflate pe nivele de calitate, de evoluție din ce în ce mai înalte.

Ei bine, după ce a intrat în Era Informației Omul a putut să înmagazineze şi să prelucreze, în mod organizat, cantități de informație din ce în ce mai mari. Cu acest progres în planul informației el va fi capabil să producă Noi Cunoaşteri, cantitativ şi calitativ superioare. Precizăm că Omul, a creat, desigur la început în mod inconştient, şi a folosit informația încă din neolitic. Atunci când vedea un animal pe care urmau să-l vâneze omul din mezolitic, sau din neolitic, se întorcea la ai lui şi le spunea, „în pădurea, acolo, sau în valea aceea am văzut un animal. Haideți să mergem să-l vânăm”, el le transmitea semenilor săi o informație, creată de el. Mai târziu omul a învățat să facă ritualuri, să aibă credințe, cum a fost credința totemică, prin care el îşi explica geneza lumii, care pentru el era vatra în care trăia şi spațiul geografic din jur pe care îl cunoştea.

Copyrighted material

Ei bine, aceste credințe şi ritualurile săvârşite de omul primitiv conțineau în ele cunoştințe, adică Informație şi Energie. Substratul acestei informații şi energii conținută în credințe, în mituri, în ritualuri, care erau transmise din generație în generație, era creierul uman. Acolo, în creierul omului primitiv se năşteau, se dezvoltau şi se perfecționau aceste mituri, ritualuri, legende, cunoştințe despre lumea înconjurătoare, care erau apoi transmise din generație în generație. Aceste conținuturi informaționale care erau conservate, dezvoltate şi transmise de gintă sau de trib, din gură în gură, deveneau din ce în ce mai mari. Fapt care a făcut ca Sistemul nervos al omului, (creând, acumulând, prelucrând şi transmițând o cantitate de informație din ce în ce mai mare) să se dezvolte din ce în ce mai mult, până când omul a fost capabil şi a putut cu informația pe care o avea în mintea lui să creeze unelte. Apoi noi unelte, din ce în ce mai perfecționate.

Momentul acesta, când omul a început şi a învățat să construiască unelte, la început simple, apoi din ce în ce mai complexe, a fost unul revoluționar, extraordinar, care l-a deosebit, l-a distanțat totalmente de animal, şi l-a propulsat pe scara istoriei în sus. O dată cu crearea primei unelte de către om s-a născut ceea ce am numi procesul muncii. Care s-a dezvoltat pe parcursul istoriei, devenind din ce în ce mai complex, mai abstract, situat pe nivele de evoluție (evoluția procesului muncii) din ce în ce mai înalte.

Iar o dată cu dezvoltarea şi evoluția Procesului muncii s-a dezvoltata Procesul de autocreare al omului. Construind unelte din ce în ce mai evoluate, asimilând cantități de informație, conținuturi informaționale din ce în ce mai mari şi mai evoluate, dezvoltând tipuri de muncă din ce în ce mai complexe, care cereau cunoştințe mai multe şi mai înalte, creierul Omului s-a dezvoltat din ce în ce mai mult, iar OMUL A EVOLUAT PE SCARA ISTORIEI.

Subliniem acest lucru, Informația din unitatea triontică EIS, a fost cea care a contribuit cel mai mult la dezvoltarea creierului uman, şi deci la evoluție omului. De aici decurgând evoluție societății. Dacă Creierul uman nu ar fi fost capabil să înmagazineze informație şi să creeze informație nouă, care pe parcursul istoriei a devenit din ce în ce mai mare, mai organizată şi evoluată, specia noastră ar fi şi astăzi în paleolitic. Acum 7 mii de ani omul a mai descoperit şi a mai creat o unealtă extraordinară, despre care habar nu avea că unealta aceea avea să-l propulseze pe scara istoriei cum nu avea să mai facă nici o altă

Copyrighted material

unealtă.

Este vorba despre descoperirea scrisului. Fie că această descoperire s-a făcut pentru prima dată pe sol românesc, în spațiul Carpato-istro-pontic, la Tărtăria (fapt pe care noi îl credem a fi adevărat) fie că s-a făcut în altă parte, acest moment avea să fie extraordinar, revoluționar în istoria speciei umane. Era inventată pentru prima dată UNEALTA, INSTRUMENTUL CARE ÎNMAGAZINA INFORMAȚIA. Informație care o dată înregistrată pe o tăbliță de lut, aşa cum a fost Biblioteca de la Summer, sau mai târziu pe papirusuri, biblioteca din Alexandria, iar mai târziu pe piei şi pe foi de hârtie, avea să devină nemuritoare, şi să trăiască mii de ani. Lucrurile şi ființele umane, ființele umane care creau informația nemuritoare, erau foarte trecătoare. Nu puteau fi conservate, fiind supuse destrucției. Ei bine, informația creată de om şi înregistrată pe tăblițele de lut, sau pe un alt suport rezistent, pe cioburi de oale, de exemplu, devenea nemuritoare. Datorită acestor inscripții făcute de omul neolitic pe tăblițe sau pe vase de lut îi cunoaştem mult mai bine, noi, oamenii de azi, pe strămoşii noştri de acum 7- 5 mii de ani. Subliniez acest lucru, pentru că numai astfel ne dăm seama de virtuțile extraordinare ale informației. De marele ei rol pe care l-a jucat în istoria umanității.

Tot informația este cea care l-a ajutat pe om să inventeze un tip de activitate umană (foarte deosebit de activitate de a vâna, de a pescui, de a construi unele) care consta în efortul, în acțiunea de a transmite informația acumulată de o gintă, de un trib, de un grup uman copiilor, generațiilor tinere, activitate pe care mai târziu am denumit-o Educaţie. Activitatea care ajuta o colectivitate umană să transmită îndrumări, învățături, creații orale copiilor, tinerilor. La început într-o colectivitate umană din mezolitic, să spunem sau din neolitic, copiii îi vedeau pe părinții lor cum vânează, cum pescuiesc. Îi vedeau cum taie lemne, cum taie un animal şi cum îl prăjesc la foc, ca să-i mănânce carnea. Aceasta este învățare naturală care se făcea fără efort, neintenționat.

Dar şi părinții care vânau, pescuiau, care ridicau case, adăposturi, femeile care pregăteau mâncarea, amenajau o colibă, sau pregăteau mâncarea pentru bărbații care veneau de la vânat, le spuneau copiilor cum se vânează, cum se pescuieşte, cum se face o colibă, cum se găteşte mâncarea la foc…

Aşa a început activitatea de învățare în istorie, or activitatea de

Copyrighted material

învățare presupune acumulare şi transmitere de Informație. El, acest proces, această activitate de învățare, care se făceau prin acumularea, transmiterea şi prelucrarea de informație, au contribuit enorm de mult la dezvoltarea Sistemului nervos, la dezvoltarea Omului, la progresul social şi istoric. Când bărbații unei colectivități în mezolitic, apoi în neolitic plecau la vânătoare, ei vorbeau între ei, stabileau în ce loc să meargă, ce unelte să utilizeze, cum să pândească şi să atace animalul, cum să îl aducă acasă, la colibele în care locuiau. Faptul acesta a dus la dezvoltarea activității de comunicare şi a limbajului, instrumentul viu prin are comunicau. Puneau la cale apoi următoarea vânătoare. Aşa s-a dezvoltate, datorită tot informației, limbajul uman, datorită comunicării şi vehiculării unei cantități (şi calități) de informației din ce în ce mai mare. Iar mai târziu în istorie tot datorită Informației s-au dezvoltat alte limbaje noi, cum ar fi limbajul matematic, limbajul plastic, limbajul poetic, etc. Datorită informației şi dezvoltării limbajului s-a născut şi s-a dezvoltat activitatea de panificare umană în istorie. Or toate acestea nu ar fi fost posibile, aşa cum am mai spus, fără existența Informației, (şi a energie, substratul ei care-i dădea viață) despre care mii de ani Omul nici nu a ştiut. Abia mult mai târziu în secolul XIX a apărut şi noțiunea de informație

Nu a mai trecut mult şi activitatea de educarea a copiilor şi tinerilor a devenit organizată, şi într-un fel instituționalizată. Este vorba despre apariția Sfatului bătrânilor, prima Instituție apărută în istorie, credem, care s-a constituit în colectivitățile din mezolitic şi neolitic. Şi care a jucat un rol important în activitatea de organizare a colectivității, în eficientizarea activităților umane din colectivitate, în aplanarea conflictelor, în reglarea relațiilor dintre membrii colectivității, şi în cea de educare atât a copiilor, a tinerilor cât şi a adulților.

Or toate aceste activități s-au făcut folosindu-se acest instrument numit Informație. Informația care era organizată în structuri mai mari numite Cunoştințe, apoi în structuri şi mai mari numite legende, poeme orale, etc. În toată istoria umanității o dimensiune a procesului educațional a constat din transmiterea de cunoştințe, de conținuturi informaționale cu valoare educațională, acumulate de generațiile adulte generațiilor tinere. Fără această activitate educațională colectivitățile umane, ginta, tribul, civilizațiile nu ar fi putut nici să existe, nici să funcționeze, nici să progreseze şi să se dezvolte.

Mult mai târziu, în sclavagism, a apărut apoi Instituția în care se

Copyrighted material

Aceste Mari Experimente social-economice negative, distructive care sunt Proiecte gândite la Nivel mondial, şi care presupun prelucrarea şi utilizarea unor cantități enorme de Informații, concretizată în Proiecte secrete care se întind pe zeci de ani, aşa cum a fost Experimentul comunist mondial şi aşa cum este Experimentul numit Noua ordine Mondială, ne arată foarte clar că Intrarea Omenirii în Era Informației poate fi benefică, salvatoare pentru Civilizația umană, vai, de ne poate duce şi la distrugere. Omul, care este o Minune a lui Dumnezeu, poate aşadar folosi Informația, 1. ca să realizeze obiective benefice, ca să construiască, să creeze obiective economice care să ducă la dezvoltarea şi evoluția societății, ca să se dezvolte pe sine, şi societatea umană, sau 2. ca să-şi distrugă semenii, să distrugă societăți întregi, să se distrugă pe sine

La ora actuală, aceasta este Teoria Biroului de viitorologie de la Bucureşti, Marii Bancheri Internaționali şi Societățile secrete mondiale după încheierea Experimentului mondial comunist, au declanşat cel de al Patrulea război mondial (dacă socotim că Războiul Rece a fost Al Treilea Război mondial, pentru că într-adevăr Războiul rece a fost un Război informațional, ideologic, psihologic la nivel mondial!), vai, care este mult mai abscons, mai complex, mai sofisticat şi mai distructiv şi care poate duce la distrugerea Civilizației umane... Cel de al Patrulea război mondial, şi care este unul Mascat Invizibil, în primul rând este un război economic, dar şi informațional, psihologic, cultural, educațional, sistemic, gândit în perspectivă, poate arunca aşadar Omenirea în cea mai neagră prăpastie. Acest Război poate duce, cum spuneam, la sfârşitul omenirii.

Copyrighted material

O NOUĂ VIZIUNE ASUPRA MATERIEI ŞI UNIVERSULUI DAR ŞI O NOUĂ FIZICĂ

Multe lucruri am descoperit privind societatea umană, istoria, universul cultural uman, realitatea, Existentul prin prisma acestui eon care stă la baza materiei şi pe care noi l-am denumit EIS.

La ora actuală, când scriem acest eseu, şi când suntem la jumătatea celui de al doilea deceniu al secolului XXI cunoaşterea umană, care în ultimele două veacuri, mai ales în ultima jumătate de veac, a făcut progrese importante, este asemenea unui alergător care n-a străbătut nici măcar o treime din drumul pe care a pornit acum câteva sute de ani.

Am văzut că realitatea, lumea, materia au mai multe straturi.

În prima etapă a omenirii omul cunoştea numai stratul superficial al realității, al materiei, adică lumea obiectuală pe care o vedea. Dealurile, câmpia, copacii, oamenii, râurile, lacurile, lucrurile, uneltele pe care le făcea, oamenii, animalele.

Omul credea, datorită simțurilor limitate cu care percepea realitatea, că aceasta este lumea.

Aşa se explică de ce la început Învățații antichității credeau că pământul este plat. Că soarele se învârte în jurul pământului, etc. Nu numai învățați credeau că acesta este adevărul, dar şi omul de rând, aşa a crezut mii de ani.

Acesta ar fi deci Primul nivel al realității, al lumii, pe care omul l-a cunoscut cu simțurile sale. Nivelul superficial al Substanței îl denumim.

Este adevărat că în antichitate au existat şi învățați care au afirmat că Pământul se învârte în jurul Soarelui, iar Eratostene a calculat chiar distanța de la pământ la soare. Democrit a afirmat că lucrurile sunt formate din componente mai mici care nu se văd cu ochiul liber, pe care el le-a denumit atomi. Ceea ce înseamnă indivizibili.

Copyrighted material

Abia mult mai târziu, după ce Columb a descoperit America, oamenii au ştiut că lumea este mult mai mare şi că pământul este rotund. Fapt pe care l-a demonstrat puțin mai târziu marele navigator Magelan, care a făcut înconjurul lumii. Epoca Renaşterii (vai cât de mult ar avea Omenirea, în această perioadă, nevoie de încă o Epocă a Renaşterii!) a făcut ca Omul să mai facă un pas mare pe drumul cunoaşterii. Acum s-au făcut mai multe descoperiri care au ajutat cunoaşterea umană să pătrundă în cel de al Doilea nivel al realității, al lumii.

În cel de al doilea nivel al realității lumii am pătruns după ce s-a descoperit şi s-a perfecționat microscopul. Acum am observat că organismele vii, şi subsistemele şi aparatele din care sunt alcătuite, sunt formate din molecule, care la rândul lor sunt formate din atomi.

Acestor doua aparate, instrumente, Microscopul şi telescopul, ar trebui să le fim foarte recunoscători, pentru că primul ne-a ajutat să pătrundem în starturile adânci ale materie, pe când al doilea ne-a ajutat să pătrundem în straturile înalte ale universului.

Stratul s-au orizontul al doilea al materie, cel al celulelor şi al atomilor ne-au ajutat să cunoaştem materia din care este format universul mai bine. Am înțeles cum se leagă atomii între ei formând elementele tabelului lui Mendeleev. Această pătrundere în cel de al doilea nivel, în profunzime, de organizare al materiei a dus la dezvoltarea chimiei şi a fizicii.

Apoi datorită perfecționării şi descoperirii de noi instrumente, omul a pătruns şi în interiorul atomului. În cel de al treilea strat al materiei. Am văzut că atomul seamănă cu o planetă, al cărui corp tare este format dintr-un nucleu alcătuit din protoni şi neutroni, în jurul căruia se învârt ca nişte sateliți mai mici electronii. Cei care formează curentul electric, care nu este altceva decât un flux de electroni pe care omul a reuşit să-i capteze de pe orbitele atomilor, să-i încoloneze şi să-i trimită prin conductori electrici în casele noastre ca să aprindă filamentul becurilor, să facă să ne meargă radioul, televizorul, maşinile electrice, de spălat, frigiderul, etc…

Acum după mai multe decenii de investigare a acestui al Treilea strat care alcătuieşte structura materiei cunoaştem aproape toate particulele care alcătuiesc atomul. În interiorul atomului funcționează alte legi, decât legile fizice cunoscute de noi. Aşa au fost descoperite

Copyrighted material

Legile fizicii cuantice, şi s-a fundamentat o nouă Ştiință sau o nouă ramură a Fizicii denumită Fizica cuantică.

Cel mai perfecționat accelerator care s-a dat în funcțiune acum câțiva ani, şi care se găseşte în subteran la granița Elveției cu Italia, mult mai puternic decât Acceleratorul cunoscut sub numele de CERN, şi-a propus să descopere particula care ar sta la baza materiei, denumită de fizicienii atomişti bosonul, sau particula lui Dumnezeu. S-a speculat foarte mult în legătură cu această descoperire. S-a crezut că descoperirea bosonului – care este acum o realitate – va explica naşterea universului. Presa de senzațional - care este o nenorocire în toate țările – a profețit că se va forma în subsolul Elveției un grăunte de antimaterie care în contact cu materia cunoscută de noi va face ca pământul să explodeze.

Sau că re-creând în laborator Particula lui Dumnezeu, ultima cărămidă a materiei, acest fapt îl va mânia pe Dumnezeu. Bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic din aceste inepții. Lumea a mers mai departe iar cercetătorii atomişti şi-au continuat activitatea de cercetare. Cunoaşterea atomului, şi a profunzimii atomului nu a ajuns, cum se spune, pe fundul sacului. Mai au mult de forat în adâncul materiei. Astrofizicienii au descoperit cu mai mulți ani în urmă că Universul este format 70 la sută din ceea ce eu au numit Materie neagră, care trebuie să fie format din „EIS negru”. Iar materia vizibilă pe care am cunoscut-o noi şi o investigăm cu instrumente din ce în ce mai fine, mai perfecționate formează abia 30 la sută din materia Universului. Când vom pătrunde şi mai adânc în cel de al patrulea strat al materiei, şi când instrumentele noastre vor pătrunde şi mai departe în univers vom şti atunci ce este această materie neagră. Din ce EIS este ea formată, ce particularități are EIS-ul, sau EI-ul acestei Materii care alcătuieşte cea mai mare parte a universului şi care nu poate fi văzută. De asemenea vom cunoaşte daca există mai multe universuri, dacă Universul nu este de fapt un Multivers, aşa cum cred unii astrofizicieni. Sau dacă aceste universuri nu sunt altceva decât Nivelele care formează Universul conic despre care am vorbit mai sus.

Când Omul va reuşi să pătrundă cu instrumentele de cunoaştere ale viitorului, în acest strat al patrulea, sau chiar în al cincilea strat vom cunoaşte mai bine această Lume din adâncurile atomului, din adâncurile materiei, aşa cum noi, oamenii, cunoaştem satul sau oraşul în care trăim. Aşa cum cunoaştem casa în care locuim. Atunci vom cunoaşte toate legile care guvernează aceste lumi din adâncurile materiei.

Copyrighted material

modelăm universul..

Ce vrem să spunem cu această ? Că abia când cunoaşterea va pătrunde în ultimul strat al materiei, la particulele sau corzile de informație, care sunt dincolo de corzile de energie, atunci vom afla secretul, taina, legile ultime ale materiei şi ale universului. Particulele de informație ne vor revela taina materiei, toate cunoştințele despre materie şi univers, despre viață.

Deocamdată după un secol de experimente cunoaştem foarte puțin despre particulele elementare, despre materiei. Informația este totul, este esența universului, sămânța şi particula ei ultimă, ea ne va revela marile şi toate adevărurile despre materie şi univers. Când vom putea descifra particula Informației care stă la baza materiei şi a universului, ne vom putea teleporta oriunde în univers, vom comunica şi vom dialoga cu Civilizațiile cele mai evoluate din univers, vom fi demult eterni ca ființe umane şi ca civilizație.

Până atunci trebuie să pătrundem mai adânc în universul cunoscut de noi, care este Primul Nivel al Universului Conic, aşa cum am imaginat noi un alt Model al universului

Vom cunoaşte în viitor lucruri pe care nici nu ni le putem imagina, despre care nu avem încă noțiuni. Vom şti de ce electronii se rotesc în jurul nucleului atomului într-un sens şi nu în altul, (fapt care se datorează Informației din EIS-ul atomului, căci ea conduce, guvernează totul) atunci vom pătrunde în interiorul electronului, în interiorul oricărei particule subatomice, aşa cum am pătruns în interiorul atomului cu câteva decenii în urmă.

S-a întâmplat totuşi un lucru foarte important. Ne-am mai apropiat cu un pas de granița, de care atunci când o să trecem, o să ne trezim într-un al patrulea strat, sau orizont al structurii şi organizării materiei. Ipoteza noastră este că acel strat va fi Stratul Informației din eonul EIS. Este posibil ca după corzile de energie care vibrează continuu, aşa numitele stringuri (Teoria stringurilor) să intrăm în ceea ce noi credem a fi stratul bazal al materiei, stratul informației. Acolo vom descoperi alte „particule”, alte unități mai mici din care este formată informația, şi care interacționează între ele, după alte legi.

Omul va fundamenta atunci o nouă Fizică, aşa cum există astăzi

Copyrighted material

Fizica cuantică, aflată abia la începutul dezvoltării ei...Când se va reuşi lucrul acesta Omenirea chiar va trăi una dintre marile realizări şi unul din marile salturi în Istorie ale Omului, şi când cu siguranţă vom trece într-un nivel de evoluţie superior. Această descoperire îl va pune pe om în situația de a realiza lucruri extraordinare, uimitoare, pe care astăzi nici nu ni le putem imagina.

Va putea fi realizată eternitatea ființei umane. Ştim că geneticienii au descoperit o genă care activată ar putea prelungi vârsta media a omului cu 60 de ani. De curând revistele de ştiință au anunțat descoperirea procedeului prin care genele pot fi transformate, fapt care av duce la obținerea eternității ființei umane. Mai ştim că procesul uzării teleomerilor, care sunt capetele genelor, este cel care determină procesul de îmbătrânire al omului. Având cunoştințe foarte avansate despre informație, putem modifica structura materiei vii, temelia materiei vii, codul genetic, din care este formată ființa umană. Putem crea o genă ale cărei informații să reînnoiască la câțiva ani întreaga materie (EIS) din care este format organismul uman. Adică să reîntinerim continuu. Ne putem hrăni ca ființe umane cu EI sau cu Informația şi Energia pe care le luam din mediul cosmic.

Atunci vom putea realiza teleportarea ca pe un fapt banal. EIS-ul ființei noastre (ne aducem aminte de aparatul inventat de eroul Povestirii noastre sf, la începutul acestui Eseu-povestire, care transforma substanța în energie, energia în informație şi invers) îl putem transforma în Informație, iar noi vom călători în Univers sub formă de Informație, ca o rază care parcurge o galaxie întreagă în câteva secunde.

Acesta să fie cerul nou şi omul nou despre care vorbeşte Iisus Christos ?

Cum ne găsim de acum pe un alt tărâm epistemologic, care aparține mai mult sf-ului, ne oprim aici, mulțumind Domnului că am deschis o fereastră, - se va vedea cât este ea de mare sau de mică - în orizontul cunoaşterii, acum la începutul mileniului III.

Copyrighted material

APARIȚIA UNOR NOI ŞTIINȚE PORNIND DE LA AL TREILEA CURENT AL FILOZOFIEI UNIVERSALE, DE LA NOUA VIZIUNEA DESPRE MATERIE, A LUMII ŞI UNIVERSULUI PE CARE O ADUCEM ÎN ACEST ESEU

Aflați în acest stadiu al cunoaşterii – cel mai înalt atins vreodată de omenire, vai, care ne-ar putea aduce autodistrugerea - este posibil ca atunci când va fi cunoscută de către oamenii de ştiință, această Viziune să-i inspire.

În anul 1976, deci acum aproape 40 de ani, după ce am terminat o lucrare care se chema „PEDAGOGIA SISTEMELOR ECONOMICE", am avut aşa ca un declic, ca o iluminare ideea că Sistemul socio-economic socialist se poate transforma uşor într-un Sistem socio-economic care evoluează, care creează evoluție, care îşi produce propria sa Evoluție. Tot studiind noi în anii aceia Sistemele economice am ajuns la concluzia că starea jalnică a omenirii, criza în care se află Sistemele economice capitaliste, ineficiența, randamentul slab al Sistemelor economice socialiste se datorează faptului că ele se dezvoltă şi evoluează prea încet…Mai degrabă nu evoluează. Iar dacă ar evolua toate Economiile țărilor aflate în criză ar ieşi din criză.

Am început să ne gândim cum ar putea arăta acest Sistem economic (orice Sistem economic este de fapt un Sistem socio-economic, de aceea atunci când vom folosi termenul de Sistem economic sau Sistem socio-economic, cititorul să înțeleagă că este unul şi acelaşi lucru) care îşi produce propria sa evoluție în istorie, în timp. Aşa am descoperit Sistemul socio-economic de evoluție…

După ce am scris lucrarea în care descriam Sistemul socio-economic de evoluție am realizat că de fapt fundamentasem o Nouă ştiință particulară a Economiei generale, pe care noi am denumit-o „PSIHO-ECONOMIA". În descrierea şi argumentarea Sistemului socio-economic porneam de la realitatea că orice Sistem socio-economic național este o Macro structură funcțională, un Organism socio-economic format din Energie, Informație, Substanță. Aşa am adus, am fundamentat o nouă definiție a Muncii în Ştiințele sociale.

Copyrighted material

Şi aşa s-a născut „Noua Ştiință Economică a secolului XXI sau Psiho-Economia”.

De mai mulți ani lucrăm, şi nu mai reuşim să o terminăm, la o carte care se cheamă „NOUA PEDAGOGIE A SECOLULUI XXI”, care porneşte şi ea de la acest AL TREILEA CURENT AL FILOZOFIEI UNIVERSALE”, şi de la viziunea pe care o aduce el în cunoaşterea omului, a vieții, a lumii, a materiei şi a universului. Să ne ajute Domnul să o terminăm. De asemenea îl rugăm pe Domnul să ne ajute să terminăm şi lucrarea „NOUA PSIHOLOGIE A SECOLULUI XXI”.

În finalul acestei rememorări a adolescenței şi a destinului nostru nu putem decât să-I mulțumim Domnului că ne-a făcut Pelerin, Căutător pe drumul cunoaşterii, pe drumul amar şi dulce, plin de răni, de mărăcini şi de ingratitudine a oamenilor, pe drumul umilinței şi al suferinței, pe drumul Damascului, şi că ne-a ajutat să realizăm descoperirile pe care le-am realizat şi să scriem cărțile pe care le-am scris. Mulțumesc, Doamne, slavă Ție ! Amin !

Înainte însă de a realiza aceste descoperiri extraordinare despre care vorbim în acest Eseu proiectiv, care probabil ne vor duce ca evoluție cu mii de ani înainte, şi ne vor ajuta să facem parte dintr-o Federație Galactică de Civilizații foarte evoluate, ar fi bine, este imperios necesar, absolut necesar, pentru că altfel dispărem, să renunțăm la lumea aceasta în care trăim (la Sistemul socio-economic capitalist) şi să construim în locul acestei lumi o lume mai bună. Să construim Sistemul socio-economic de evoluție !

O lume aflată pe următorul nivel de evoluție, în care şomajul şi crizele economice nu mai există, violența, sărăcia, analfabetismul, patologiile psihice şi biologice la fel, nu vor mai exista. În care omul va fi Creator, nu va mai fi sclavul banilor, va fi mult mai fericit, mai înțelept, mai bun. O lume în care Nivelul educațional al societății va fi foarte ridicat. În care nu vor mai exista lupte pentru putere, crize economice, sociale, crime, sinucideri, războaie.

Putem să realizăm lucrul acesta foarte repede, pentru că acea lume despre care vorbim a fost descoperită, descrisă în cele mai mici detalii în cartea noastră „NOUA ŞTIINȚĂ ECONOMICĂ A SECOLULUI XXI SAU PSIHO-ECONOMIA”. Acea lume a fost descoperită, explicată, descrisă în detaliu, ea poate fi creată şi făcută funcțională şi mâine, şi

Copyrighted material

ea este, aşa cum am mai spus, Sistemul socio-economic de evoluție, care este Sistemul socio-economic al viitorului.

Acesta este lucrul cel mai important pe care trebuie să-l facă Omul, Statele, Guvernele, Omenirea, acum. Să renunțăm cât mai repede la lumea aceasta capitalistă (la tipul, la modelul acesta de lume) care ne dezumanizează şi ne îmbolnăveşte, care face să existe crize economice, pseudorevoluțiile şi Războaiele, din ce în ce mai savante, mai subtile, mai ascunse şi mai distructive, şi să trecem la realizarea în practică a Sistemului socio-economic de evoluție.

Dacă nu renunțăm la lumea capitalistă în care trăim acum la începutul mileniului III, care este o lume de hiene politice şi financiare şi de sclavi, o lume de Stăpâni şi de victime, care alergă după Capital, ne vom prăbuşi foarte repede ca Civilizație. Iar marile descoperiri pe care le-ar aduce Noua viziune despre materie şi univers propusă de noi, cel de Al treilea mare curent al Filozofiei universale, vor rămâne un vis care nu se va realiza niciodată.

Noi, oamenii, secolului XXI, trăim într-un lume, într-un Sistem socio-economic care ne este ostil, ne este duşman, este distructiv pentru noi. Sistemul este perimat şi bolnav, ineficient, consumă mai mult decât produce. Nu mai este productiv, nu ne mai ajută pe noi, oamenii, este antiproductiv. Nu mai este capabil să ne rezolve problemele pe care ni le pune istoria şi viața, ci ne învrăjbeşte între noi, ne transformă în neosclavi, în ființa manipulabile, ne dezumanizează şi ne distruge. Pentru că Sistemul socio-economic capitalist este sclavul banului, el ştie să producă numai bani, şi putere pentru Marii bancheri Internaționali, cei care conduc lumea. Este o ”maşinărie groaznică” , un concasor care produce bani, în care suntem sclavi şi victime cu toții, fie că suntem bancheri, capitaliști, fie că suntem oameni de rând. Producând în acelaşi timp războaie, crize economice, sărăcie, violență, boli şi analfabetism pentru cea mai mare parte a oamenilor care trăim pe această planetă.

Problema noastră nr 1, a oamenilor, acum la începutul mileniului III ESTE SISTEMUL, ESTE LUMEA în care trăim ŞI SALVAREA NOASTRĂ PRIN TRANSFORMAREA ACESTEI LUMI, ÎN SISTEMUL SOCIO-ECONOMIC DE EVOLUȚIE. Pentru că ştim că Sistemul care ne-ar salva, care ne-ar scoate din criza profundă şi totală în care se scufundă Societățile şi Civilizația umană a fost descoperit demult. El se numeşte, aşa cum am mai spus „Sistemul socio-economic

Copyrighted material

de evoluție”, şi este creația gândirii economice şi a psihologiei, a poporului român. Fie ca Domnul să fie cu noi ! Cu Dumnezeu înainte ! Fie ca Domnul să ajute omul, popoarele, națiunile omenirea să trecem cât mai repede la construirea în practică a SISTEMULUI SOCIO-ECONOMIC DE EVOLUȚIE. Pentru că degeaba descoperim o nouă galaxie sau mii de planete asemănătoare cu planeta pământ, degeaba descoperim noi bosonul şi ce urmează după boson, dacă lunea în care trăim, adică Sistemul socio-economic CAPITALIST, NE FACE VIAȚA MIZERABILĂ, NE ÎMBOLNĂVEŞTE. Ne apropie de prăbușirea finală cu fiacre an. Pe unii îi face miliardari, stăpânii lumii, cărora Puterea le ia mințile, iar pe alții îi aduce în pragul mizeriei, al umilinței şi al morții. De aceea este atât de important să trecem foarte repede, cât mai curând la construirea în istorie a Sistemului socio-economic de evoluție. Adică a celei mai mari descoperiri din istorie, care există deja, ea a fost făcută de câteva decenii.

Copyrighted material

Or acest Factor descoperit de noi şi teoretizat de noi (a se vedea lucrarea noastră ”Legea Nivelului Educaţional în Sistemul socio-economic național) Nivelul Educațional al Sistemului socio-economic național, ceea ce presupune că acel Sistem conține o Informație superioară, este cel care hotărăşte dezvoltarea şi destinul Sistemului socio-economic național în istorie. Cetățenii unei țări sunt fericiți, bogați, şi se realizează plenar în viață datorită în primul rând acestui factor nr 1 denumit de noi Nivelul educațional al Sistemului socio-economic. Nivelul educațional al ființei umane ! În Sistemul socio-economic de evoluție, tocmai pentru că acest Sistem este unul evolutiv şi educațional, Nivel educațional al societății, deci al Sistemului socio-economic de evoluție este cel mai înalt.

Aşa cum spuneam, Omul, Omenirea au intrat de curând în Era Informației, (fără să ieşim din era Substanței şi a Energiei) abia dacă am făcut primii paşi în Era Informației. Din păcate o dată intrați în această Era, Omul, care este un animal neînțelept (tocmai datorită informației negative, neînțelepte din Intelectul său, din Mentalul său, din Codul genetic), investeşte trei sferturi din capitalul investit în cercetare în descoperirea de noi arme, adică în cercetarea negativă, şi abia un sfert în cercetarea pozitivă, ca să spunem aşa.

De ce face omul lucrul acesta ? Am spus mai sus, datorită Nivelului educațional scăzut al omului, al Societății umane, al Civilizației umane, care continuând să meargă pe drumul acesta bineînțeles că în mod sigur se va autodistruge.

26 iulie 2012, Drăganu Din volumul „MEMORIE ŞI DESTIN”.

Pe 26 iulie 2012 a fost terminată prima variantă a acestui Eseu ştiințifico-filozofic, el fiind publicat în revista „Didactica Nova, care apare la Craiova, în vara anului 2012..

A doua variantă, care nu este, de fapt, decât dezvoltarea primei variante, o terminăm cu ajutorul Domnului, tot la Drăganu, în ziua de 30 decembrie 2014.

Copyrighted material

2. Al doua ştire, descoperire ştiinţifică, mai mult o ipoteză este ştirea potrivit căreia doi savanţi în domeniul astrofizicii consideră că teoria Bing-Bengului este infirmată de noile descoperiri care s-au realizat în cercetarea universului. Redăm articolul în întregime aşa cum l-am luat de pe internet:

”

Google Translate

Teoria Big Bang-ului a fost combatatuta, in aceste zile, de doi fizicieni. Toata presa internationala a reactionat imediat si a publicat, in ultimele ore, stiri cu titluri de genul: "Varsta Universului e… infinita".

Desi noile demonstratii, care au dus la rasturnarea brusca a Teoriei Big Bang-ului, au implicatii extrem de mari in studiile legate in general de formarea lumii (crearea lumii) – efectuate deopotriva de oamenii de stiinta (formarea lumii) si de teologi sau filosofi (crearea lumii) - presa laica s-a limitat, insa, la a oferi doar informatia seaca si… cam atat. Nu ar fi fost nimic neobisnuit, daca presa ar fi demonstrat un profesionalism evident in fiecare zi si respect constant fata de valorile religioase, asa cum respecta valorile stiintifice, dar cum astazi toate stirile sunt comentate si influentate de parerile personale ale unora sau altora – fie ca deontologia o permite sau nu – totul pare straniu. Asa incat, am tinut sa atrag atentia, in mod deosebit, asupra a ceea ce presa nu a continuat – de aceasta data – sa mai scrie.

Autorul articolului: KSLCatalin

Publicat în Revista Monitor Lăcaşuri Ortodoxe, Februarie 2015, ISSN2067-5062

S-ar parea ca orice ar face oamenii de stiinta, ajung pana la urma, vor nu vor, tot la Dumnezeu, adica pe un domeniu in care stiinta omeneasca limitata recunoaste singura ca limitele ei de cunoastere sunt depasite. Deci, si de aceasta data, oamenii de stiinta au ajuns la… Inceputul a Toate - pe care Biserica si marii Parinti asceti si filosofii de dinaintea lor, cercetandu-L si descoperindu-L pe alte cai decat cea stiintifica, ni L-au prezentat permanent ca fiind "Cel Infinit" si "Cel fara de varsta".

Mai mult decat atat, este interesant si vreau sa remarcati in mod special

Copyrighted material

asta: cat de usor poate fi rasturnata, prin cateva voci (doar doua), intr-o singura zi, o teorie cu care multi ateisti s-au batut cu pumnul in piept, zeci de ani de zile, in lupta lor virulenta cu cei credinciosi care sustineau ca Cel Ce sta la baza a Toate, a creatiei Universului, a fost Dumnezeu, Cel far' de-nceput… adica Singurul Care ar fi putut fi… de varsta infinita, dintotdeauna. Aici, trebuie precizat neaparat faptul ca "infinitul" nu trebuie confundat cu "nedefinitul". Infinitul nu insemna nedefinit. Infinitul este ceva definit ca fiind fara vreo limita (margine), nelimitat, nemarginit – pe cand nedefinit, inseamna fara precizie, indecis, nesigur! Remarcati cum, dintr-o data, definirea unei perioade de timp "determinate stiintific", ajunge sa fie inlocuita de abstract, adica de infinit - care iese total din aria stiintifica, fiind o "masura" a nemarginirii!

Vechile formule si teorii de determinare stiintifica a vechimii, a varstei Universului creat, s-au dovedit a fi incorecte, conform noilor descoperiri, asa incat oamenii de stiinta au realizat brusc, acum, ca stiinta a incercat sa masoare, pana in prezent, cu ajutorul acestor teorii, ceva ce nu putea fi masurat. Varsta de 13 800 000 000 ani, care se credea ca reprezenta vechimea Universului – adica momentul Big Bang-ului - astazi este inlocuita cu o varsta de o marime abstracta, adica… Infinitul. Conform noii teorii, "masura" este inlocuita, in sfarsit, chiar de catre stiinta, cu… Incomensarabilul, cu Cel Ce nu poate fi masurat, cu Infinitul. Prin urmare, odata ce stiinta masuratorilor si calculelor "stiintifice" recunoaste ca a ajuns la "marimi" care o depasesc si care nu pot fi "masurate stiintific", oare nu ar trebui sa fie luate in calcul, mai in serios, descoperirile pe aceasta tema, realizate in urma unor altfel de "experimentari" decat cele cuantificabile stiintific, adica prin experimentarile pe care Biserica le numeste "trairi", ale stramosilor biblici si ale parintilor asceti, pe care intotdeauna au existat oameni de stiinta care sa ii combata, fara sa le ia in serios studiile asupra "Infinitului", adica fara sa fie, de fapt, in domeniu? Iar daca este sa ascultam Cartea Facerii si de acesti Parinti, atunci ar trebui sa venim cu o ajustare si completare la descoperirea stiintifica a oamenilor de stiinta de astazi: Dumnezeu este Infinit, dar Universul nu poate fi infinit decat pentru om, raportat la om si la capacitatea, standardele si criteriile lui de masurare a timpului – omul fiind creat dupa ce fusesera, intr-adevar, deja toate create pentu el, prin grija Creatorului sau si a Toate.

Sa vedem ce spun si savantii, mai nou: doi fizicieni au sugerat ca Big Bang-ul nu ar fi jucat vreun un rol într-un eventual început al Universului

Copyrighted material

nostru, asa cum s-a zis pana in prezent, adica în urmă 13 800 000 000 ani, respingand astfel teoria lui Edwin Hubble, din 1929, conform careia Universul ar fi fost cuprins într-un singur punct din spaţiu (singular) şi un eveniment violent l-ar fi determinat sa se extindă.

"Teoria noastră sugerează ca vârsta Universului este infinita", spune co-autorul studiului, Saurya Das, un fizician teoretician al Universitatii din Lethbridge, Alberta, Canada, pentru LiveScience.

"Deci, atunci când spunem ca Universul a inceput cu un Big Bang, chiar nu am avea dreptul sa afirmăm asta", spune Robert Brandenberger, de la Universitatea McGill din Montreal, teoretician in domeniul Cosmosului, pentru LiveScience.

Teoria Big Bang-ului pornea de la Teoria generală a Relativităţii, a lui Einstein.

Cei doi oameni de stiinta au analizat totul, pornind de la două teorii dominante ale fizicii: mecanica cuantica si relativitatea generală, şi au concluzionat că acestea nu reuşesc să explice materia întunecată. Aşa că au decis să reanalizeze totul, şi au descoperit "brese in teoria lui Einstein". "O modalitate prin care puteam testa teoria, era aceea de a studia modul în care materia întunecată [atentie la versetul 4 de mai jos!] este distribuită în Univers", a spus Das.

Ambii oameni de stiinta confirma ca Universul ar fi fost, odata, foarte mic si incins, intr-adevar, dar considera ca el are o varsta infinita.”

Această ştire, această Ipoteză-Idee, pentru că nu-i putem spune teorie, confirmă Ideea noastră că la ora actuală, anul 2015, cunoaştem încă foarte puţin despre materie şi despre univers. Că vechea teorie potrivit căreia la baza materiei şi a universului stau Atomii şi subconstituenţii lor nu explică suficient de mulţumitor formarea universului, structura lui, fenomenele care au loc în interiorul universului. Şi că vom putea construi o teorie mai apropiată despre naşterea şi formarea universului după ce vom cunoaşte mai profund materia din care este format Universul.

Copyrighted material

ŞTEFAN DUMITRESCU - ITINERAR BIOGRAFIC

Scriitorul şi dramaturgul Ştefan Dumitrescu este născut la jumătatea secolului XX, la 24 aprilie 1950 (în aceeaşi zi cu Schiller, cu Theodor Palady, cu scriitorul rus Nabocov, în imediata apropiere a zilei de naştere a lui Shachespeare, 23 aprilie, (semn că intervalul acesta zodiacal este foarte bun pentru literatură, pentru cultură) în comuna Valea Mare, în sudul județului Vâlcea. Încă din primii ani este fascinat de basm. Uimită doamna educatoare îi spune că „o să ajungă povestitor ca Ion Creangă”, şi îl pune să spună basme copiilor la grădiniță, ceea ce îl face foarte fericit şi îi dă aripi. Îi place să citească, lectura fiind marele dar al lui Dumnezeu şi marea sa bucurie, citeşte enorm. La şcoală, în liceu, la facultate va citi pe sub bancă în tipul orelor. Va fi toată viața însetat de cunoaştere, de creație, de răspunsurile la marile probleme ale existenței umane. Urmează ca toți copiii de seama lui Şcoala generală, apoi Liceul. Din clasa a III-a scrie poezii, la început în stilul lui George Coşbuc, poet pe care îl iubeşte enorm, şi de sub tirania căruia va ieşi cu greu.

Urmează Facultatea de Filozofie din Bucureşti, între anii 1969-1973. Visul lui a fost ca după absolvirea Facultății să devină gazetar, un mare gazetar ca Eminescu, Goga, Pamfil Şeicaru (care apare ca personaj în romanul său „Delirul”, vol II, publicat în anul 2004, la Editura Fortuna, continuare la romanul lui Marin Preda, „Delirul”, vol I). Visul acesta va rămâne un vis împlinit doar parțial, pentru că în perioada comunistă va colabora la mai toate revistele de cultură ale vremii. Iar în actuala conjunctură, când presa a devenit una comercială şi de scandal, când nimeni nu se mai interesează de țară, de destinul nostru istoric, este aproape imposibil să găsească o publicație la care să lucreze pentru a fi un mare gazetar.

Debutează ca poet sub pseudonim în revista Ramuri, la 17 ani, în anul 1967, pe când era elev de liceu, încurajat de poetul Miron Radu Paraschivescu, care-i spunea într-o scrisoare caldă, de încurajare: „Dacă vei merge pe drumul acesta, dragul meu, vei ajunge departe.”

Copyrighted material

2002 “Ție ne rugăm, Doamne“, volum de poezie religioasă şi psihoterapeutică, Editura Harvia.

2002 Piesele de teatru „”Râsul” şi „ Pygmalion sau Aripa frântă a țipătului”, traducerea în engleză au apărut în Revista Institutului de Limbi străine, din Agra, India

2002 „ Mihail Gorbaciov, cel mai mare om al secolului XX, unul dintre cei mai mari criminali ai omenirii.” Editura L.I.R., Iaşi.

2003. „Luceafărul, psihanaliza şi filozofia poemului”., Editura Criterion Publisching, SUA

2003. Piesa de teatru „Râsul”, traducerea în engleză, apărută la Paris în revista Asimetria, Paris

2004. „Delirul, vol II”, continuare la „Delirul, vol I”, de Marin Preda. Editura Fortuna, Râmnicul Vâlcea.

2005. Piesa de teatru „CARAGIALE SE PUPĂ CU STALIN”, PREMIUL SPECIAL AL Juriului, la Festivalul de teatru Bogdan Amaru, Râmnicul Vâlcea.

2006. Romanul „Şi tu vei fi văzduh”, apărut la Editura „Criterion Publishing”, SUA.

2006 SISTEMUL LOVITURILOR DE STAT ALE ANULUI 1989, în revista ORIGINI, SUA, şi în revista Renaşterea – Euro Observatorul, nr 4, Germania, decembrie, 2006.

2006 „Ție ne rugăm , Doamne !”, volum de poezie religioasă, în revista format electronic Renaşterea- Euro-Observatorul, nr 4, dec 2006, Germania

2006 „Şi tu vei fi văzduh”, roman, revista format electronic Renaşterea-Euro-Observatorul, nr 4, dec

2006 O NOUA INTERPRETARE A POEMULUI LUCEAFĂRUL, de Mihai Eminescu, revista, format electronic Renaşterea-Euro-Observatorul, nr 4, Germania, dec 2006

Copyrighted material

- 2014. „DOI MARI SCRIITORI ŞI DIZIDENȚI, IOAN CRIŞAN ŞI PAUL GOMA”, Editura eLITERATURA, BUCUREŞTI

2014, Roman” PREA ADÂNC M-AI RĂNIT, FEMEIE! ”, Editura eLITERATURA, BUCUREŞTI

2014, Roman, ”MAREA DRAGOSTE”, Editura eLITERATURA, BUCUREŞTI

2014, Antologie de poezie, ”Simbioze lirice”, Editura Anamarol, București, Ediția îngrijită de Rodica Elena Lupu

2014, „Calul Troian al lumii, America, sau Luceafărul”, volum de poezie, Editura Mușatinia, Roman.

2014, „Planeta iubirii”, Antologie de poezie Românească”, Editura ”Cetatea Cărții”, Ediția îngrijită de Elisabeta Iosif

Copyrighted material